

П. Г. УДЖАУС

Големи пари

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА • КРОНОС •

П. Г. УДХАУС
ГОЛЕМИ ПАРИ

Превод: Веселина Тихолова

chitanka.info

Т. Патърсън Фрисби притежава 20 милиона долара и ги обича до последния цент.

Неговият секретар Бери Конуей притежава само една медна мина без мед, а приятелят му Бисквитата — нищо освен титлата си.

И двамата се нуждаят от пари, много пари.

И когато дълбините на безпаричието едва не ги поглъщат, Съдбата протяга щедрата си ръка.

ГЛАВА ПЪРВА

1.

През един ранен майски следобед, в часа, когато лондончани спират работа, за да се подкрепят с няколко скромни хапки, трапезарията на Клуба на Търтеите на Доувър Стрийт изпълняваше една от най-приятните си функции — служеше за сборно място между двама приятели още от школко време. Домакин на обяда беше Годфри, лорд Бискъртън, син и наследник на шестия граф Ходсдън, а гостът — една от някогашните му неразделни дружки Джон Берсфорд Конуей.

Така се случи, че лорд Бискъртън трябваше да отиде тази сутрин до Ситито, за да обсъди със своя банков управител една дреболия във връзка с превишаването на кредита си, и не щеш ли — налетя на Бери Конуей. Бяха минали три години от последната им среща и в изражението на Негова светлост от другата страна на масата имаше нещо от гальовно-укорителния поглед на влюбен в професията си укротител на бълхи, отправен към звездата на трупата, отклонила се за малко от сцената.

— Удивително! — възкликна той.

Лорд Бискъртън беше млад мъж с коса в гамата „наситен морков“ и нещо, което може да се нарече опит за мустак със същата поразителна окраска. Той прочувствено заби вилица в пържената си писия:

— Господи, направо съм сразен! Нямам думи. Втрещен съм като тази писия. Ето ни двамцата — хора, които някога бяха истински сиамски близнаци. Нашето приятелство беше безмълвна проповед за Братската обич. И да пукна, ако сме се виждали от онова лято, когато Бритъл Фъстъка спечели Юбилейното състезание. Не мога да проумея.

Бери Конуей се размърда притеснено на стола си.

— Изглежда просто сме се разминавали.

— Но как? — Лорд Бискъртън беше решен да разследва случая, докато блесне цялата истина. — Ето това искам да знам. Как? Аз ходя навсякъде. Надбягвания, ресторанти, театри... Просто невероятно е, че не сме се срещнали по-рано. Повечето хора ще ти кажат, че е доста

трудно да избегнеш среща с мен. Горките, направо им троя живота. „О, милостиви божке! — сумтят под сурдинка. — Пак ли ти?“ И се втурват в обратната посока, но там отново ги чака моя милост. Защо точно ти си останал незасегнат?

— Проработил е късметът на семейство Конуей, предполагам.

— Както и да е, защо тогава не ми се обади? Трябва да си знаел къде съм. Телефонът ми го има в указателя.

Бери потърка челото си.

— Не обикалям много напоследък — отвърна той. — Живея в предградията, във Вали Фийлдс.

— Да не си се оженил? — разтревожи се лорд Бискъртън.

— Не. Живея с една стара помощница на семейството. Някога ми беше бавачка. Тя си мисли, че и сега е такава — лицето на Бери помръкна. — Сутринта, като излизах, я чух да вика след мен дали съм си сложил вълнената камизолка.

— Не думай! — лорд Бискъртън вдигна вежди. — Подобни интимни детайли! Всички бавачки го правят. Моята например — лорд Бискъртън трепна при тоя спомен — веднъж ме млясна на перона на гара Падингтън и така ми скапа престижа в училище за цял срок. Защо не избягаш от старата напасть? Пенсионирай я.

— Да я пенсионирам! — Бери се изсмя. — С какво? Май е по-добре да ти кажа, Бисквита. Причината да не се вясвам никъде, да живея в предградията и да не се виждам със старите си приятели, е че не ми провървя. Сега съм без пукнат грош.

Бисквитата се опули.

— Без пукнат грош?

— Е, това е малко преувеличено. За да съм съвсем точен, сега съм по-добре, отколкото през последните две години, защото наскоро започнах работа като личен секретар на Фрисби, американския финансист. Но той ми плаща само по няколко лири на седмица.

— А не трябва ли един секретар да знае стенография и всичките му там гадости?

— Научих стенографията.

— Божи мили! Ти ме сринна! — изпръхтя Бисквитата. Като че ли това разкритие изведнъж го накара да осъзнае трагедията в цялата ѝ мрачна светлина. — Трябва да си бил яко притиснат до стената.

— Така е. И ако не беше една сваятна душа, един човек, който с нищо не ми беше дължен, да ми заеме двеста лири, сигурно щях да гладувам.

— Но какво, за бога, се е случило? — недоумяваше Бисквитата. — В училище ти приличаше на млад милионер. От джобовете ти течаха реки. Един сандвич с мармалад за теб и един за приятеля бяха нищо и никакво. Къде отидоха всичките тия пари? Как го загази?

Бери се поколеба. От известно време водеше доста самотен живот и мисълта да довери проблемите си на едно съчувстващо ухо му се видя съблазнителна.

— Наистина ли искаш да чуеш историята на моя живот, Бисквита? — попита той печално. — Сигурен ли си, че няма да те отегчи?

— Скъпи ми друже! Цял съм в слух. Искан да знам всичко. Започвай от началото. Детство, семейна среда, заложиби, наследени вероятно от някой прародител — хайде, давай смело.

— Добре, сам си го поиска, да не забравиш.

Бисквитата размишляваше.

— Когато се запознахме, ти беше, ако не се лъжа, на около четиринадесет. Един нагъл хлапак с дълги крака и червени уши, но си струваше да бъдеш култивиран заради невероятното ти богатство. Как се сдобиваше с него? Честно, надявам се!

— А, идваше от леля ми. Случи се така. Бях единствено дете...

— Единствено, но достатъчно, струва ми се.

— Майка ми починала, когато съм се родил. Никога не съм познавал баща си.

— Понякога ми се иска и аз да не бях познавал моя — каза Бисквитата. — Шестият граф на моменти си го бива, но има случаи, когато може наистина да ти скъса нервите. Защо не си познавал баща си? Май си бил доста странно хлапе, а?

— Загинал е при железопътна катастрофа, когато съм навършил три години. И тогава леля ме осиновила. Нейният съпруг тъкмо бил умрял и й оставил цяло богатство. Ето откъде извираха тия реки, за които казваш, че са текли от джобовете ми в училище.

— Трябва да си бил ужасно объркан на три години — каза замислено Бисквитата. — Порядъчно зле беше и на четиринадесет, но на три сигурно си можел да разтрепериш и кон.

— Напротив. Хана често ми е казвала...

— Коя е Хана?

— Хана Уисдъм. Старата ми бавачка.

— Разбирам. Оная, дете се безпокои за вълнената ти камизолка.

За момент си помислих, че въвеждаш нов персонаж.

— Та Хана често ми е казвала, че съм изглеждал като ангелче в кадифеното си костюмче. Имал съм дълги златни къдрици...

— Това е отвратително — прекъсна го строго Бисквитата. — Нито дума повече. Има някои неща, които не трябва да се споменават в присъствието на джентълмени. Продължавай направо с историята. На преден план излиза богатата леля. Какво се случи по-нататък?

— Гледаше ме като принц. Изпрати ме на училище и после в Кеймбридж. Непрекъснато ме обграждаше с лукс и изтънченост.

Бисквитата се намръщи.

— Очевидно тук някъде трябва да има някаква уловка. Но да пукна, ако я виждам. Досега от всичко, което каза, ми потекоха лигите.

— Уловката — каза Бери — е следната. През всичките тези щастливи безметежни години, когато ти и аз сме се замеряли със стрелички и домати без една-едничка грижа на този свят, моята леля, както става ясно в настоящия момент, е профуквала капитала си като поркан до козирката моряк. Не знам дали някога не е финансирала проект за получаване на злато от морска вода, но ако не го е направила, то това е единственият съществуващ такъв, който е пропуснала. Всеки, щом му хрумнело някое налудничаво начинание, притичвал при нея, размахвайки бумагите, и тя рипвала веднага към чековата си книжка.

— На жените — заключи мъдро Бисквитата — не трябва никога да им се дават чекови книжки. Често го повтарям. Будади, всичките до една.

— Тя почина преди две години и ми остави всичко, което притежаваше. А то се заключава в три тона акции в мними компании. Здравата бях накиснат.

— Гадост — поклати глава Бисквитата. — Сто процента гадост.

— Адвокатът на леля ми, казва се Атуотър, се случи като по чудо един от ония, дете сегиз-тогиз се пръкват, само за да докажат, че в края на краищата човешката раса не е обречена. Имаше рибешки очи и лице като дървесна кора и когато идваше на вечеря у нас, всеки път, щом речех да си отворя устата, ме скастрияше като някой от ония

джентълмени в старото училище. Зае ми двеста лири, за да се изправя на крака, цели двеста лири. Ако някога имам син, ще бъде кръстен Ебънизър Агуотър Конуей.

— По-добре да нямаш син — посъветва го Бисквитата.

— Тези пари направо ми спасиха живота. Като обикалях Лондон цели три месеца, успях да си намеря работа. А нощем се потях над машинописа и стенографията. Най-накрая някакъв тип, който се занимаваше с внос и износ, ме взе за секретар. Той се пенсионира преди месец и най-почтено ме прехвърли на този Фрисби, който му е приятел. Тъй че ето как се случи така, че Фрисби сега е собственикът на бедното ми черно тяло. И ето защо — додаде Бери — живея в предградията... А най-противната част от всичко това е, че точно когато дойде катастрофата, тъкмо щях да тръгна по широкия свят на един търговски кораб. Разбира се, трябваше да се откажа.

Бисквитата го гледеше втрещено:

— Искаш да кажеш — изхриптя той, — че си ме отбягвал, само защото си го закъсал? Срамувал си се от бедността си? Никога не съм чувал по-голяма тъпотия.

Бери се изчерви.

— Лесно ти е да говориш. Не можеш да общуваш с хора, които са много по-богати от теб.

— Кой не може?

— Никой не може.

— Е, аз го правя цял живот — каза лорд Бискъртън — и, ако даде Господ, ще продължа да го правя, докато остарея и посивея. Идвало ли ти е наум, човече, че аз не съм по-богат от теб? Ами че да, знам що е това пари само от хорските приказки.

— Не може да бъде!

— Може, може. Ако искаш да знаеш що е истинска нищета, драги мой, хвърли един поглед на моето семейство. Аз съм разорен. Моят старец е разорен. Леля ми Вира е разорена. Някаква проклета епидемия. Дълга на всеки продавач в Лондон. Баща ми не е вкусвал месо от седмици. А що се отнася до леля Вира, вдовица на покойния полковник Арчибалд Мейс, паднала е дотам, че да пише захаросани статии за вечерните вестници. Нали се сещаш — ония на последната страница, в които се разказва, че някъде винаги има слънце и ние трябва да сме щастливи като птичета в листака. Ами така де, тая жена

е стигала дотам, че да иска, представи си, назаем от мен. От мен, драги! На това му се вика просешка тояга.

Той се засмя отново, развеселен от спомена. После, като си гребна от плодовата салата, отново стана сериозен и мъдро посочи поуката:

— Това трябва да ти говори, момко, че в днешно време изобщо не те грее, ако си граф. Загубена работа. Ако някога се опитат да те направят такъв, светни им един в окото и бягай. Бягай колкото ти държат краката. А да си син и наследник на граф е едно стъпало по-надолу.

— Но аз винаги съм си мислил, че се къпеш в пари, Бисквита. Имаш онова огромно имение в Съсекс...

— Точно в това е белята. Прекалено е огромно. Изяжда всички семейни доходи, драги. Често срещано явление. Гледаш снимка в „Провинциален живот“ на някой си граф, заел небрежна поза в североизточната галерия на имението си в Лоумшир и си викаш: „Гледай го гадината. Късметлия!“ А не знаеш, че докато апаратът щрака, горкичкият стар безделник се вайка, че галерията плаче за боя, но откъде да се вземат тия пари. А като прибавиш Поземления данък, Данъка общ доход, Данъка добавена стойност и всичките му данъчета и ето, че под фамилия дъшек не е останала и троха.

Той въздъхна и потъна в размисъл.

— Ще ми се да можех да намеря някакъв начин да спечеля малко пари — поднови след малко изповедта си Бисквитата. — Нещо не ми върви на конните състезания. И в бриджа също. Но трябва да има някакъв метод. Огледай се и ще видиш, че е фрашкано с богати наглеци. Те са успели да се сдобият. Оня ден четох някаква книга, в която се разказва как един тип отишъл при друг — абсолютно непознат, с вид на богаташ — и му изшептял в ухото, първия тип, де: „Ще ви кажа една дума, сър! Аз знам вашата тайна!“ Казал го на втория тип, нали разбираш. При което оня преbledнял като платно и го издържал в разкош и охолство до края на живота му. Дойде ми на ум, че има нещо в тая история.

— Да, има, около седем години, струва ми се.

— Добре де, ако се реша да опитам, ще ти се обадя. И ако ме изпратят в Бастилията, ще ми идваш на свиждане в Деня за посетители и ще ми четеш морал през решетките.

Той си хапна от сиренето и се върна на по-предишен момент от разговора.

— Какво беше онова, дето го рече, че си се канел да отпрашиш по широкия свят на търговски кораб? Спомена, че тъкмо когато гръмнал бушона, точно това си възнамерявал да правиш. Прозвуча ми малко откачено. Защо ще правиш тигели из моретата на търговски кораб?

— Искаше ми се да ида някъде и да преживея приключения. Нали знаеш онова на Киплинг? „О, как искам да поема към Рио, да поема, да поема към Рио. О, как искам...“

— Ш-шт! — Бисквитата беше скандализиран. — Драги ми приятелю, не можеш да рецитираш тук. Това е срещу правилата на Клуба. Строга възбрана на комитета.

— Ония дни говорих с един човек — продължи Бери със замечтан поглед, — който тъкмо се върнал от Аризона. Разказваше ми за пустинята Мохаве. Правел проучвания там. Накара ме да се чувствам като орел в клетка.

— Като какво?

— Орел в клетка.

— Защо?

— Защото разбрах, че никога няма да мога да избягам от Вали Фийлдс и да видя нещо забележително.

— Нали видя мен — недоумяваше Бисквитата.

— Помисли си само за Големия каньон!

Лорд Бискъртън затвори очи и се замисли послушно.

— Мисля си. После какво? Дай нещо по-голямо.

— Имам ли шанс да видя някога Големия каньон?

— Защо пък не?

Бери се сгърчи.

— Ти слушаш ли ме изобщо? — попита той.

— Разбира се, че те слушам — отвърна разпалено Бисквитата. — Не съм пропуснал нито дума. И твоето изявление ми се видя несвързано и безсмислено. Както го разбирам, ти желаш да поемеш към Рио. И се вайкаш, че не можеш. А защо да не можеш? Рио си е на мястото и можеш да поемеш към него в който и да е сезон, предполагам.

— Ами Агуотър и парите, които ми зае? Не мога да му ги върна, ако не продължа да печеля, нали? А как ще печеля, ако си зарежа работата и тръгна по света на търговски кораб?

— Искаш да му върнеш парите? — подскочи Бисквитата.

— Разбира се, че искам.

— В такъв случай няма какво повече да се каже. Ако възнамеряваш да пропилееш живота си във връщане на заеми — изрече Бисквитата строго, — ще си останеш без поемането.

Последва мълчание. Върху лицето на Бери падна сянка.

— Понякога просто не знам какво да правя със себе си. Не ти ли се е случвало и на теб?

— Никога. В Лондон си ми е добре.

— А на мен не ми е. Онзи човек, който се е върнал от Аризона, ми разказваше как се правят проучвания в пустинята.

— А, без мен.

— Кръстосваш под палецото слънце, спиш под звездите и дълбаеш дупки в твърдата скала...

— Каква гадост. И предполагам, няма къде да се подкрепиш с едно питие. Е, ако това е от ония неща, които си пропуснал, имал си късмет, момчето ми. Да, дяволски късмет. Без значение дали се чувстваш като скарида в желе.

— Не съм казвал, че се чувствам като скарида в желе. Казах, че се чувствам като орел в клетка.

— Все тая.

— Съвсем не е все тая.

— Добре де — каза Бисквитата миролюбиво. — Нека бъде твоето. И означава ли това, че не можеш да намериш дори и неколкостотин лири? Тия акции на леля ти съвсем ли не струват?

— Само похабена хартия.

— И какви бяха тия акции?

— Не си спомням всичко. Имаше пет хиляди, вложени в нещо, което се наричаше федерална бояджийница и още три хиляди в някаква си Компания за развитие на ала-ба-ла... А-а, и една мина. Забравих мината.

— Какво! Наистина ли притежаваш мина? Значи добре си си постлал.

— Но и това е боклук, както всичко останало, което леля ми е купила.

— Каква мина?

— Не знам как може да се опише, защото в нея няма нищо. Започнало е с идеята да бъде медна мина, струва ми се. Казва се „Сбъднат сън“, но ми звучи повече като кошмар.

— Бери, приятелю — каза Бисквитата, — повтарям ти най-настойтелно, че добре си си постлал. Не знам защо хората са толкова луди за мед. Както и да е, установен факт е, че народът тича през глава да купува медни мини. Това, което трябва да направиш, и то моментално, е да я продадеш, да върнеш на Атуотър парите (ако наистина си решен на тая лудост), да ми заемеш колкото ти се струва редно заради идеята и после ще си свободен да поемеш накъдето си искаш и да правиш каквото ти е угодно.

— Но аз пак ти повтарям, че в „Сбъднат сън“ няма никаква мед.

— Какво от това, тоя свят е пълен с балами, нали? Тежко й на Англия, ако дойде ден, когато не можеш да намериш някой будала и да му пробуташ мина, па макар и боклук. Казваш, че в твоята няма нищо? Голяма работа! Моят старец веднъж купи акции в петролен кладенец, и не само че нямаше петрол, ами изобщо нямаше и кладенец. На бас, че ако се поогледаш, ще намериш поне дузина тъпоглавци, които ще изгарят от нетърпение да ти дадат неколкостотин лири за мината.

Бери това и чакаше. Винаги му е трябвало малко, за да си разпали въображението.

— Наистина ли мислиш така?

— Разбира се, че мисля.

Очите на Бери светнаха.

— Ако можех да намеря някого, който да ми даде достатъчно, за да се издължа на стария Атуотър, не бих останал тук и ден повече. Ще се кача на първия кораб за Америка и ще поема на запад. Представям си го, Бисквита. Километри пустиня с планини, които си менят формата всеки път, когато ги погледнеш. Следи от фургони. Червени скали. Мъже със сомбреро и сини гащеризони.

— Най-вероятно всички до един страхотни негодници — рече Бисквитата. — Не им се пречкай, това е моят съвет. Ама ти оставяш ли ме? — попита той, като видя Бери да става.

— Страхувам се, че трябва. Ще се връщам на работа.

— Вече?

— Полага ми се само един час за обяд, а днес не е ден, подходящ за нарушаване на правилата. Старият Фрисби пак има киселини и му е криво.

— Е, тръгвай, щом трябва — примири се Бисквитата. — И не забравяй какво ти казах за мината. Де да имах и аз леля, която да ми е оставила такова нещо. В живота си съм имал само две лели. Едната е Вира, за която вече споменах. Другата, Карълайн, се помина преди няколко години, като ми дължеше две лири и шест пенса за едно такси.

2.

След като се раздели неохотно със стария си училищен другар, Бери Конуей влезе в метрото, което щеше да го отведе обратно в Ситито, за да поднови обичайната си работа. Точно в този момент Т. Патърсън Фрисби, неговият работодател, седеше в офиса си на Падинг Лейн 6 и говореше по телефона със сестра си Джоузефин.

Т. Патърсън Фрисби беше дребен мъж и имаше вид на направен от някаква кожена материя и след това накиснат в саламура. Изражението му издаваше яд. Сестра му винаги го дразнеше, особено по телефона, когато естествената ѝ склонност да бръщолеви глупости се засилваше. Освен това големият финансист страдаше и от болки в храносмилателния тракт, за които Бери беше споменал в разговора си с лорд Бискъртън.

Фактът, че очакваше тези болки, ни най-малко не го грееше. Всъщност даже прибавяше към физическата болка и угризения на съвестта, които бяха еднакво неприятни. Цяла медицинска колегия лекари бяха казали на мистър Фрисби да избягва печена патица и в повечето случаи той беше достатъчно силен да следва заръката. Но миналата нощ копнежът му стана прекалено неудържим. Беше се натъпкал най-дивашки и безразсъдно. И днес дойде неизбежното възмездие. А като капак Джоузефин го търсеше по телефона.

— Ало? — изрече мистър Фрисби и думата прозвуча като вопъл от ада.

Взе една таблетка пепсин от шишенцето на бюрото и я подхвърли към устата си — не с жизнерадостния енергичен жест на някой сърдечен монарх, който ръси щедро към тълпите, а мрачно и неохотно, като някой, който е принуден да даде монета на досаден просяк. Знаеше, че стомашните му сокове няма да му дадат мира, докато не си получат лекарството и затова им го даваше.

В този свят, пълен с хиляди прекрасни неща, е жалко, че се налага да говорим за стомашните сокове на мистър Фрисби, но дълг на историка е да вижда живота без маска и грим.

— Ало? — изрече мистър Фрисби.

Отвърна му един ясен сопран:

— Патърсън!

— Ъ-ъ?

— Ти ли си?

— А-ха.

— Слушай.

— Слушам.

— Добре, слушай тогава.

— Слушам, нали ти казах. Давай по същество. И говори бързо, за бога. Знаеш, че струва четиридесет и пет долара за всеки три минути.

Защото мисис Муун говореше от апартамента си на Парк Авеню, Ню Йорк. И макар тя да си плащаше, пиленето даже и на чуждите пари беше агония за мистър Фрисби. Той самият притежаваше двадесет милиона долара и ги обичаше до последния цент.

— Патърсън! Слушай!

— Какво има?

— Чуваш ли ме?

— Разбира се, че те чувам.

— Е, слушай. Отивам в Япония следващата седмица с Хенри Бесъмър.

Мистър Фрисби издаде тих вопъл. Лицето му, което малко приличаше на дърт кон, се изкриви от болка. По принцип той одобряваше отиването на сестра си в Япония, като се има предвид, че Япония е още по-далече и от Ню Йорк. Това, което го терзаше е, че трябва да прахосва парите си, за да му го съобщи. Картичка от Токио с кръстче върху един от прозорците на хотела, означаващо „Това е моята стая“, щеше да бъде съвсем достатъчна.

— Това ли е всичко, за което се обаждаш? — попита той с напрегнат глас.

— Не. Слушай.

— Точно това правя.

— Става дума за Ан.

— О, Ан? — изсумтя мистър Фрисби, демонстрирайки, че намира тази тема за по-приятна. Интересът му към проблемите на сестра му беше доста хладен, но що се отнася до дъщеря ѝ, това беше съвсем друго. Нея той харесваше. Не я беше виждал от няколко години, тъй като преместването на центъра на търговските операции го

бе откъснало от родната земя, но той си я спомняше като хубаво момиче с приятен жив темперамент.

— Наистина, Патърсън, направо съм полудяла заради Ан.

Мистър Фрисби изсумтя отново, този път, за да изрази мнение, че не ѝ е трябвало много.

— Патърсън!

— Да?

— Слушай.

— Точно това...

— Казах, че съм направо полудяла заради Ан.

— Това го чух.

— Знаеш ли какво направи тя миналата седмица?

Мистър Фрисби придоби изражението на човек, който току-що е установил, че седи върху мравуняк.

— Как, дявол да го вземе, мога да знам какво е направила миналата седмица? Да не съм ясновидец.

— Отказа на Кларънс Дъмфри, синът на Мортимър Д. Дъмфри. Каза, че бил тъп пън. А Кларънс е най-милият младеж на света. Нито пие, нито пуши, а след време ще има милиони. А знаеш ли какво е казала на момчето на Бъруош?

— Кое е момчето на Бъруош?

— Тумбли Бъруош. Знаеш го. Дуайт Н. Бъруош. Казала му, че ще се ожени за него, ако цапардоса по носа полицай.

— Ако направи какво?

— Ако цапардоса полицай.

— Какъв полицай?

— Какъвто и да е. Казала му, че има свободен избор. За полицая, де. Естествено, Тумбли отказал. Той не би направил такова нещо. Ето такива ми ти работи. Отчаяна съм, че някога ще се ожени и установи. И непрекъснато съм под напрежение дали няма да забегне с някой неподходящ. Тя е толкова ужасяващо романтична. Обикновените млади мъже за нея явно не са достатъчни. О, не, за бога! Онзи ден я попитах какъв мъж иска и тя каза нещо средно между Д. Е. Лорънс^[1] и Линдбърг^[2] и то ако изглежда като кинозвезда. И тъй като аз отивам в Япония, отваря се чудесната възможност да я изпратя в Англия за лятото. Може пък, ако прекара един сезон в Лондон, да срещне някой симпатичен младеж.

Мистър Фрисби едва не се задави.

— Слушай! — изрече напрегнато, без да отчита възможността да бъде наречен плагиатор. — Ако мислиш, че можеш да ми я насадиш...

— Разбира се, че не. Ергенски дом като твоя би бил съвсем неподходящ. Тя трябва да има всички шансове да се среща със симпатични хора. Искам да пуснеш обява във вестниците за жена с титла, която да я придружава. Някоя лейди, с която ще може да живее и да обикаля нагоре-надолу.

— А-а! — въздъхна облекчено мистър Фрисби.

— И внимавай каква титла ще избереш. Мисис Хенри Бесъмър ми казваше, че пускала обява и намерила лейди еди-коя си, а тя се оказала просто вдовицата на кмета на някакъв град в Ланкашир, където кралят ходил да открива общинската палата или нещо си там. Запомни, че най-добре е да имат малко име — лейди Агата еди-коя си, лейди Агата еди-що си. Това означава, че са родственици на херцог или граф.

— Добре.

— Много е объркано, разбира се, но нищо не може да се направи. Как ти е лумбагото?

— Какво беше това?

— Не ставай глупав. Тая болестка я имаш от сто години.

— Искам да кажа, че не те чух какво каза.

— Как ти е лумбагото? Л като лук, У като ужас, М като майонеза, Б като...

— Боже опази! — ревна мистър Фрисби разстроен. — За това ли си пилееш парите? По-добре е.

— Какво?

— По-добре... по-добре... ПО-ДОБРЕ! Д като дивотия, О като овца, Б като банкрут, Р като разсипник, Е като експлодирам! За бога, жено, затвори тоя телефон, преди да се е наложило да се преместиш в приюта за бедни.

Няколко минути след като врявата и виковете бяха заглъхнали, мистър Фрисби седя оклюмал и неподвижен. После протегна ръка към маншетите си, които беше оставил зад мастилницата. Небрежен в облеклото, той наблягаше повече на удобството, отколкото на елегантността, затова обикновено ги сваляше преди да седне да работи. И както винаги му се случваше в моменти на духовно

напрежение, тяхната гладка повърхност го предразположи към литературна изява. Това, което е бележникът за поета, ето това бяха маншетите за Т. Патърсън Фрисби.

Той взе единия от въпросните достижения на човешкия гений и с трепереща ръка записа следната мисъл: *Джоузефин е душевадка*.

Размишленията в тази насока изглежда го поуспокоиха. Но съвсем не беше доволен. Облиза молива и между думите „е“ и „душевадка“ добави *безподобна*.

Ето, така е много по-добре. По-силно. По-въздействащо. Прозата на един писател може и да извира от сърцето му, но рядко не се нуждае от оглаждане, от някой лек щрих за подсилване на краските.

Доволен най-накрая, че е дал най-доброто от себе си, той премести стола с няколко сантиметра и възобнови заниманията си.

Беше работил по негови изчисления около четвърт час, когато му съобщиха, че пак го търсят по телефона от Ню Йорк. След минута, прелитайки над три хиляди мили суша и море, до ушите му долетя мелодичният глас на младо момиче.

— Ало! Чичо Патърсън?

— А-а.

— Ало, ало, чичо Патърсън. Ан е на телефона.

— Познах.

— Не е ли странно, че се чува толкова ясно! — занарежда гласът весело. — Като че ли...

— ... си в съседната стая — въздъхна мистър Фрисби. — Знаем. Давай нататък. Какво има?

— Какво има?

Мистър Фрисби изстена тихо.

— Какво искаш да ми кажеш? — попита, като отправи поглед нагоре към Господ, на когото според него не би трябвало и през ум да му минава да позволи такива изтезания за добрия човек.

Ан се засмя звънко.

— А, нищо специално. Намирам се на приказка, така да се каже. Просто ми се говори. Никога не съм се обаждала по трансатлантическата линия. Не е ли страхотно да си помислиш, че струвам на мама около десет долара на сричка? Чичо Патърсън?

— А-ха?

— Как е лумбагото ти?

— Дявол го взел лумбагото ми!

— Дано, чичо, дано — каза тя състрадателно. — Как е, все пак?

— По-добре.

— Чудесно. Мама говори ли с теб?

— А-ха.

— Божичко! Каква сметка я чака! Каза ли ти, че ме праща в Лондон?

— А-ха.

— Пътувам на „Мавритания“ в петък.

— А-ха.

— Как е в Лондон?

— Кофти.

— Защо?

— А защо не?

— Е, за мен ще е като райска градина — каза Ан решително. — Тука не мога да срещна някого, на когото баща му не е мултимилionер, а не знам защо е така, но богаташките синчета са най-тъпите творения на земята. Смотаняци, всичките до един. Освен това ги познавам още от деца. Не разбирам как може едно момиче да изпита топли чувства към някого, на когото се е нагледала още откакто е бил сополиво хлапе в костюмче а ла лорд Фаунтлерой. Искам да срещна нещо различно. Искам романтика. Не може да няма романтика някъде по света. Не мислиш ли, чичо Патърсън?

— Не!

— Е, аз пък мисля. Този, когото търся, е един от ония мъже от книгите, които срещат момичето за пръв път, вперват поглед в него, възкликват „Това е Тя!“ и го взимат в прегръдките си. И няма да ми пука, дори ако е хамалин и няма два гроша в джоба си. А, между другото, чичо Патърсън, мама казва, че ако се омъжа за неподходяща партия, докато съм в Англия, ще те държи строго отговорен. Мислех си, че ще искаш да го знаеш.

— Затвори слушалката! — изрева мистър Фрисби със страховита мощ.

Той тръшна слушалката със замах, погледна маншетите си, като че ли обмисляше кратък портрет на племенницата си, усети се слаб за подобно усилие и взе още една таблетка пепсин от шишенцето. После

се подпря на брадичката си и впери очи напред към бъдещето, което сега му се виждаше по-черно от всякога.

Припомни си с горчивина, че се зарадва, когато сестра му се омъжи. Тогава си беше сложил дяволски неудобен костюм и колосана яка и я беше завел до олтара. Зарадва се и когато бебето Ан се роди. Изръси се без да съжالياва за една сребърна кана за кръщавката. А сега бяха минали години и ето какво се случи!

Знаеше каква ще е интерпретацията на сестра му на тези думи — „строго отговорен“ и „неподходяща партия“. И знаеше как ще се прояви неудоволствието ѝ, ако дъщеря ѝ, докато уж е под негов контрол, осъществи брачна връзка, която тя не одобрява. Ще дохвърчи в Лондон като вятър и ще му се разкудкудяка...

Нещо избухна в ухото му като бомба. Телефонът беше избрал възможно най-неподходящ момент да иззвъни отново. Мистър Фрисби подскочи като уплашен кон и изплува от дълбините.

— Ало? — продума задъхано.

— Там ли сте-е-й? — попита един глас. Беше женски и мистър Фрисби, с остатъците от кавалерството си, потисна обичайния отговор на този въпрос. Отрасъл в страна, където цивилизовано се казва „Ало“, той не можа да се научи да приема спокойно въпроса дали е там.

— Мистър Фрисби на телефона — отвърна рязко.

— О? — рече гласа. — Добър ден, сър. Чудя се ще можете ли да ми кажете дали мастър^[3] Бери си е сложил вълнената камизолка?

Финансистът преглътна с мъка.

— Дали ще мога... Какво казахте?

— Не сте ли мистър Фрисби, дете мистър Конуей работи?

— Имам секретар на име Конуей.

— А ще ви затрудни ли много да го попитате дали си е сложил вълнената камизолка? Виждате ли, изведнъж стана доста хладно за това време на годината, а той от дете е толкова деликатен.

Ако пророкът Йов^[4] в този момент беше влязъл в стаята, Т. Патърсън Фрисби щеше да му стисне ръката и да каже: „Добри човече, знам точно как си се чувствал“. Ако имаше нещо, което особено мрази в този свят, пълен с гадости, то това е да търсят персонала на личната му линия. И когато се касаеше за информация относно наличието или отсъствието на части от бельото им, то ножът влизаше твърде дълбоко в раната.

— Задръжете така — каза с нисък напрегнат глас.

После натисна едно копче на бюрото си. Това действие произведе първо едно „зъррр“ и непосредствено след това личният му секретар бодро прекрачи прага.

Малко хора биха взели Бери Конуей за личен секретар. Нямаше вид на такъв. Разбира се, не е лесно да формулираш прецизни и стегнати правила за това какъв точно трябва да бъде видът на секретаря, но се очаква да бъде... е, в по-широк план... секретарски. Леко бледи бузи и очила с рогова рамка биха били съвсем уместни.

Бери Конуей отстъпваше доста сериозно от този образец. Беше слаб и атлетичен. Видът му беше като на боксьор средна категория, който всяка сутрин си взима студена вана и си пее в нея. Имаше доста прилична физиономия и стройна мускулеста фигура. Това винаги предизвикваше у мистър Фрисби, дори и в отсъствието на стомашни болезки като сегашните, някакво неясно неодобрение. Подсъзнателно се засягаше, че някой, кръжащ в орбитата му, може да изглежда така чудовищно силен и здрав. Бери очевидно беше як като стомана. Би могъл да вдигне мистър Фрисби с едната си ръка и най-спокойно да го схруска. И понякога вечер, когато работният ден е свършил, той съжеляваше, че не го е направил, защото мистър Фрисби можеше да бъде наистина неприятен.

Точно такъв беше и сега.

— Ти! — захапа го той. — Какво си мислиш, че приятелите ти могат да те търсят тук? Някаква смахната жена се обажда по телефона. Ето ти я.

Разговорът, който последва, не беше дълъг. Смахнатата каза нещо настойчиво, ако може да се съди по бръмченето в слушалката, а Бери, червен като домати в лицето и още по-червен по ушите, отговори: „Разбира се, че не — навън е доста топъл ден. Добре съм, казвам ти!“ и остави слушалката. После погледна към работодателя си цял изгарящ от срам.

— Много съжелявам, сър. Беше старата ми бавачка.

— Бавачка?

— Някога ми беше бавачка и не можа да се научи, че вече не съм дете.

Мистър Фрисби преглътна.

— Тя ме попита... тя попита дали си си сложил вълнената камизолка.

— Знам — Бери стана морав. — Няма да се повтори.

— И сложил ли си я? — попита мистър Фрисби с любопитство, което може да бъде извинено.

— Не — беше краткият отговор.

— У-ух! — изохка мистър Фрисби.

— Сър?

— Това е проклетият стомах — обясни финансистът. — Болял ли те е някога стомахът?

— Не, сър.

Мистър Фрисби го изгледа с омраза.

— О? Не, така ли? Добре тогава, дано те заболи, теб и бавачката ти. Записвай си. Племенница. Придружителка с титла. Вестниците.

— Не ви разбрах, сър.

— Не знаеш ли английски? Моята племенница идва в Лондон за лятото и майка ѝ иска да пусна обява във вестниците за придружителка с титла. Не виждам какво му е неразбраното. Всеки поне с един грам мозък в главата си би го разбрал. Пусни я в „Таймс“, „Морнинг пост“ и така нататък. Формулирай я както искаш.

— Да, сър.

— Добре, това е всичко.

Бери тръгна към вратата. Като я стигна, спря. Хрумна му нещо. Той беше младеж с добро сърце и обичаше, когато е възможно, да прави добрини. Осени го идеята, че точно сега му се бе предоставила такава възможност.

— Мога ли да направя едно предложение, сър?

— Не — отсече мистър Фрисби.

Бери не се обезкуражи.

— Само си помислих, че търсите някой като лейди Вира Мейс.

— Коя?

— Лейди Вира Мейс.

— Коя е тя?

— Сестра на лорд Ходсдън.

— Как така знаеш за нея?

— Ходех на училище с племенника ѝ, лорд Бискъртън.

Мистър Фрисби изгледа с любопитство подчинения си.

— Не те разбирам. Общуваш с аристократите, ходиш на училище с племенниците им и разни такива, а пък работиш в канцеларията ми за...

— Смешно малка надница, сър? Съвсем вярно. Това е една доста тъжна история. Бях осиновен от богатата леля и тя внезапно се превърна в бедна леля.

— Твърде лошо — каза мистър Фрисби, вземайки таблетка пепсин.

— Ако — предложи Бери — бихте желали да изразите на практика съчувствието си, едно малко повишение...

— Смяна на темата — прекъсна го мистър Фрисби. — Върви по дяволите.

— Много добре, сър. Ами за лейди Вира Мейс?

— Познаваш ли я?

— Срещал съм я веднъж. Една събота дойде в училище и ни нагости царски. Кафе, понички, малинов сироп, два вида сладко, два вида кейк, сладолед и наденички с пюре — издекламира Бери, в чиято памет този епизод никога не е преставал да бъде свеж и зелен като пролетен листец.

Но не толкова зелен, колкото мистър Фрисби. Чувствителният му стомах беше направил четири лудешки премятания и накрая се бе спрял, оставяйки страдалеца целия разтреперан.

— Не говори за такива неща — успя да каже той, докато се тресеше неудържимо. — Не ги споменавай в мое присъствие.

— Много добре, сър. Но да кажа ли на лейди Вира да се кандидатира?

— Ако искаш. Няма да навреди, ако я видя.

— Много ви благодаря, сър.

Бери тръгна веднага към телефона в коридора и звънна в Клуба на Търтеите. Както и предполагаше, лорд Бискъртън все още беше там.

— Ало? — обади се Бисквитата.

— Бери е.

— Казвай, друже. Слушам те. Но бързо, защото прекъсваш една много напечена игра билиард. Какво се е случило?

— Бисквита, мисля, че мога да ти предложа един начин да спечелиш малко пари.

В слушалката се чу възторжено бръмчене.

— Наистина?

— Така мисля.

Бисквитата изглежда размишляваше.

— Какво ще трябва да правя? — попита той. — Не ме бива по убийствата, а не съм сигурен, че мога и да фалшифицирам. Никога не съм опитвал. Но ще направя каквото е по силите ми.

— Племенницата на стария Фрисби идва в Лондон за лятото. Той търси някой да я придружава.

— О-о? — възкликна Бисквитата разочаровано. — И къде се вметвам аз? Да не би да се кандидатирам, преоблечен хитро като някоя вдовица херцогиня? По-добре не прекъсвай заетите люде с такива безсмислици, Бери. Не е честно да подкокоросваш човека и после шат...

— Глупчо глупав, мислех, че това е точно работа, прилягаща на леля ти.

— А! — тонът на Бисквитата се промени. — Започвам да схващам. Започвам да виждам смисъла. Работа за леля Вира, а? Това звучи добре. Предполагам, че падат пари в тая придружителска работа, така ли?

— Разбира се, че падат. Купища пари.

— А на нея няма да са й излишни. Добрата ми леля, бедното ми разорено цвете! — разпали се лорд Бискъртън. — Ще й дойде като манна небесна в пустошта.

— Добре, обади й се и й кажи. Ако стане работата, тя може да ти даде малко от постъпленията.

— Може? — викна Бисквитата. — Как така може? Ще настоявам за твърда комисионна, която ти и аз ще делим, разбира се, фифти-фифти — ти, като източник на търговската оферта, а аз — на лелята.

— Без мен — каза Бери. — Не влизам в сметката. Аз съм само Дядо Мраз.

Лорд Бискъртън изглеждаше изумен.

— Бери! Какво благородство! Точно така. Благородство. Тия неща ги правят скаутите. Младеж и половина! Кажи ми, какви са шансовете леля ми да се уреди с тая толкова съблазнителна работа?

— Големи, ако дойде по-рано и изпревари другите.

— След половин час ще я имаш на прага задъхана от тичане.

— Кажи й да дойде на Падинг Лейн 6 и да търси мистър Фрисби.

— Ще ѝ кажа. И Господ да те благослови, момче, за туй, що стори днес. От толкова години насам за пръв път и това семейство да види малко късмет. Ще го отпразнувам. Яйца за следобедния чай, момко!

[1] Томас Едуард Лорънс (1888–1935) — англ. авантюрист и писател. — Б.пр. ↑

[2] Чарлз Линдбърг (1902–1974) — амер. авиатор. — Б.пр. ↑

[3] Мастър (англ.) — господин — почтително обръщение към момче. — Б.р. ↑

[4] Йов понесъл много страдания, но не изгубил вярата си в бога, библ. — Б.пр. ↑

3.

Ако мистър Фрисби беше човек, който умееше да различава нюансите в емоциите на подчинените си, щеше да забележи в поведението на личния си секретар при последната им среща някакво необичайно доволство, игривост, която едва ли не бълбукаше и кипеше. Бери имаше темперамент на оптимист, който лесно се настройваше на вълните на поредния блян и колкото повече разсъждаваше върху съвета на Бисквитата, толкова по-добър му изглеждаше. Учудващо беше как през всичките тези години нито веднъж не му беше минало през ум да спечели малко пари от „Сбъднат сън“.

Естествено, от мината не е било извадено количество мед колкото и за една брава, но както Бисквитата мъдро посочи, светът е пълен с балами. Всяка сутрин вестниците доказваха тяхното съществуване. Щъкаха насам-натам и ту се оставяха да ги завлече някой доброжелателен непознат, ту тичаха през глава при друг такъв да му поверят всичките си спестявания, за да му докажат вярата си в него.

Хрумна му, че не би било лоша идея да се консултира с работодателя си по въпроса. Т. Патърсън имаше вземане-даване с добива на мед като президент на „Рогата жаба“ А. Д., а и съществуваха моменти между стомашните му кризи, когато можеше да бъде много отзивчив. Щеше да е лесно за проницателен човек да забележи приближаването на подобен момент и да постави нужните въпроси преди приливът на човешка топлина да се е отдръпнал отново.

Когато обаче успя да остане пак насаме с мистър Фрисби, то бе, за да му съобщи за пристигането на лейди Вира Мейс. Лелята на Бисквитата не беше жена, която е способна да се тутка, щом замирише на пари. Пристигна точно в три и половина.

— Лейди Вира Мейс, сър — каза Бери. — Да я поканя ли?

— А-ха.

— А мога ли по-късно да обменя с вас две думи по личен въпрос?

— А-ха.

Бери се върна в стаичката си и се отдаде отново на блянове. От време на време се питаше как ли върви интервюто. Надяваше се, че лелята на Бисквитата ще пасне. Тя имаше нужда от парите, а веднъж бе проявила добрина към него като ученик. Освен това Бисквитата щеше да си получи комисионната, което означаваше, че всички ще са доволни.

Трябва да получи работата, помисли си той. Годиците, от една страна, ѝ бяха попречили да го разпознае и да подновят приятелството си, но от друга се бяха показали доста любезни спрямо някои други аспекти. Лейди Вира Мейс си беше все още оная изключително красива жена, която навремето го бе гощавала в училище. Гласът ѝ беше мек и нежен като коприна, маниерите ѝ — завладяващи. Тя направо щеше да завърти главата на Т. Патърсън и да го остави без дъх още в първата минута.

Звукът на звънеца прекъсна мислите му. В отговор Бери се завтече при работодателя си и го намери сам. Т. Патърсън Фрисби се беше отпуснал на въртящия се стол и изглеждаше, доколкото може един велик финансист да изглежда, оглупял като гъска. Устните му бяха разтегнати в някаква странна усмивка и това съвсем не беше усмивката на умник. А също имаше и роза в бутониерата си, която отсъстваше преди това.

— Ъ-ъ? — стресна се той при влизането на Бери.

— Да, сър.

— Какво искаш?

— Вие какво желаете, сър? Позвънихте.

Мистър Фрисби като че ли излезе от някакъв транс.

— А! Да. Записвай.

— Да, сър.

— Пим, петък.

— Сър?

— Давам обяд на лейди Вира Мейс в „При Пим“, петък — преведе мистър Фрисби. — Тя иска да види фондовата борса.

— Да, сър.

— И за онези обяви. Не ги пускай. Няма нужда.

— Сър.

— Уредих лейди Вира да придружава племенницата ми, когато пристигне.

— Да, сър.

Мистър Фрисби изглежда отново изпаднаше в транса си. Очите му бяха полуотворени и макар все още да изглеждаше като киснал в саламура, започваше да добива човешки вид.

— Каква забележителна жена! — мърмореше. — Истинска благословия за стомаха ми.

— Моля, сър?

— Каза, че става дума за психическо състояние — продължи мистър Фрисби. Имаше вид на човек, произнасящ монолог без да мисли за публиката. — Каза, че лекарствата не вършат работа. Човек трябва, каза тя, да си мисли за красиви неща. Да пропусне слънцето в душата си, така каза. Каза: „Представи си, че си малка птичка в храсталака. Какво би правил? Би пъл. Е...“

Гласът му секна. Явно се беше видял като малка птичка и този шок го бе върнал към съзнанието за неговото положение.

— Е, тя е забележителна жена — каза почти предизвикателно. После примигна срещу Бери. — За какво ми спомена преди малко? Нещо, че си искал да ме видиш за не знам си какво? И какво е то?

Бери се впусна в представлението с известна самоувереност. Работодателят му изглеждаше възхитително настроен да дава благосклонни съвети на младежта. Не го беше виждал толкова мил и сърдечен от деня, когато „Ошав Холдинг“ скочи с два̀сет пункта при отварянето на борсата.

— Става дума за една мина, сър. Мина, за която се интересувам.

— Каква мина?

— Медна мина.

Сърдечността на мистър Фрисби замръзна на лицето му и се покри с тънка коричка лед.

— Да не би да се занимаваш със спекулации на медната борса? — попита застрашително. — Нека да ти кажа веднъж и завинаги, млади човече, че няма да позволя персоналът ми да играе на борсата.

Бери побърза да даде уверения.

— Не съм се занимавал със спекулации. Мината е моя. Моя собственост. Мое притежание. Принадлежи ми. Аз имам мина.

— Я не ставай глупав — отсече строго мистър Фрисби. — Как, по дяволите, можеш да имаш мина?

— Леля ми я остави.

За втори път този ден Бери нахвърли историята на семейството си.

— А, разбирам — на мистър Фрисби му светна. — И къде е тази мина?

— Някъде в Аризона.

— И как се казва?

— „Сбъднат сън“ — смотолеви Бери с неудобство. Искаше му се първоначалният притежател, като е наименувал собствеността си, да бе избрал име, което да напомня по-малко на някой лигав филм.

— „Сбъднат сън“?

— Да.

Мистър Фрисби се изправи на стола и закова поглед в писалката си. Изглежда отново беше изпаднал в транс.

— Оттам никога не е вадено мед — продължи Бери с извинителна нотка в гласа. — Но на обяд говорих с един човек, който ми каза, че ако се поогледам, винаги мога да намеря някого, който да я купи.

Мистър Фрисби се свести.

— А-а?

Бери повтори.

Мистър Фрисби кимна.

— Наистина можеш, ако попаднеш на нужния бунак. А всяка минута някъде се ражда по един такъв.

— Чудех се дали не бихте ме посъветвали за най-добрия начин да уредя...

— Казваш, че мината никога не е давала добив?

— Не.

— Е, тогава не можеш да очакваш, че ще получиш много.

— Не очаквам.

Мистър Фрисби взе писалката си, огледа я и я остави отново.

— Добре, ще ти кажа. Странно наистина, но познавам един човек, казва се Хоук. Д. Б. Хоук — той може да ти направи предложение. Занимава се с такива неща. Купува подобни западнали имения с мисълта, че някой ден оттам може да се пръкне нещо. Ако искаш, ще се свържа с него.

— Много ви благодаря, сър.

— Предполагам, че сега е в Америка. Ще трябва да го потърся. Разбира се, той не би се захванал с това, освен ако не я купи евтино. Както и да е, ще се свържа с него.

— Много ви благодаря, сър.

— Няма за какво — отвърна мистър Фрисби.

Бери се оттегли. Мистър Фрисби вдигна слушалката и набра някакъв номер.

— Хоук? Обажда се Фрисби.

— Да, мистър Фрисби? — обади се един почтителен глас. Беше плътен и клокочещ. Като го чуе, човек би си направил заключението, че притежателят му е червендалест и тежи доста повече, отколкото би трябвало.

— Искам да те видя, Хоук.

— Да, мистър Фрисби. Да дойда ли в офиса ви?

— Не. Гроувнър Хаус. Около шест.

— Да, мистър Фрисби.

— И да си точен.

— Да, мистър Фрисби.

— Добре. Това е всичко.

— Да, мистър Фрисби.

4.

Онези, които са били привиквани от мистър Фрисби на разговор в апартамента му в Гроувнър Хаус, винаги са демонстрирали скромност и смирение. По този начин те, изглежда, показват че са наясно относно положението си на външни лица върху свещената земя на това затворено светилище. Удари шест и червендалестият мъж, който тъкмо влизаше в дневната, почти пълзеше.

Д. Б. Хоук беше един от ония бедняци, които съществуват някъде на ръба на магическия свят на финансите и свързват двата края на несигурното си съществуване, разигравайки репликите „Здрасти“ и „Да, сър“ и служейки за резерв на всеки един от големите финансисти, който би желал да ги наеме. Готовността да послужи беше най-забележителното качество на мистър Хоук. Той би отишъл навсякъде, където го изпратиш и би направил всичко, което му кажеш.

— Добър вечер, мистър Фрисби. Как сте?

— Остави как съм — сръза го мистър Фрисби. — Имам една работа за теб.

— Да, мистър Фрисби.

— Знаеш, че съм президент на акционерното дружество „Рогата жаба“.

— Да, мистър Фрисби.

— Е, тъкмо до него има малък участък, който се казва „Сбъднат сън“. Изоставен е от години.

— Да, мистър Фрисби.

— Имам писмо от моите управители. По някакви причини те искат да го имат. Разширяваме „Рогата жаба“ и може би им е нужен терен за бараките на работниците или нещо подобно. Не ми казаха. Искам от теб...

— Да издиря собственика, мистър Фрисби?

— Не ме прекъсвай — смърри го мистър Фрисби. — Знам кой е собственикът. Моят секретар, името му е Конуей. Наследил го от някого, така казва. Искам да идеш при него и да го купиш вместо мен. Евтино.

— Да, мистър Фрисби.

— Не мога да действам лично. Ако младият Конуей надуши, че „Рогата жаба“ е хвърлила око на собствеността му, ще вдигне веднага цената.

— Да, мистър Фрисби.

— И няма защо да се бърза. Казах му, че ще ти подметна и че ти си в Америка. Не трябва да изглеждаш много нетърпелив. Ще ти дам знак кога да действаш.

— Да, мистър Фрисби.

— Добре. Това е всичко.

Т. Патърсън Фрисби разигра едно кимване а ла Наполеон, с което да посочи, че разговорът е завършен и Д. Б. Хоук се оттегли, като едва не си разби челото в пода.

Мистър Хоук слезе по стълбите и зави по улицата, водеща към Американския бар. Един мъж, който си сръбваше от коктейла, стана, щом го видя.

— Е? — изгледа го безучастно.

Беше от ония прекалено гладко избръснати мъже с неясна възраст и безизразни черти, които човек от пръв поглед свързва с конните надбягвания. Точно на един хиподром Д. Б. Хоук се беше запознал с него. Казваше се Кели и в средите, в които кръжеше, го знаеха като капитан Кели, макар никой да не помнеше в кой полк е получил чина си.

Той заведе мистър Хоук в един ъгъл и отново впери в него безучастен поглед.

— Какво искаше? — попита.

Маниерите на Д. Б. Хоук бяха претърпели драстична промяна, откакто напусна дневната на мистър Фрисби. Скромното му дружелюбие се бе стопило.

— Дяволът му с дявол! — изръмжа с погнуса. — Искаше само да действам като негов агент при покупката на някаква си изоставена медна мина.

Той сдъвка мрачно една клечка за зъби, защото повикването на мистър Фрисби в апартамента го бе развълнувало и събудило надежди за голяма комисионна. А оттам бе излязъл един разочарован неудачник.

— Какво ще я прави тая изоставена мина? — попита капитан Кели с неразгадаем поглед, все така вперен в съдружника му.

— Казва, че е съседна на неговата „Рогата жаба“ — изсумтя мистър Хоук — и им трябвала за бараките на работниците.

— Хм! — беше отговорът на капитан Кели.

— Защо съм му аз. Едно момче за всичко можеше да му свърши тая работа. Само ми губи времето! — недоволстваше Д. Б. Хоук.

Капитан Кели прехвърли погледа си върху една муха, която се бе приземила на ръкава му и извършваше онези гимнастически упражнения, които мухите обикновено извършват в такива ситуации. Лицето му не издаваше нищо, но от факта, че беше спрял да говори с мистър Хоук, можеше да се заключи, че мисли.

— Е? — обади се той не без известно раздражение. Загадъчният му приятел започваше да му лази по нервите.

Капитанът освободи мухата с едно махване на китката.

— Хм! — повтори.

— Какво искаш да кажеш?

— Изглежда ми скалъпено — рече капитанът.

— Кое ти изглежда скалъпено?

— Това, за което казва, че му е нужен участъкът.

— На мен пък ми звучи най-нормално.

— Да, но ти си глупак — изтъкна капитанът безизразно. — Ако искаш да знаеш какво мисля, ще ти кажа — веднага се вижда, че е открита нова жила мед.

— Не и на този участък — каза мистър Хоук. — Случайно го знам добре. Обиколих тия места преди няколко години. Виждам съм този „Сбъднат сън“. Някой си Хигинботъм преди години го оградил с колчета. И от тогава до ден-днешен никой не е добил и грам мед от него. Май след първите шест месеца там изобщо не се е работило.

— Но са разработвали „Рогата жаба“.

— Разбира се, че са разработвали „Рогата жаба“.

— Представи си, че са попаднали на жила и са открили, че отива към съседния парцел?

— Хей! — възкликна мистър Хоук. Не съвсем подвижният му мозък за пръв път се размърда.

Той зяпна развълнувано съдружника си. Пред очите му заиграха многоцветни мечти.

— Мисля, че си прав.

— Така ми изглежда.

— Може да има големи пари в тая работа!

— А-ха!

— Виж какво... — мистър Хоук сниши глас предпазливо и заговори. От време на време капитан Кели клатеше безучастно глава в знак на одобрение.

ГЛАВА ВТОРА

Ето че когато му дойде времето, а по-точно в синьо-розовия сумрак на една прекрасна майска вечер, в Англия пристигна Ан Муун с обнадяващо сърце и десет куфара и се настани при лейди Вира Мейс в уютния ѝ малък апартамент на Дейвис Стрийт, Мейфеър. И много скоро я повлече водовъртежът от безбройните забавления и удоволствия, които Лондонският сезон можеше да предложи.

Тя обядваше в „Бъркли“, пиеше чай в „При Кларидж“, хапваше в „Ембаси“ и вечеряше в „Кит-Кат“.

Посети Кеймбриджката майска седмица, градинското увеселение в Бъкингамския дворец, зарята в Алдършот, Дербито и Хоторн Хил.

Танцува в „Мейфеър“, „Бат“, „Совранис“, „Кафе де Пари“ и „Брейс он дъ ривър“.

Прекара по един уикенд в имения в Бъкингамшир, Бъркшир, Хампшир, Линкълншир, Уилтшир и Девон.

Беше ахат на един Бал на Скъпоценностите, гладиола на Бала на Цветята, кралица Мери Шотландска — на един Бал на Жената през вековете.

Видя Лондонската кула, Уестминстърското абатство, музея на Мадам Тисо, Бъкс Клуб, Паметника на загиналите, Лаймхаус^[1], Симпсънс ин дъ странд, няколко надбягвания между очилати мотоциклетисти и пингвините в Сейнт Джеймс Парк.

Срещате се с войници, които говореха за коне, моряци, които говореха за коктейли, поети, които говореха за издатели, и художници, които говореха за сюрреализма, абсолютната форма и невъзможността да изберат архитектурния или ритмичния модел.

Срещаше се с мъже, които ѝ казваха кое е единственото възможно място в Лондон да се вечеря, обядва, танцува или купи чадър; общуваше с жени, които ѝ доверяваха къде в Лондон може да се намери рокля, шапка, обувки, или да се направи маникюр и трайно къдрене; контактуваше с младежи — факири в печеленето от залагания; с господа на средна възраст — факири в поглъщането на

джин и вермут; с мъже на възраст, шептящи развълнувани комплименти в ухото ѝ и изгарящи от желание да имат внучки като нея.

И на този ранен етап от своето посещение в Лондон тя среща Годфри, лорд Бискъртън, и една неделна утрин бе поведена от него в двуместната кола, взета назаем, към наследственото имение на фамилията — Еджлинг Корт в графство Съсекс.

Бяха си взели сандвичи и останаха до вечерта.

[1] Лаймхаус — лондонски квартал на Темза, бившият Китайски квартал. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Има хора твърдо убедени, че обитателите на Великобритания са раса студена и безчувствена, с емоции, които трудно виждат бял свят и че ако искаш да изпиташ истински чувства, трябва да пресечеш Атлантика. В пълна подкрепа на подобно мнение могат да бъдат представени абсолютно противоположните методи, приложени от Мангусетския „Домашен осведомител“ и неговия по-възрастен събрат — Лондонския „Утринен куриер“, при обявяването около шест седмици по-късно на годежа на Ан Муун и лорд Бискъртън.

Мангусет беше селцето, където се намираше вилата на родителите на Ан и редакторът на „Домашен осведомител“, чието сърце си беше на правилното място и който веднъж бе видял Ан в бански костюм, реши, и то основателно, че случаят изисква малко лиризм. Съответно, в този дух той си изля душата.

Бъдещата невеста е момиче с необикновен чар и неустоима привлекателност, с маниери, очарователни като на сирена, с нрав, приятен и мек като ухание на цвете, с душа весела като чуруликат на птиче, с ум, вестящ като искрящите кичури, красящи челото на зимата и сърце, чисто като капчица роса в цветчето на виолетка. Тя ще съумее да извае от дома на своя съпруг пленителен рай, в който ще властват само божествените акорди на любовта, предаността и нежността.

„Утринен куриер“ от друга страна, верен на своя тих, сдържан дух, се ограничи в представянето на фактите. Без жар. Без вълнения. Без трепет в гласа. Събитието беше представено също толкова безстрастно, колкото и онова на другата страница за момичетата и момчетата от училището на Бърчингтън Роуд, които спечелили

състезанието и взели купата за детски духови оркестри на Музикалния фестивал на Северен Лондон, проведен в Кентиш Таун.

И така:

ГОДЕЖИ

Обявява се годежът между лорд Бискъртън, син и наследник на граф Ходсдън, и Ан Маргарет, единствено дете на мистър и мисис Томас Л. Муун от Ню Йорк Сити.

Такива са лондонските редактори. След няколко години на Флийт Стрийт^[1] те стават неспособни да разграничат някакви си хлапета, надуващи тромбоните, от един младеж и една девойка, които поемат ръка за ръка по дългия път. Ако искаш да развълнуваш някой редактор, трябва да си Мистериозният Демон и да заколиш шестима с един замах на секирата.

Но ако на „Утринен куриер“ му беше все тая, то сред четящото го общество се събуди огромен интерес. В сто легла сто млади мъже спряха да отпиват от стоте си чаши чай, за да отделят на тази обява цялото си внимание. На някои от тях параграфът прозвуча злокобно и гибелно. Те се концентрираха, както си бяха в леглото, върху ужасяващото положение на бъдещия годеник и като измърмориха под мустак „О, господи!“, обърнаха на страницата за надбягвания с неспокойното чувство, че в днешно време нито един мъж не може да е в безопасност.

Но имаше други — и те бяха мнозинство — които се облегнаха на възглавниците си и зареяха празен поглед в тавана. Душите им в копринените си пижами се сгърчиха от болка. Те се размислиха за това колко отвратително е всичко и стигнаха до заключението, че ако трябва да се каже направо, целият свят е гаден. Бутнаха встрани филиите си с масло и когато личните им прислужници влязоха, бръщолевейки за разни боти и гети, бяха безкомпромисно строги с тях, а в единадесет от случаите им казаха да вървят... по дяволите.

Защото това бяха младежите, които бяха танцували с Ан, вечеряли с Ан, водили Ан в Сейнт Джеймс Парк да гледа пингвините,

и които, ако бяха попаднали на Мангусетския „Домашен осведомител“, щяха даzakлеймят редактора като автор на скучна и бледа проза, който дори не се е докоснал до същността на обекта.

Ан Муун, прелитайки през Лондонския сезон, несъмнено бе отбелязала осезаемо присъствие. Едно момиче с маниери, очарователни като на сирена, не може да обикаля месец и половина града, без да нарани едно-две сърца.

В дневната на „Кътчето“, а именно дома на Бери Конуей на Мълбъри Гроув, Вали Фийлдс, Бери попадна на обявата, докато прелистваше набързо вестника, преди да хукне към Лондон в 8.45. Той изпитваше известни затруднения при прочита вследствие влизането и излизането на Старата бавачка, която имаше навик да шарии наоколо по време на закуска, като междувременно оформяше текущ бюлетин върху въпросите от местно естество.

Мисис Уисдъм отговаряше на всички изисквания за закръгленост. Тя отправяше към Бери благи флегматични погледи като крава, съзерцаваща прясна ряпа. За нея той си оставаше детето, каквото беше, когато го видя за пръв път. Отношението й винаги е било това на Мъдрата старост, нагърбила се да помага на Беззащитната младост в този объркан свят. Тя не пропускаше ни дума, ни дело, които биха могли да изгладят пътя пред него и да го защитят от безчетните житейски опасности. През зимата му пъхаше грейки в леглото. През лятото говореше без да й мигне окото за вълнени камизолки и за това как трябвало да се разхлажда бавно, защото порите били отворени.

— Майор Флъд-Смит — каза Старата бавачка, имайки предвид пенсионирания войн, обитаващ „Горския замък“ през една врата от тях — си правеше гимнастиката тази сутрин в градината.

— Да?

— И котката от „Прасковен рай“ направо пощуря.

Бери поразмисли вяло за мистерията на причинно-следствената връзка.

— Чувам, че ще изпрацат мистър Болито в Манчестър. Мюриъл от „Прасковен рай“ ми каза. Искат да даде „Прасковен рай“ под наем заедно с мебелите. Според мен трябва да даде обява във вестниците.

— Не е лоша идея. Твърде умно.

Нещо в коридора привлече вниманието на мисис Уисдъм. Тя се изнесе и Бери чу шум от съборени окачалки. След малко отново

пристигна.

— След като Майора се прибра, излезе племенницата му и набра цветя. Наистина, много симпатично момиче.

— Да?

— И което е най-странното, изглеждаше направо щастлива.

— И какво му е странното?

— Но мастър Бери! Нали ти казах за нея? За тъжната ѝ история?

— Не мисля — Бери обърна страницата.

Сигурно му е казала, помисли си той, но от нея излизаха толкова много местни клюки — да не говорим за сардоничния ѝ вкус към всяка трагедия от околността, че той бе развил защитна глухота.

Мисис Уисдъм плесна с ръце и изви поглед нагоре както подобава при една такава новина.

— Господи, не мога да си представя как съм изпуснала да ти кажа. Научих го от Гладис от „Горския замък“, а пък тя го чула отчасти докато сервираше, а останалото една вечер, когато младата дама дошла в кухнята и попитала дали готвачът не може да ѝ направи някакъв си фъдж, а после тя сама си го направила, този фъдж де, нещо като мек карамел, и им разказала тъжната си история, докато бъркала захарта и маслото.

— А-а!

— Младата дама дошла от Америка. Майка ѝ е сестра на Майора, която се е омъжила за американец и живеели в някакъв град близо до Ню Йорк, който се наричал, представи си, Грейт Нек^[2]. Искам да кажа, какво име за град! Та този Грейт Нек изглежда, мастър Бери, е пълен с актьори и младата дама, казва се Катрин Валънтайн, била достатъчно глупава да си въобрази, че се е влюбила в един от тях и че иска да се омъжи за него. А пък той не бил бог знае какво, играел само малки роли и баща ѝ, разбира се, се вбесил и я изпратил да погостува на Майора, та дано се излекува от увлечението си.

— А? — каза Бери. — Мили Боже! Гледай ти! Бисквитата взел, че скочил в трапа!

— Самоубил се? — извика въодушевено мисис Уисдъм. — Колко потресаващо!

— Е, не точно самоубийство. Сгодил се за една американка. Ан Маргарет, единствено дете на мистър и мисис Томас Л. Муун от Ню Йорк.

— Муун? — мисис Уисдъм сбърчи чело. — Чудя се дали това е същата млада дама, за която Гладис от „Горския замък“ ми казваше, че мис Валънтайн ѝ казвала. Мис Валънтайн пътувала на кораба с някоя си мис Муун и съм сигурна, че Гладис каза, че тя ѝ казала, че името ѝ е Ан. Станали много добри приятелки. Мис Валънтайн казала на Гладис, че тази мис Муун била много симпатична млада дама. Много хубава и привлекателна.

— „Утринен куриер“ не го споменава. Ако е хубава и привлекателна, може и да съм несправедлив към Бисквитата, като си мисля, че се е продал.

— Божичко, мастър Бери! Как говориш за приятеля си!

— Е, все пак това е късмет за него. Предполагам, че момичето е пълно с пари.

— Надявам се никога да не се ожениш за пари, скъпи.

— Не и аз. Аз съм романтик. Един от ония мъже, у които сърцето взима връх.

— Винаги съм повтаряла, че любовта движи света.

— Не съм го чувал по-добре казано — кимна Бери — и няма да се учудя, ако се окажеш абсолютно права. Това часовникът ли беше? Трябва да хуквам.

Джордж, шестият граф Ходсдън, баща на бъдещия годеник, не беше отворил своя „Утринен куриер“ почти до единадесет часа. Той не беше от ранните читатели, тъй като се излюпваше доста късно. След като хвърли поглед на обявата с тихо задоволство, като от време на време попипваше сивия мустак, разкрасяващ горната му устна, той си сложи цилиндъра и отиде да види сестра си, лейди Вира Мейс.

— Добро утро, Вира.

— Добро утро, Джордж.

— Е, виждам, че е напечатана.

— Обявата? О, да.

Лорд Ходсдън я погледа благоговейно.

— Как го направи? — попита той.

— Аз? — сестра му повдигна вежди. — Да го направя?

— Е, по дяволите — възкликна лорд Ходсдън, който както повечето английски аристократи не бе много ентузиазизиран относно

своето потомство. — Не ми казвай, че момиче като Ан Муун ще приеме младеж като Годфри, освен ако някой не се е потрудил здравата, за да попадне в мрежата.

— Естествено, направих всичко възможно, за да ги сближа.

— Точно така.

— Говорех ѝ колкото можех по-често какво очарователно момче е той.

— Това ли ѝ каза! — възкликна невярващо лорд Ходсдън.

— Е, той си е такъв, когато го иска. Във всеки случай може да бъде много забавен.

— От мен никога не е успявал да изтръгне и усмивка — намръщи се лорд Ходсдън. — Освен веднъж — поправи се гой, — когато се опита да ми измъкне една десетачка в Нюмаркет. Слава богу, че успя да намери това момиче.

За пореден път гърдите му под отлично скроената жилетка се надигнаха. Чу се въздишка на неизказано задоволство и красивото му лице засия.

— За пръв път от времето на Чарлз Втори^[3] насам — рече той — семейството ни ще опита истинския вкус на парите.

Последва пауза.

— Джордж? — започна лейди Вира.

— Моля?

— Искам да ме изслушаш много внимателно, Джордж.

Лорд Ходсдън изгледа сестра си почти нежно. В тази сутрин на сутрините той виждаше всичко през розови очила, но дори и с тази уговорка трябваше да се признае, че тя изглежда невероятно красива. За бога, помисли си той, тя като че ли непрекъснато се разхубавява. Запресмята наум. Да, доста над четиридесет, а можеш да я вземеш за тридесет и две годишна. Една вълна на гордост премина през него и се надигна още повече, когато съзря собственото си отражение в огледалото. Каквото и да се говори за това семейство, не може да им се отрече външността.

Следващата му мисъл беше, че колкото и да са възхитителни правилните черти на сестра му, съвсем не бе сигурен, че харесва изражението им точно в този момент. Странно изражение. Доста строго. Напомняше му за една гувернантка, която му беше чела доста конско преди години.

— Искам да запомниш, Джордж, че те още не са женени.

— Разбира се. Естествено, че не са. Обявата току-що се появи във вестника.

— Така че, ако обичаш — продължи лейди Вира с поглед вече определено твърд като камък, — забрави намерението си да се отбиеш при мистър Фрисби и да му поискаш така любезно да ти даде малък заем. Ето такива неща могат да обърнат каруцата.

Лорд Ходсдън зяпна.

— Да не би да ме вземаш за такъв глупак, че да занимавам Фрисби?

— Нямаше ли такива планове?

— Разбира се, че не. Определено не. Мислех си, ъ-ъ... чудех се... е, да призная, мина ми през ум, че ти може да се съ согласиш да ми отпуснеш малко.

— Значи това ти мина през ума, а?

— Не виждам защо да не го направиш — измънка лорд Ходсдън жаловито. — Ти трябва да имаш много. В придружителството падат големи пари. Когато взе онова аржентинско момиче преди три години, получи няколко хиляди лири.

— Получих хиляда и петстотин — поправи го сестра му. — В момент на слабост — не мога да разбера къде ми е бил умът — ти ги дадох.

— Ъ-ъ... добре де, да — смотолеви лорд Ходсдън, леко притеснен. — В известен смисъл това е вярно. Да, сега си спомням.

— А аз нито веднъж не си го припомних — каза лейди Вира с глас, който прозвуча, макар и не за брат ѝ, като сребърни звънчета.

Последва нова пауза.

— Е, щом не искаш, не искаш — примири се лорд Ходсдън унило.

— Не искам — съ согласи се лейди Вира. — Но ще ти кажа какво ще направя. Щях да водя Ан на обяд в „Бъркли“, но мистър Фрисби ми позвъни и ме помоли да отида с него в Брайтън за целия ден, така че ще ти дам пари и ти ще можеш да се погрижиш за нея.

Лорд Ходсдън се почувства като тигър, който се е надявал на парче от бута, а е получил оглозган кокал, но си каза с чудесната си Ходсдънова философия, че е по-добре от нищо.

— Добре. Така да бъде. Давай тука десетачката.

— Какво?

— Добре де, петачката, или каквото там искаш.

— Обядът в „Бъркли“ струва осем шилинга и шест пенса. За сервитьора — два шилинга. Възможно е Ан да поиска лимонада или нещо друго за пиене. Да кажем още два шилинга. За гардероба — шест пенса. За кафе и непредвидени разходи — два шилинга и половина. Ако ти дам двадесет и пет шилинга, ще бъде достатъчно.

— Достатъчно? — заекна лорд Ходсдън.

— Достатъчно — повтори лейди Вира.

Лорд Ходсдън попипа тъжно мустака си. Сега се чувстваше така, както би се почувствал пророкът Илия в пустинята, ако гарваните бяха развили някакви касапски методи.

— Но я си представи, че момичето поиска един коктейл.

— Тя не пие коктейли.

— Е да, но аз пия — разбунтува се лорд Ходсдън.

— Не, не пиеш — натърти лейди Вира и в този момент приликата ѝ с някогашната гувернантка беше направо поразителна.

Лорд Бискъртън не беше страстен читател на „Утринен куриер“. Първата информация, която получи, че обявата за годежа му се е появила в печата, бе когато Бери Конуей му позвъни от офиса на мистър Фрисби, за да го поздрави. Прие благопожеланията на приятеля си както подобава и възобнови спокойно и методично закуската си.

И тъкмо се бе захванал с мармалада, когато пристигна баща му.

Не се случваше често лорд Ходсдън да посещава своя син и наследник. Но когато напусна апартамента на лейди Вира, по някакъв мистериозен начин в главата на Негова светлост изплува невероятната идея, че Бискъртън може да има в наличност някоя малка сума и да пожелае да се раздели с част от нея в името на своя създател.

— Ъ-ъ, Годфри, момчето ми.

— Здравсти, шефе.

Лорд Ходсдън се прокашля.

— Ъ-ъ, Годфри, чудя се... всъщност, така се случи, че в момента съм малко позакъсал... дали не би могъл...

— Хей, шефе — развесели се Бисквитата. — Направо ще пукна от смях. Не ми казвай, че си дошъл да крънкаш?

— Мислех си...

— Какво, за бога, те накара да смяташ, че в джоба ми дрънка нещо?

— Предполагах, че мистър Фрисби може да ти е направил някой малък подарък.

— Но защо, по дяволите.

— В чест на... ъ-ъ, щастливото събитие. В края на краищата, той е чичо на бъдещата ти невеста. Но, разбира се, ако случаят не е такъв...

— Случаят — увери го Бисквитата — определено не е такъв. Дъртофелникът, за когото намекваш, татко, е единственият човек в този голям град, който никога не прави подаръци в чест на някакви щастливи събития. Неговото семейно мото е *Nil desperandum* — Никога не се предавай.

— Твърде лошо — въздъхна лорд Ходсдън. — Надявах се, че може да ме подпомогнеш. Отчаяно се нуждая от звонкова помощ. Леля ти ме помоли да заведа твоята годеница днес на обяд в „Бъркли“ и като последна скръндза ме финансира, представи си, с двадесет и пет шилинга.

— Какво разточителство — заяви Бисквитата твърдо. — Бих желал на мен някой да ми даде толкова. Останала ми е само една лира да избутам месеца.

— Чак толкова ли си зле?

— Една лира, два шилинга и два пенса, за да бъда по-точен.

— Е, да, но — изтъкна лорд Ходсдън — не забравяй, че перспективите ти са от блестящи по-блестящи. Твоето поколение, момчето ми, е по-мъдро от моето — той приглади мустака си и издаде нова печална въздишка. — Когато бях млад, най-голямата ми грешка беше моята импулсивност. Трябваше да се ожена за пари, както ти най-разумно правиш. Колко добре го разбирам сега. А имах и своите възможности. В продължение на месеци, след като получих титлата, разни кокони-наследници маршируваха пред очите ми на тумби. Но аз бях прекалено романтичен, прекалено мечтателен. Бедната ти майка по онова време заемаше скромно място в трупата на Театъра на Веселието и след като гледах шестнадесет пъти парчето, в което тя играеше,

внезапно я забелязах. Стоеше в самия край на сцената. Очите ни се срещнаха... Не че съм съжалявал дори и за момент, не — поклати глава лорд Ходсдън. — Най-прекрасната дружба, която някой мъж може да получи. От друга страна — да, ти се показва по-мъдър от стария си баща, момчето ми.

Няколко пъти по време на тази реч Бисквитата беше дал признаци, че желае да я прекъсне. Сега заговори разпалено:

— Ти гледай по-добре как слагаш Ан и разните кокони-наследници в един кюп — разсърди се той. — Като казваш, че се женя за пари, звучи като че ли имането е единственото, за което ме е еня. Нека да ти кажа, татенце, става дума за любов. Истинската. Луд съм по Ан. Всъщност, като си помисля, че едно момиче може да бъде такова бижу и в същото време така дяволски богато, се възвръща вярата ми, че провидението се грижи за доблестните мъже. Тя е най-сладкото нещо на света и ако имах повече от една лира, два шилинга и два пенса, бих я завел аз на обяд.

— Очарователно момиче — съгласи се лорд Ходсдън. — Как изобщо успя да я подмамиш да приеме? — попита той, възвръщайки естественото си бащинско недоумение.

— Еджлинг свърши тая работа.

— Еджлинг?

— Еджлинг. Можеш да казваш каквото си искаш за старото семейно имение, татко — поддръжката му гълта цяло състояние, твърде голямо е и изобщо — таралеж в гащите, но има нещо, което си струва — романтично е. Отидохме там с двуместната кола на Боби Блейтуейт и направих предложение на Ан на поляната за кегли. Сигурен съм, че няма момиче на тоя свят, което може да устои на подобен декор. Гълъбите гукаха, пчелите жужаха, враните грачиха и залязващото слънце посипваше със злато покритите с бръшлян стени. Няма момиче, казвам ти, което може да откаже на един мъж в подобна обстановка. Повярвай ми, каквито и да са минусите му, Еджлинг си изигра ролята и този актив трябва да му се отчете.

— Като говорим за активи — вметна лорд Ходсдън, — приятно е да си помисля, че твоите отсега нататък ще бъдат отлични.

Бисквитата се засмя горчиво.

— Не си го помисляй дори и за момент — изрече яростно и посочи купчина бумажки на масата. — Я погледни тия.

— Какви са те?

— Призовки. Ако нямах умна и хладнокръвна глава на раменете си, утре щях да се пържа в местния съд.

Лорд Ходсдън нададе стреснат вик.

— Не може да бъде!

— Може. Тия хора искат кръв. Не кредитори, а акули.

— Но, мили боже! Замислял ли си се? Схващаш ли изобщо? Ако те изправят пред съда, с годежа ти е свършено. Точно такова нещо би отворило човек като Фрисби.

Бисквитата протегна успокоително ръка.

— Стой си мирно, шефе. Ситуацията е под контрол. Взел съм предохранителни мерки. Гледай тука.

Той пристъпи към едно чекмедже, извади нещо, скри се за секунда зад ъгъла на библиотеката и се показа отново. В резултат на което лорд Ходсдън издаде нов стреснат вик.

И имаше основание. Като изключим факта, че лорд Бискъртън имаше косата на майка си, външността му никога не беше отговаряла на естетическите критерии на шестия граф. А сега, с тази черна перука, покриваща главата му и черната заострена брадичка под долната устна, той представляваше такава отблъскваща картина, че един баща може да бъде извинен за странните звуци, които издава.

— Купих ги в „Кларксънс“ вчера — каза Бисквитата, като се гледеше доволно в огледалото. — На вересия, разбира се. С тях вървят и веждите. Как ти се струва?

— Годфри... Момчето ми... — гласът на лорд Ходсдън затрепери като на човек, преживяващ силни емоции. — Изглеждащ ужасно. Отвратително. Чудовищно. Като международен шпионин или нещо такова. Смъкни си тази гнусна растителност!

— Но би ли ме разпознал? — настояваше синът му. — Там е работата. Ако беше, да речем, „Хоус и Доус, Ризи, Връзки и Бельо“, двадесет и три лири, четири шилинга и шест пенса, би ли си представил дори и за секунда, че под тоя храсталак е скрит Годфри, лорд Бискъртън?

— Разбира се, че бих.

— Обзалагам се, че не би. Не, не дори и ако беше „Дайкс, Дайкс и Пинуийд, Шивачи и Кроячи“, осемдесет и осем лири, пет шилинга и единадесет пенса. И ще видиш как ще го докажа. Казваш, че ти и Ан

ще обядвате в „Бъркли“. Аз ще бъда там също, на маса възможно най-близо до вашата. И ако Ан каже едно-единствено „Божичко! Това е моят Годфри!“, ще повикам келнера, ще му връча брадата, перуката и веждите, ще го инструктирам да ми направи от тях фрикасе и ще ги изям.

Лорд Ходсдън издаде слаб вопъл и затвори очи.

[1] Флийт Стрийт — стара улица в централен Лондон, където са разположени няколко редакции на вестници. — Б.пр. ↑

[2] Great neck, англ. — голям врат. — Б.пр. ↑

[3] Чарлз Втори — крал на Англия, Шотландия и Ирландия, 1630–1685. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

1.

С обичайния си майсторски спринт в последните петдесет метра Бери Конуей беше изпреварил експреса в 8.45 на гарата на Вали Фийлдс с една секунда, както обикновено. Макар че предградията му бяха чужди, той притежаваше в забележителна степен таланта на техните обитатели, който ги различава от останалите хора — а именно необикновеното свойство винаги да хващат влаковете и никога да не ги чакат повече от три секунди и четвърт. И тъй като тези, които спринтират за ранните влакове за Ситито, пътьом имат по-напрегната работа, отколкото да се оглеждат за метеорологичните условия, едва когато зае мястото си и пое дъх, Бери си позволи лукса да погледне навън и да установи какъв необикновено хубав ден е днешният.

Това беше, забеляза той, ден за радост, приключения и романтика. Слънцето грееше от сапфиреното небе. Под лъчите му Хърн Хил изглеждаше така поетично. Също и Брикстън. А реката, докато я пресичаше, определено му се усмихваше. Малко преди Падинг Лейн, Бери вече бе стигнал до твърдото заключение, че това не е сутрин, която трябва да прахосва сгънат на две в някаква задушна канцелария.

Често се бе чувствал така и преди, но никога не изглеждаше да е на едно мнение с мистър Фрисби. Сухар и прозаик, такъв е бил сътворен Т. Патърсън Фрисби. Не можеш да очакваш от него да захвърли работата си и да му удари един танц, само защото слънцето светело. Като правило точно тези омайни утрини в златно и синьо изглежда стимулираха стария мишелов към ужасяващи трудови оргии. „Хайде, давайте“, казваше той, като гледаше под око слънчевото зайче и аха да му поиска пари назаем. И Бери трябваше да дава.

Но се случват и чудеса, ако човек е търпелив и готов да ги дочака. Бери тъкмо беше свършил със сортирането на някаква купчина тъпи писма — работа достатъчно неприятна, за да засегне тънката чувствителност на един младеж в сияен летен ден като този. И точно тогава вратата се отвори широко и влезе нещо толкова невероятно лъчезарно, че Бери трябваше да примигне два пъти, за да го фокусира.

И това нещо не беше просто светлосивият костюм, който Т. Патърсън Фрисби бе облякъл. Не беше даже и панамената шапка на главата му, нито връзката на врата му, тип „мечтата на гвардееца“. Това, което зашеметяваше наблюдателя бе, че цялото му същество излъчваше заслепяваща сърдечност. Погледът му мятеше дяволити искри. Явно беше в плен на някаква игрива веселост. Докато Бери го зяпаше с увиснало чене, нещо като спазъм премина през лицето на Т. Патърсън Фрисби и то се изкриви в отвратителна гримаса. Беше усмивка.

— Добрутро, Конуей!

— Добро утро, сър — отвърна слисано Бери.

— Да има нещо в пощата?

— Нищо важно, сър.

— Добре, остави всичко за утре.

— За утре?

— Да. Заминавам за Брайтън.

— Да, сър.

— Можеш да си вземеш почивен ден.

— Много ви благодаря, сър.

Бери беше втрещен. Подобно нещо не се бе случвало преди. Нито веднъж през цялото прослужено при мистър Фрисби време не беше имало и намек за подобно събитие.

— Трябва да тръгвам веднага. С кола съм. Няма да се върна до довечера. Искам да направя две неща. Иди при Мелън и Пърбрайт на Бонд Стрийт и ми вземи два билета на крайни места за някое добро представление довечера.

— Да, сър.

— Кажи им, че искам нещо добро. Те знаят какво съм гледал. После иди в „Бъркли“ и ми резервирай маса за вечеря.

— Да, сър.

— Маса за двама. Не много близо до оркестъра.

— Да, сър.

— Добре. Между другото, знаех си, че има още нещо. Видях се с онзи Хоук снощи. Казах му за твоята мина. Той се заинтересува.

Бери потрепери от въодушевление.

— Наистина ли, сър?

— Да. Колкото и да е странно, той познавал точно този парцел. Ще си бъдеш ли вкъщи довечера?

— Да, сър.

— Ще му кажа да дойде и да те види. Между нас да си остане — не му споменавай, че съм ти споменавал — ще вдигне до петстотин лири.

— О, наистина ли?

— Така рече. Искаше да опита с по-малко, но аз му казах, че това ти е най-ниската цена. Така че, ако си доволен, ще вземе всички документи и можете да уредите въпроса още днес. Няма да ти взимам комисионна — потри ръце мистър Фрисби, ухилен като ряпа.

Бери примигна. Непоносими угризения на съвестта го сграбчиха за гърлото при мисълта, че не веднъж, а няколко пъти в личните си размисли беше окачествявал този златен човек като дребно сумтящо двуного. Сега го виждаше в истинската му светлина — ангел в човешки образ.

— Толкова съм ви задължен, сър — заекна той.

— Няма защо.

— Наистина ли мислите, че ще ми даде петстотин лири?

— Знам го. Е, това е всичко. Довиждане — каза мистър Фрисби и тръгна.

Няколко минути след като си беше отишъл, Бери остана неподвижен. В главата му бушуваше буря.

Петстотин лири! Ключът към живота и свободата. Дългът на Атуотър — ще бъде погасен. Старата бавачка — може да я уреди, за да живее прилично. И когато тези задължения на честта отпаднат, пак ще му остане малко в джоба, за да тръгне по пътя на Приключенията.

Той си пое дълбоко въздух. Тялото му беше все още в офиса на работодателя, но духът му си проправяше път по улиците на едно малко, окъпано в слънце градче, разположено в сянката на извисяваща се в облаците планина.

Наближаваше време за обяд, когато Бери свърши с покупката на билетите и излизаше бавно от търговския център на господата Мелън и Пърбрайт сред глъчката и блясъка на Бонд Стрийт.

Денят изглежда беше станал още по-сияен. Светлина струеше над главата му, а и в сърцето му. Някакъв вълшебен екстаз трептеше във въздуха. Той зяпаше по Бонд Стрийт очарован.

За преситените светски люде или за човека на удоволствията Бонд Стрийт в един на обяд и в разгара на Лондонския сезон си е просто Бонд Стрийт. Но за един младеж с романтична душа, по време на внезапна ваканция и с бъдеще, в което го очакват свобода и приключения, това е Главната улица, Багдад. Чувството, че е в центъра на нещата, опияняваше Бери.

Той имаше навика, когато обикаля Лондон, да се оглежда наоколо с надеждата, че нещо ще се случи. Но никога не стана участник дори и в най-безинтересното събитие и беше започнал да губи кураж. Сега Бонд Стрийт възвръщаше оптимизма му. Това, чувстваше той, беше мястото и моментът за едно истинско приключение.

Къде на друго място, ако не тук, помисли си той, някоя красива дама в изискани дрехи може да се присламчи към теб и да пъхне в ръката ти дълъг плик, съдържащ Военноморския договор, откраднат тази сутрин от разтревоженото Министерство на външните работи. Би могла, например, да те е взела по погрешка — заради карамфила в бутониерата — за Флаш Алек, своя съучастник. Докато на Треднийдъл Стрийт или във Вали Фийлдс можеш да си висиш цял живот без намек дори и за пощенска картичка.

Нагоре и надолу по тясната улица се движеха луксозни автомобили, а тротоарите бяха пренаселени с пешеходци в скъпи дрехи. Един от тях тъкмо беше изтикал Бери към канавката, когато той забеляза, че до него спира двуместна кола. В следващият момент притежателят ѝ се обръщаше към него със силен чуждоземен акцент:

— Исфинете, мошете ли да ме у-у-упътите към Лес-с-стър Ск-ск-скуеър?

Бери вдигна поглед. Не беше жена с екзотичен парфюм. По-скоро беше някакъв отвратителен простак с рунтави вежди и заострена брадичка.

— Лестър Скуеър? — повтори той. — Тръгнете наляво и пресечете Пикадили Съркъс.

— Блакотаря, сър.

Бери се зазяпа след колата. Сърцето му беше затупало. Вярно, нищо от това, което каза мъжът не говореше, че не е един напълно почтен гражданин, но около него витаеше нещо, което ти подсказва, че джобовете му направо ще се спукат от крадени договори. Така че Бери

стоеше и зяпаше и можеше да си стои и зяпа до Второто пришествие, ако един гладен минувач, бързащ към обяда си, не го беше ръгнал в кръста.

Този шок го върна в света на практическите неща и той се запъти към „Бъркли“, за да запази маса за мистър Фрисби.

Там неговият работодател явно беше известен посетител. Само споменаването на името събуди интерес и уважение. Главният келнер, който приличаше на италиански поет, увери Бери, че всичко ще бъде както е поръчано. Маса за двама, не много близо до оркестъра. Точно така. После запита с любезна почтителност дали Бери не би желал да обядва в ресторанта, като посочи изкусително една малка маса. И Бери тъкмо щеше да отвърне, че този лукс не му е по джоба, когато, обръщайки се печално към масата, видя нещо, от което думите заседнаха в гърлото му.

Брадатият тип седеше на не повече от два метра от него и набиваше пушена съомга.

Бери се колеба само за момент. За човек с неговите ограничени средства обяд на такова място би било доста смело, даже безразсъдно и безумно приключение. Би нанесло такъв опустошителен удар на личната му кесия, какъвто не е получавала от много време. Но Съдбата се беше погрижила да му изпрати този мистериозен мъж и щеше да е невъзпитано да отвърне на любезността ѝ като го отхвърли, основавайки се на малодушния предлог за икономия.

Мъжът го бе заинтригувал. Очевидно в него имаше нещо подозрително. Нормален човек не би обикалял града с подобна растителност. Още повече, след като беше ясно инструктиран да обърне наляво и да пресече Пикадили Съркъс, той беше обърнал надясно и дошъл в „Бъркли“. Ако и това не беше зловещо, здраве му кажи.

Бери седна и друг келнер се надвеси над него с листа с менюто.

В момента брадатият ядеше някаква риба със сос. И Бери, докато го гледаше, беше обхванат от съмнения, които растяха с всяка секунда. Тази брада, в това можеше да се закълне, беше фалшива. Тя така очевидно пречеше на притежателя си, че индивида мушеше парчета риба през нея острожно като изследовател, който си проправя път през гъста гора. Накратко, вместо човек, наказан от природата с подобна брада и като такъв — повече за оплакване отколкото за упрек,

това беше брадат самозванец, човек, който с бог знае какви тъмни подбуди си носеше личния хрусталак, за да може всеки момент да се покрие в него и да избегне преследването. Наивно беше да се предполага, че такава особа е намислила нещо добро.

И тогава, като че ли за да потвърди подобно подозрение, се разигра сцена толкова показателна, че Бери потрепери, докато я наблюдаваше.

В ресторанта току-що бе влязъл достолепен господин на около петдесет и поглаждаше сивия си мустак. Той размени няколко думи с главния келнер, очевидно за да поръча маса. После, като се обърна, за да се върне в преддверието, където посетителите на „Бъркли“ изчакват гостите си, погледът му попадна на брадатия. Възрастният господин ококори ужасено очи, ококори ги като че ли вижда някаква потресаваща гледка, каквато и виждаше всъщност, и отиде при него. Последва кратък разговор, по време на който той явно се противопоставяше на нещо. След това, очевидно разтърсен, се повлече навън.

Бери развълнувано се наведе напред. Сега вече бе разпознал брадатия. Беше прозрял всичко. Съвсем ясно беше, че това е Смъркача, мистериозният шеф на страшната Кокаинова шайка, която създаваше толкова грижи на Скотланд Ярд. Колкото до мустакатия, той трябваше да е съучастник от голямото добрутро, някой баронет с добри позиции или може би някой уважаван херцог с репутация по-чиста от сняг. И тази съвсем ясно изразена възбуда трябва да е била причинена от шока, че Смъркача си е позволил да посети такова място, където брадата му може да се разлепи всеки момент и да го издаде.

— Връщай се в подземното мазе в Лаймхаус, където те познават и зачитат — вероятно му бе прошепнал разтреперано достолепният господин. А Смъркача му се беше подиграл — да, Бери определено го видя да му се подиграва — и му бе отвърнал, че той вече е започнал обяда си и така или иначе ще трябва да плати за него, така че — риск или не, да пукне ако хукне да излиза преди да си е изял осемте шилинга.

При което другият, знаейки добре твърдоглавието на шефа, се бе отказал да го убеждава и бе излязъл, почти парализиран.

Фантазиите така добре си пасваха една с друга, че ако не се бе случило нещо, което да ги прекъсне, щяха сигурно да продължат в

същия дух. Но след секунда всички мисли за Смъркача излетяха от главата на Бери. Мустакатият се беше върнал в залата и този път не бе сам.

Пред него, като принцеса, която си проправя път сред тъмна бедняци, вървеше едно момиче. Като я видя, очите на Бери започнаха бавно да променят размерите си, докато достигнаха големината на топки за голф. Ченето му увисна, сърцето запрепуска лудо, а от треперещата му ръка падна едно картофче.

Защото това бе момичето, което бе търсил цял живот — момичето, за което бе мечтал през летните вечери, когато небето на запад лумваше от величието на залеза, и през пролетните утрини, когато птиците пееха своите химни за росната трева. Той я разпозна моментално. От доста време беше загубил надеждата, че ще я срещне, а ето я сега, точно такава, каквато си я бе представял в лунни нощи, когато в далечината звучаха топли звуци на цигулка.

Той не откъсваше очи от нея. И когато келнерът прекъсна този свещен момент, за да попита дали не иска малко сирене в добавка, Бери едва успя да се задържи на високото си ниво по отношение на вежливостта.

2.

Като зяпаше най-откровено Ан Маргарет, единственото дете на мистър и мисис Томас Л. Муун от Ню Йорк Сити, Бери Конуей несъмнено нарушаваше благоприличието. Но това беше нарушение, за което много други млади мъже в ресторантите можеха да бъдат обвинени преди него. Ан Муун бе от ония момичета, които карат младите мъже в ресторантите да извикат цялата си желязна воля на помощ, за да се въздържат от зяпане.

Бери забеляза неимоверната ѝ красота от пръв поглед.

Лорд Ходсдън също я беше забелязал и отново в главата му премина недоумението как подобно момиче, дори и под влиянието на Еджлинг Корт по вечерен здрач, може да вземе този негов син, който в момента седеше през две маси, затулен под прикритието на някакви си водорасли.

Както и да е, главното, върху което трябваше да се концентрира сега, беше как да удържи дяла на Ан от обяда в рамките на една разумна сума. Ако само можеше да я отклони от такова детинско разточителство като напитките и кафето, остатъкът, както го бе изчислил, би стигнал тъкмо за една пура и един ликьор, към които мъжката му душа така неудържимо се стремеше.

— Нещо за пиене, скъпа? — попита с трепет той, когато келнерът приближи и се спря.

Ан отместа погледа си от някаква точка в далечината.

— Не, благодаря. Нищо.

— Нищо — повтори лорд Ходсдън на келнера, като се мъчеше да не изпее думата.

— Минерална вода? — настоя келнерът.

— Нищо, нищо.

— Тоник? Газирана вода?

— Не, не, благодаря. Нищо.

— Лимонада? — продължи келнерът, който беше един от ония навлеци, които никога не знаят къде да спрат.

— Да, мисля, че бих изпила една лимонада — каза Ан.

— На твое място не бих — посъветва я лорд Ходсдън настойчиво. — Честно. Това е боклук. Пълно с киселини.

— Добре — съгласи се Ан. — Само малко чиста вода, тогава.

— Само — повтори лорд Ходсдън, като гледаше страховито келнера право в очите — малко чиста вода.

И той дари бъдещата си снаха с топлата усмивка на човек, който за момента печели играта с два шилинга. Колко прелестно, помисли си той, да попаднеш в днешно време на момиче, което не си похабява лицето и стомаха с коктейли, вина и какво ли не.

Тази усмивка не можа да стигне до предназначението си. Ан не я забеляза. Тя отново гледаше в залата. Звуците на музиката и шумът стигаха до ушите ѝ някак отдалече. Бъдещият ѝ свекър от другата страна на масата също се губеше в далечината. Тя отново беше потънала в размислите си, прекъснати преди малко от дискусията около напитките. Откакто тази сутрин прочете краткото прямо съобщение, че се е сгодила, я завладя някаква странна меланхолия.

Напечатаният текст има едно такова особено качество — упражнява тревожно въздействие върху човешкия мозък. От него все хлад. Едва след като видя това съобщение, набрано безстрастно във вестника, Ан осъзна напълно изключителната важност на стъпката, която се канеше да предприеме и изключителната недостатъчност на познанството ѝ с мъжа, с когото се канеше да се свърже.

Внезапно я сграбчи жажда за повече информация. Тя се наведе към домакина си.

— Кажете ми за Годфри — каза рязко тя.

— Ъ-ъ? — премигна лорд Ходсдън. Той също бе зает с мислите си. Прехвърляше наум шансовете момичето да си поиска кафе и се чудеше как би прозвучала една добре подбрана дума за това колко е вредно за нервите. — Какво за него?

На този въпрос Ан бе затруднена да отговори.

„Какъв човек е?“ — би искала да отвърне. Но когато си се съгласила да се омъжиш за определен мъж, е глупаво да питаш подобни неща.

— Ами например какъв беше като малък? — това ѝ се видя по-безопасно. Наистина, думите ѝ прозвучаха мило, наивно и тъкмо като думи на една годеница.

Лорд Ходсдън се помъчи да възвърне спомена си за сцени, които винаги бе предпочитал да забрави.

— О, най-обикновено мърляво малко животинче — измънка той. — Искам да кажа, разбира се — добави бързо, — много очарователно и жизнено и... ъ-ъ, такава, един истински малчуган.

Той осъзна, че замалко щеше да допусне сърцето да вземе връх над разума, като позволи на откровението да надвие дипломацията. Колкото и да му се виждаше съблазнително да излее в съпричастните уши на Ан един язвителен портрет на младия Бискъртън, разбираше колко необмислено и прибързано би било това. Старите рани с мармалада върху столовете щяха да си останат недокоснати. Както изтъкна и сестра му, това момиче и синът му още не бяха женени. Би било лудост да каже нещо, което да я разколебае. Доколкото познаваше Бискъртън, стори му се, че тя може би има нужда от известно окуражаване.

— Един истински, жизнерадостен малчуган — продължи той. — Пълен с енергия. Но винаги — повиши тон — послушен.

— Послушен? — Ан потрепери леко.

— Винаги олицетворение на честността — изрече лорд Ходсдън тържествено.

Ан потрепери отново. Кларънс Дъмфри беше олицетворение на честността.

— Нито веднъж, докато беше малък, а и до днес — лорд Ходсдън вече влизаше в крачка, развихряше се и думите не му се опъваха толкова — нито за момент не ми е създавал тревоги — с внезапен нервен тик той хвърли един поглед през рамо, като че ли очакваше да намери там някой ангел с писалка и бележник в ръка. Като се успокои, че това е само келнерът, поднови речта си: — Никога не е бил от ония млади мъже, които обикалят по цели нощи, танцуват с тълпи от момичета... и така нататък. Не мисля също и че е играл комар.

— Не можете да знаете това — намеси се Ан, все още с някаква надежда.

— Напротив, знам — отвърна лорд Ходсдън убедително. — Сега си спомням, веднъж го попитах и той ми каза, че не е. Ако беше започнал да играе комар, щеше да ми каже: „Да, татко“. Такъв си е бил винаги — открит и мъжествен. Каквото и да го попитам, ще отвърне: „Да, татко“ или „Не, татко“ и ще ме гледа право в очите. Спомням си

— лорд Ходсдън се увлече малко, — беше омазал с мармалад целия ми стол в библиотеката.

— Наистина ли? — засия Ан.

— Да — отвърна лорд Ходсдън. — Но — осъзна се той, — после дойде право при мен, погледна ме в очите и каза: „Татко, аз сложих мармалада на стола ти в библиотеката. Съжалявам. Трябваше да ти кажа, защото някой друг можеше да бъде заподозрян.“

— На колко години беше тогава?

— На около десет.

— И наистина каза това?

— Наистина.

— И такъв ли е и сега?

— Точно такъв — лорд Ходсдън беше твърд. — Истински, чудесен, чистокръвен английски джентълмен, почтен до последната клетка.

Ан трепна леко и се върна към разсъжденията си. Сега мислеше за Еджлинг Корт, при това не съвсем сърдечно.

Като приписа утвърдителния отговор на своята годишница на обаянието на семейното имение, лорд Бискъртън беше показал проникателност. Върху Еджлинг Корт падаше голямата отговорност за случилото се. Неговото старинно очарование, даваше си сметка Ан, несъмнено бе заслепило точния и ясен поглед върху нещата, с който тя винаги се е гордеела. Става дума за онзи дар свише да умеят да оценяват, който помага на момичетата да си проправят път на този свят, незасегнати от разните му Кларънс Дъмфривци. Онези пчели и гълъби, и врани, съзнаваше тя, се бяха съюзили, за да отслабят защитата ѝ, и ето я сега — сгодена за един чистокръвен английски аристократ.

Ан събра сили. Каза си, че не трябва да вярва на всичко, което чува. Много вероятно е лорд Бискъртън да не е бил никога чак толкова съвършен английски джентълмен. Имаше само думите на баща му. И, ако е бил, може вече да го е преодолял. Тя го харесваше, в това бе сигурна. Той я забавляваше. Караше я да се смее. Ще бъдат много щастливи заедно — много, много щастливи.

И все пак, искаше ѝ се да не е чак толкова непознат. И макар че би било твърде силно да кажем, че съжаляваше за стъпката, която бе направила, тя все пак не можеше да се сдържи да не мисли, че едно

момиче, което току-що се е сгодило, би трябвало да се чувства малко по-доволно. Не може да се отрече, че тя всъщност не познаваше пълното щастие и удовлетворение, които подобават на такова събитие. Изпитваше съмнение и тревога — точно като млад автор, който тъкмо се е подписал под договора си с театралния директор и се чуди дали всичко е наред по отношение на оная клауза за кинематографските права.

— Много си тиха, скъпа — обади се лорд Ходсдън.

Ан се сепна.

— Съжалявам. Бях се замислила.

Лорд Ходсдън се поколеба. На върха на езика му беше нещо за мечтанията на влюбените, но реши да не рискува.

— Това пиле е вкусно — намери той по-сигурна тема.

— Да.

— Още малко картофи?

— Не, благодаря.

— Искаш ли десерт след това?

— Да, моля.

— А кафе? — попита лорд Ходсдън. Красивото му лице придоби сериозен вид — Не знам какво мислиш за кафето, но винаги съм казвал, че съдържайки значително количество кофеин, е продукт, който трябва да се избягва. Вреди на нервите. Всички доктори го казват.

— Не мисля, че бих пила кафе. Всъщност, бих искала да си тръгна веднага щом свърша с десерта. Ако не възразявате, че ви напускам?

— Скъпо момиче, разбира се, че не. Съвсем не. Аз ще постоя малко тук и ще послушам музика. Може да взема един ликьор с пура. Ще пазаруваш ли?

— Не, но навън е такъв хубав ден. Искан да се поразходя с колата си. Мислех си да покарам малко надолу по реката.

— Стрийтли е очарователно местенце. Или Сънинг.

— Струва ми се, че искам да се усамотя и да помисля.

— Разбирам — рече лорд Бискъртън бащински. — Естествено. Е, не се безпокой за мен. Аз ще си поседя. Обичам да си седя.

Ан се усмихна и като огледа залата отново, осъзна, че очите ѝ се срещат с тези на младия мъж в кафяво на масата до стената — това беше седмият път откакто бе влязла.

Имаше две причини, поради които Ан Муун, от мястото, където седеше, улавяше толкова често погледа на Бери Конуей. Първата бе тази, че когато вдигнеше очи, трябваше да погледне към него, за да избегне другата възможна посока, където седеше някакъв толкова отвратителен и зловещ мъж с брада, че всеки път, когато погледите им се срещнеха, тя се свиваше, като че се е докоснала до нагорещена печка. Той не само че бе особено неприятен за гледане, но и с нещо ѝ напомняше годеника ѝ, лорд Бискъртън, а това не ѝ се нравеше.

Втората причина беше, че колкото и да се укоряваше за подобна слабост, ѝ беше приятно да среща погледа на Бери. Това определено ѝ доставяше удоволствие. Очите му ѝ се виждаха интересни. Забеляза, че в тях светеше някаква странна, тлееща, жадна светлина — светлина, която може да се нарече копнеж. Никой от мъжете, които е познавала, е нямал такава бленуваща светлина в очите си. Кларънс Дъмфри, например, всеизвестният пън. Нито пък онова момче, Бъруош. Нито даже и лорд Бискъртън. А беше светлина, която ѝ харесваше.

Този строен, слаб младеж с будното си лице и широки рамене я заинтригува. Имаше вид, помисли си тя, на човек на делата. По някакъв начин носеше ореола на приключенията. Представи си, че е в капана на горяща къща и този млад мъж галантно ѝ се притичва на помощ. Или се виждаше нападната от разбойници и пак този млад мъж ги разпръскваше с няколко удара. Ето такъв ѝ изглеждаше той.

Искаше ѝ се да го познава.

От своята маса Бери изпитваше още по-пламенно желание да я познава. Ако очите му светеха бленуващо, то те си имаха съвсем основателна причина за това. Той съжеляваше страстно, че Съдбата, след като му е уредила да изпита към момиче този невероятен водопад от чувства, които го замайваха, не му беше уредила да ги изпита към момиче, с което евентуално може някога да се запознае.

Вече му беше съвсем ясно, че е попаднал точно на този представител на противоположния пол, който е бил сътворен по неговите критерии. Ако тази работа беше оставена в собствените му ръце, той не би предприел и най-малката промяна. Тези очи, този малък дързък нос, тези зъби, тази коса, тези ръце — всичко си беше точно на мястото.

А що се отнася до шансовете някога да се запознаят — можеше да се каже, че те двамата бяха на две различни планети.

Кораби, които се разминават в нощта.

Тя сега си тръгваше. Впрочем, също и брадатият тип. Но Бери беше престанал да се хаби, мислейки за него. Брадатият беше елиминиран в състезанието. За Бери той се беше превърнал просто в един мъж с брада, а даже и това му беше много.

Бери реши, че може би е време и той да си тръгва. Поиска сметката и се опита да не трепне, като я видя.

Навън под слънчевите лъчи Ан вървеше умислена към двуместния си автомобил. Беше го паркирала близо до площада. Брадатият изглежда също беше паркирал там своя, защото като я подминаваше, ѝ хвърли един странен, бърз, злокобен поглед. Приликата с лорд Бискъртън ѝ се стори още по-очебийна. Погледнат отблизо, той можеше да бъде брат на лорд Бискъртън, тръгнал по лоши пътища и пуснал брада.

Видът му накара Ан да се почувства виновна. Тя осъзнаваше, че в мислите си не бе съвсем вярна на Годфри. Трябваше да си признае, че го беше сравнявала, при това не в негова полза, с оня силен, романтичен младеж в кафяво, чиито очи изглеждаха толкова мечтателни и който в този момент, докато тя се наместваше зад волана на автомобила си, скочи внезапно до нея и с глас, който наелектризира всеки прешлен по гръбначния ѝ стълб, изшептя дрезгаво:

— Следвай тази кола!

3.

Освен че възпламени тялото ѝ, тази любезна молба накара Ан още и да си прехапе езика. С очи, пълни със сълзи и глас, пресипнал от болка, тя се обърна и попита:

— Хахва хола?

Бери не отвърна веднага. Чувствата му в този момент бяха като на човек, който е скочил в басейн с ледена вода и се мъчи да свикне с нея. Все още се опитваше да се убеди, че точно той се бе държал по такъв невероятен начин. Много често, когато действаме импулсивно, се получава такъв ефект.

— Хахва хола? — повтори Ан.

Бери се съвзе. Беше започнал нещо и трябваше да го довърши.

— Онази — посочи той.

Щеше да се изненада, ако знаеше, че момичето намери гласа му за изключително приятен. В неговите уши думите прозвучаха като квакане на престарял жабок.

— Колата с брадатия мъж ли? — окопити се Ан.

— Да. Следвай го, където и да отиде.

— Защо?

Това, че не бе започнала с този въпрос, само доказваше, че тя не е обикновено момиче.

Бери не бе пропилял напразно толкова много време в размисли около брадатия. Отговорът му дойде светкавично.

— Издирва се.

— От кого?

— От полицията.

— Ти полицай ли си?

— Тайните служби — изстреля Бери.

Ан натисна газта. Слънцето светеше. Птиците пееха. Никога през целия си живот не се беше чувствала толкова щастлива и развълнувана.

Ласкаеше се при мисълта, че оценката ѝ за този млад мъж се е оказала вярна. Веднага го бе класифицирала като човек, който живее

опасно и стремглаво, и не бе сбъркала.

Пулсираше от главата до петите, а брадичката ѝ трепкаше. Най-после, помисли си Ан Муун, беше срещнала мъж, различен от другите.

4.

Годфри, лорд Бискъртън, също бе на седмото небе.

— Тра-ла-ла — тананикаше си той, докато насочваше колата към Пикадили и „Там-там-ти-тамти-там“ — припяваше, обръщайки на юг към Хайд Парк. Беше изпълнен със справедливото въодушевление на човек, провел велик и значителен експеримент и станал свидетел на неговия триумф.

Приемайки риска да изпробва брадата и веждите на едно от най-привичните си свърталища като „Бъркли“, Бисквитата съзнаваше, че сам си бе напъхал главата в торбата. Ако там минеше незабелязан, щеше да мине незабелязан навсякъде. Освен че ще седи в самия център на цял взвод познати, повечето от келнерите също го познаваха. Нещо повече, оберкелнерът Фераро винаги е гледал на него повече като на по-малък брат, отколкото като на клиент.

И какво се бе случило? Нито Фераро, нито който и да е било от неговите помощници бе показал и най-малкия намек за доброто старо приятелство. Може да са си казали: „А-ха! Какъв изискан брадат посетител!“. Но определено не са си помислили: „Виж ти! Колко странно изглежда днес добрият стар Бискъртън!“. Нито един от тях не го беше забелязал. Премина изпитанието с чест.

И Ан също. Даде ѝ какви ли не възможности. Беше я гледал многозначително през масите и я беше подминал на крачка, когато отиваше за колата си. Но и тя не успя да проникне зад укритието. А приятелчето Бери. Ето това, размишляваше той доволно, беше най-голямото постижение. „Исфинете, мошете ли да ме у-у-упътите към Лес-с-стър Ск-ск-скуеър?“. Ей, така, право куме, та в очи. И никакво подозрение от негова страна.

Значи, да обобщим. Щом цялата тази сюррия от приятели и познати беше абсолютно неспособна да го разпознае, го каква надежда им оставаше на кръвопийците с техните призовки — на „Братя Джоунс, цветари“, двадесет и седем лири, девет шилинга и шест пенса, или на „Галиуел и Гууч, обувки и ботуши“, тридесет и две лири, десет шилинга и осем пенса?

Огромно облекчение изпълни душата на лорд Бискъртън. Благодарение на тези минали през изпитанието атрибути, а именно един брой брада и две вежди, той ще може да остане в Лондон и да се движи свободно из него без страх от съдебно преследване. До този следобед почти бе готов да отпише подобна надежда. В моменти на покруса се виждаше как бяга към Бексхил или пък търси убежище в Уигън.

Освен всичко останало, денят беше прекрасен. Колата хвърчеше като птица и само ако натиснеше още малко газта, щеше да успее да стигне до Сандаун Парк за надбягванията в три следобед. Знаеше доста сочни нещица за тези надбягвания и, слава богу, сред събирачите на облози още имаше двама-трима, на които им липсваше нормандска кръв, но пък компенсираха това с наличието на онова просто доверие у човека, което поетите тачат толкова много.

Ето че докато стигне до Ешър, и Бисквитата вече се разпяваше с пълно гърло върху някаква игрива строфа. И като наближи „Веселите жетвари“, където продаваха вино и тютюн, му просветна, че случаят се нуждае от една стабилна черпня.

Той закова колата и влезе.

5.

Що се отнася до колата, която го следваше, в началото там се възцари мълчание, нарушавано единствено от бръмченето на двигателя, в моментите когато нежното краче на Ан натискаше газта. Едва когато стигнаха до Кингстън, двамата пътници замениха размишленията си с разговор. Всеки от тях бе започнал това пътешествие с натежала от мисли глава, и всеки си имаше основателна причина за това.

Ан беше съвестно момиче. Всъщност, съвестта ѝ, наследена от цяла върволица прадеди, преселници в Нова Англия, имаше неприятният навик да проваля повечето от приятните преживявания в живота ѝ. Същата тази съвест я гризеше в ресторанта. Продължаваше да я гризе и сега. Изобщо, беше съвест, която изглежда притежаваше всички отвратителни качества на дива котка.

Не можеше да излъже сама себе си. Беше доблестно същество и съзнаваше ясно, че като даде дума да се омъжи за лорд Бискъртън, по известни ограничения в действията си. Има някои неща, които сгоденото момиче няма право да върши. Или ако ги върши, поне трябва да съжалява, че ги върши. Като например да среща поглед с непознати младежи в ресторанта. Или, да продължим с примера, да мисли дълго и настойчиво за някой от тези младежи и да изпита желание да го познава. И, да довършим примера, да позволи на въпросния младеж да скочи в колата и да я подтикне към тази обиколка, която въпреки неговия сериозен и делови вид, Съвестта ѝ продължаваше да определя като забавление.

— Не ми ги приказвай тия на мен. Дълг и тинтири-минтири — казваше Съвестта с възможно най-гадния си тон. — На теб ти харесва.

И Ан трябваше да се съгласи, че е така. Макар и неохотно, трябваше да си признае, че не се бе чувствала толкова щастлива, откакто на четиринадесет години получи автограф от Джон Баримор.

Ако притежанието на родители с много пари и висока социална позиция има някакъв дефект, то това е, че влече след себе си доста скучен и обикновен живот за едно момиче. Откакто се помнеше, Ан бе

живяла в луксозен, но стеснен свят и бе вървяла по предназначени пътеки. Училище в Париж, няколко сезона в Ню Йорк, зимни летувания в Палм Бийч, лято в Мейн или Саутхамптън... Подобно съществуване направо стягаше като в менгеме душата на едно романтично създание.

Мъжете, които познаваше, бяха благовъзпитани, красиви, вежливи, но — какво пък, най-обикновени. Излети по един калъп. Понякога трябваше да се напъне, за да си спомни кой кой е. Този до нея, обаче, беше съвсем друга работа.

И все пак, беше доста неприлично — и тя разбираше, че е неприлично — в гърдите ѝ да трепти такова необикновено чувство. Тя или трябваше да откаже на тази необичайна молба, или, ако понятното ѝ желание да сътрудничи на Тайните служби я беше накарало да се съгласи, то поведението ѝ трябваше да остане резервирано и хладно, като на шофьор на такси.

Тъй че Ан караше, а Съвестта ѝ я бе стиснала за гушата.

Колкото до Бери, не може да се каже, че реакциите му се бяха променили много, откакто така импулсивно беше изпълнил оня скок в колата на момичето. Все още смяташе, че е постъпил правилно. Като погледнеше назад, нищо в действията му не предизвикваше неодобрение. Поведение, което при различни обстоятелства би могло да претърпи известна критика като леко ексцентрично, в ден като този се превръщаше в съвсем нормално и разумно. Ако не беше действал по този начин, прекрасното момиче щеше завинаги да изчезне от живота му. Никакви действия, предназначени да предотвратят такава немислима трагедия, не могат да бъдат безразсъдни.

И въпреки това Бери донякъде се бе върнал на земята, за да може да проумее, че се намира в положение, създаващо известно неудобство. Като ентузиазирани, но неподготвени ловци в Индийските джунгли, който е хванал тигъра за опашката, той чувстваше, че дотук всичко е наред, но следващата му крачка изисква добра преценка.

И така, потънала в мълчание, колата стигна Кингстън. Другата кола отпред летеше по гладкото шосе. Къде отиваше нейният притежател бе трудно да се отгатне, но той определено имаше цел.

Бери пръв наруши мълчанието.

— Беше много мило от твоя страна.

— О, не.

— О, да.

— О, не.

— О, да, така беше — настоя Бери.

— О, не, не беше — настоя и Ан.

— Както и да е, всичко, което мога да кажа е, че беше ужасно мило от твоя страна.

Тази любезна размяна на реплики изглежда успокои напрежението. Бери започна да диша спокойно, а Ан стигна до там, че да отмести възбуждения си поглед от пътя и да го закове в него. В профил това лице ужасно ѝ се нравеше. Усърдните упражнения и трезвия живот бяха осигурили на Бери добър профил, ясно очертан и волеви. Имаше изразени скули и един малък бял белег пред ухото, който придаваше вълнуващ и привлекателен нюанс. Драскотина от куршум, помисли си Ан, може да даде точно такъв белег.

— Повечето момичета щяха да си изкарат ангелите — обади се Бери.

— Е, и аз си ги изкарах.

— Да — продължи Бери с растящ възторг, — но не се поколеба. Не засече. Възприе ситуацията мигновено и реагира като светкавица.

— Кой е той? — попита Ан трепетно, като надничаше през стъклото към летящата кола отпред. — Или не трябва да казваш?

Бери би предпочел да не казва, но не виждаше какво би могъл да направи. Притежателят на преследващата кола имаше известни права. Какъв късмет, че докато размишляваше в ресторанта, беше дълбал така настойчиво в проблема за идентичността на брадатия.

— Мисля — каза той, — че това е Смъркача.

— Смъркача? — изпищя Ан. — Какъв Смъркач? Как така Смъркача? Кой е тоя Смъркач? Защо Смъркач?

— Шефът на Голямата кокаинова шайка. Викат му Смъркача. Ако, разбира се, това е човекът, за когото си мисля. Може и да е някой съвършено невинен...

— О, надявам се, че не е.

— ... който е имал нещастieto да прилича на един от най-опасните престъпници в страната. Но съм сигурен, че това е самият той. Вероятно си чула, че напоследък се е активизирал трафикът на наркотици?

— Не, не съм.

— Е, така е. И този човек е причината.

— Смъркача?

— Смъркача.

Замълчаха за момент. После Ан въздъхна дълбоко.

— Предполагам, че за теб е съвсем обичайно. Но аз треперя като лист. Сигурно го приемаш като рутинна акция?

Има младежи, за разлика от някои момичета, които нямат проблеми със съвестта. Бери отвърна не само уверено, но и с лека усмивка:

— Е, разбира се, това е моето ежедневие.

— Искаш да кажеш, че непрекъснато ти се случват такива неща?

— Малко или много.

— О-хо! — възкликна Ан.

Последва един личен въпрос, който обаче тя не можа да сдържи:

— Откъде ти е този белег? — гласът ѝ трепереше.

— Белег?

— Имаш малък бял белег точно до ухото. От куршум ли е?

Бери преглътна мъчително. Такива са момичетата, сами си го търсят. Погледни Отело и Дездемона. Отело и насън не би изприказвал всичките ония ужасни неща за гибелни беди и патила, за страшни случки по море и суша, за боеве на косъм от смъртта, ако онова момиче, Дездемона, не го бе предизвикало с въпросите си. Много добре е знаел, че преувеличава, като разказва за людоеди антропофаги, които се изяждат помежду си и за човеци с глави, които растат им под плещите и разни подобни.^[1] Но какво е можел да стори?

И какво в подобна ситуация би могъл да стори Бери?

— Точно така — отвърна той и почувства, че отсега нататък нищо няма значение.

— Божичко! Трябва да е минал съвсем наблизо.

— Можеше да мине и още по-близо — рече Бери, след като побратата му половина бе напълно победена, — ако бях стрелял секунда по-късно.

— Стрелял си?

— Е, налагаше се.

— О, не те обвинявам.

— Видях как ръката му посегна към джоба...

— Чия ръка?

— На Джек Малоу. Случи се, когато бях сгащил бандата на Малоу.

— И кои са те?

— Едни разбойници, които се занимаваха с палежи.

— Подпалвачи?

— Именно — отсече Бери, като му се искаше той да се бе сетил за тая дума. — Свърталището им беше в Даптфорд. Шефът ме изпрати да разузна терена, но брадата ми се разлепи.

— Брада ли си беше сложил?

— Да.

— Не мисля, че ще ми харесаш с брада — каза Ан критично.

— Никога не слагам — побърза да обясни Бери, — освен ако не съм по петите на някоя банда.

— Колко банди си арестувал досега?

— Не помня.

— Изглежда е много интересно да спипаш някоя банда.

— О, да.

— Гледай! — извика Ан. — Смъркача влезе в кръчмата.

Бери проследи погледа й.

— Точно така.

— И какво ще правиш сега?

Именно този въпрос озадачаваше и Бери. Във вихъра на това преследване беше подминал факта, че рано или късно ще се наложи да направи нещо.

— Хм — промърмори той.

Вдъхновението му дойде така както беше дошло и на лорд Бискъртън. Следобедът беше топъл и навеждаше мислите в една и съща посока. Ще влезе и ще изпие едно питие.

— Имаш ли нещо против да почакаш тук? — попита той.

— Да почакам?

Тя видя как очите му заблестяха сурово и непреклонно.

— Влизам след него.

— А не мога ли и аз да дойда?

— Не. Може да стане опасно.

— Обичам опасностите.

— Не — отсече твърдо Бери. — Моля те.

Ан въздъхна.

— Е, добре. Носиш ли си пистолета?

— Да.

— Пригответи го тогава.

Бери изчезна. Каква походка, помисли си Ан, точно като на хрътка, тръгнала на лов. Като облегна глава на топлата кожа, тя се отдаде на сладки мисли. За пръв път нещо подобно се случваше на Ан Муун. Никога досега не е била свидетел дори и на нападение на нощен клуб. Единствения случай, когато се е докосвала до беззаконието и престъпността беше на пътя между Ню Йорк и Пайпинг Рок, когато един полицаи с мотоциклет ѝ беше връчил фиш за превишена скорост.

И тогава внезапно, в най-връхната точка на захласа, нещо остро и твърдо се заби дълбоко в душата ѝ.

— Хей! — обади се Съвестта с гаден глас и започна да дълбае оттам, докдето беше стигнала. — Я спри за момент.

[1] „Отело“, I Действие, III Сцена, по превода на Валери Петров.

↑

6.

Салонът на „Веселите жетвари“ в момента на влизането на лорд Бискъртън беше празен с изключение на една яка дама в черен сатен и голяма брошка на гърдите, изобразяваща думата „Бейби“, написана напреко със сребърни букви. Дамата стоеше зад бара, готова, като същинско куче-спасител в някое алпийско дефиле, да даде помощ и утеха на жадните. Усмихна се приветливо на Бисквитата и го почете с една сводка за времето.

— Хубав ден.

— По-хубав не може да бъде — съгласи се Бисквитата сърдечно.

Голяма халба с връх от пяна премина от първия чифт ръце във втория и двамата завързаха един от ония приятни безцелни разговори, които са обичайни за подобни обстоятелства.

Дарбата да си имаш приказката с барманите по заведенията не е дадена всекиму. Много от най-светлите световни умове не са имали тази вещина. Но това пък беше стихията на Бисквитата. А най го биваше с барманките. Имаше отношение точно каквото трябва и казваше винаги нужните неща. Да не говорим, че беше цар в слушането. И тъй като всяка бар-дама има дълга и оплетена история, това умение се котираше по-високо и от разказваческото.

Докато изгълта четвърт халба от пивото и отношенията му с домакинята вече бяха приятелско задушежни. Дотолкова, че същата се почувства в правото си да внесе малко по-лична нотка в разговора. Още от самото начало беше почувствала неприязън към брадата, но досега възпитанието ѝ я възпираше от коментар.

— Защо носиш тая брада? — попита тя.

— Нямам друга — отвърна Бисквитата.

— Изглежда особено.

— Не я ли харесваш?

— А, не, нямам нищо против нея. Само изглежда особено.

— Щеше да изглежда още по-особено — възпротиви се Бисквитата, — ако половината беше зелена, а другата половина розова.

Барманката размисли и почти беше склонна да се съгласи.

— Както и да е, но тя наистина изглежда особено.

— Знаеш ли откъде имам тази брада? — попита Бисквитата.

— Пуснал си я, предполагам.

— Съвсем не. Нищо подобно. Това е дълга история и не представя в добра светлина някои от засегнатите страни. Трябва да знаеш, че като бебе бях малко красиво момиченце. Но един ден бавачката ми ме изведе с количката и спря да приказва с някакъв войник, както обичат да правят бавачките. Когато се обърна с гръб, една зла циганка изскочи от храстите под мишница с малко грозно момченце с брада. И знаеш ли какво направи? Открадна ме от количката и сложи на мое място онова малко грозно момченце с брадата. И оттогава съм все малко грозно момченце с брада.

— Жалко, че не е оставила и бръснач.

— Няма никаква полза от бръсначите. Те просто се изтъняват. А също и ножиците за бодлива тел. Един доктор, с когото се консултирах, ме посъветва да я подпаля. Аз изтъкнах, че така може и да се спре растежа, но аз неизбежно ще загина в пламъците. Той изглеждаше впечатлен и каза, че не е помислил за това. Цялата история е особено неприятна и представлява трудно разрешим проблем.

— А знаеш ли аз какво бих направила?

— Какво?

— Бих направила ето това.

Тя се протегна и дръпна здравата брадата. Междувременно се кискаше щастливо.

Това бе последният смях, който щеше да излезе от устните ѝ дни наред. Всъщност, много хора твърдят, че изобщо не могла да се съвземе докрай. В момента, когато натискаше дръжката на вратата, Бери се закова на място от пронизителния писък, който пробиха тъпанчетата му. Звучеше като убийство. Блъсна вратата и отново се закова. По-скоро остана малко по-закован, ако това изобщо е възможно, отколкото преди секунда.

Сцената, разкрила се пред очите му, бе достатъчна да закове на място когото и да било. Зад тезгяха стърчеше една барманка с брада в ръка. Изглеждаше разстроена. Пред тезгяха, също не в най-добро настроение, стърчеше старият му приятел от училище лорд Бискъртън. Бери се пулеше втрещено. Много пъти е имал кошмари, но са били далеч по-малко зловещи.

В следващия момент натюрмортът се раздвижи. Като грабна брадата от барманката, Бисквитата бързо я сложи обратно на лицето си. А барманката, издавайки дълъг печален стон, се олюля встрани и изпълни нещо, което можеше да се нарече женски припадък.

Бисквитата, макар и благоразположен към барманката в качеството си на една от най-приятните компаньонки, все пак явно не се чувстваше толкова привързан към нея, за да остане и да даде първа помощ. Искаше му се да се озове някъде другаде и при това светкавично. Той се втурна към вратата, съзря Бери и крачката му секна.

— Бисквита! — ревна Бери.

— О, мили боже! — изпръхтя лорд Бискъртън.

Без повече коментари за момента, той го сграбчи за ръката и го повлече към преддверието. Едва когато бяха сами на двора, зад дебелия стена, която ги пазеше от чужди взори, той спря и рече:

— Какво, за бога, правиш тук, Бери?

— Ами ти?

— Отивах към Сандаун. Какво те води насам?

— Следвах те, за да видя какво си намислил.

— Как така „както съм намислил“?

— Да те вземат дяволите — не се сдържа Бери, — когато вършееш из цял Лондон и околностите с дълга брада...

Лицето на Бисквитата издаваше дълбоко безпокойство.

— Да не би да искаш да кажеш — запъна се той, треперейки, — че си ме познал от самото начало?

Бери не беше този, който би отхвърлил подобна възможност. Мозъкът му работеше бързо и той схвана, че му е даден изборът да се покаже в светлината на проникателен наблюдател с орлов поглед или на лековерен тиквеник. Избра първото.

— Разбира се, че те познах — отвърна той решително.

— Не и на Бонд Стрийт? — примоли се Бисквитата.

— Напротив.

— Искаш да кажеш — още от първия момент, откакто ти проговорих?

— Разбира се.

— И защо тогава не каза?

— Реших да ти повървя малко по гайдата, стари ми друже.

— Моля?

— Ами да. Помислих си, че ще се разочароваш, ако разбереш, че не си ме надхитрил.

— Божичко! — изпъшка Бисквитата смазан.

— И защо беше всичко това?

— Бери — гласът на Бисквитата трепереше. — Как мислиш, дали Фераро и всички останали в „Бъркли“ са разбрали кой съм?

— Предполагам.

— Така значи. Всичко, което мога да кажа е, че това отвежда мислите ми в нова насока.

Въпросните мисли следваха известно време новата насока в мълчание. После Бисквитата започна да обяснява:

— Купих тази брада, за да заблудя кредиторите си. Те са цяла глутница, лаят и търчат по петите ми. Мислех си, че ако се маскирам сполучливо, ще мога да се движа из Лондон без да ме познаят. А ти казваш, че от пръв поглед си схванал нещата?

— На секундата.

— В такъв случай от това следва — заключи лорд Бискъртън отчаяно, — че в края на краищата ще трябва да напусна столицата. Не мога да рискувам да ме изтъпанят пред съда и да изкарат кирливите ризи на финансовото ми положение. Трябва да се спотая някъде. Може би Бексхил. Или Саутенд. Но, боже! Как ще обясня?

— Да обясниш?

— Да го вземат мътните, нали ще трябва да дам някакви обяснения защо така внезапно изчезвам. Тъкмо се сгодих. Годеницата ми ще се изненада, не мислиш ли. Пропадам вдън земята без нито дума.

— Не помислих за това — замисли се Бери.

— И аз не се бях сетил по-рано — призна си благородно Бисквитата. — Какво ще кажеш да й напиша, че съм си счупил крака и съм прикован за леглото? Не. Тя ще дойде да ме види барабар с букета и гроздето. Разбира се. Какъв съм тъпак. Дяволска му работа, толкова е оплетено.

— Знам какво — рече Бери тържествено. — Заушка.

— Какво?

— Кажу ми, че имаш заушка. Тогава няма да смее да се приближи.

Бисквитата потупа рамото му с трепереща ръка.

— Гений! Невероятен ум, наследен вероятно от прадедите ти. Ти разреши въпроса, старче. Единственото нещо, което трябва да реша сега, е къде ще отида. Трябва да се пръждосам някъде. Ще продам няколко джунджурийки, за да имам малко за нужните ми разходи и ще отпраша посред нощ за... е, за къде? Някое по-диво място. Не върви Брайтън, например. Дайкс, Дайкс и Пинуийд сигурно ходят за уикендите в Брайтън. Бексхил? Не знам. Хоус и Доус най-вероятно имат там бунгала. Май Уигън ще се окаже все пак най-безопасното място.

Погледнато в ретроспекция, този летен ден беше показал, че мозъкът на Бери Конуей е във вихъра си. Сутринта, когато мистър Фрисби бе влетял в офиса и му бе подарил свободата, явно бе стимулирал и мозъчните клетки на младежа. Това можеше да обясни сегашното му вдъхновение.

— Бисквита — отсече той. — Готово. Съседът, който живее до нас — Болито се казва, не че има някакво значение — трябва да замине спешно за Манчестър...

— И той ли си има неприятности с кредиторите? — попита съчувствено лорд Бискъртън.

— Иска да даде под наем къщата заедно с мебелите. Можеш направо да си влезеш. Ще говоря с него тази вечер, ако искаш. А може и вече да е заминал. Както и да е, мога да уредя нещата с посредника му. Точно това трябва да направиш. Никой няма да те надуши на Мълбъри Гроув. Можеш да се спотайваш там до края на живота си. А и ще живеем покрив до покрив.

— И ще си бърбим през оградата вечерно време? — изпика Бисквитата ентузиазирано.

— Точно така.

— Ще си клюкарстваме за съседите! Ще си заемаме градинския валяк!

— Именно.

— Бери, старче, ти улучи шестицата! Тоя твой праядо трябва да е бил цяла планина от мозъчни клетки. Уреди подробностите и ми свирни в апартамента. Ама свиркай дяволски бързо, защото е въпрос на дни да почувствам как Дайкс, Дайкс и Пинуийд ми дишат във врата. Ще ми хареса живота в предградията. Добре ще си почина.

— Уреждам всичко още тази вечер.

— Господ да те поживи! Това се казва истински приятел — заключи Бисквитата. — А сега ще трябва да се върна при нещастната дама и да ѝ обясня, че съм тръгнал на бал с маски или нещо подобно. Беше тежък удар за нея, бедната, когато тоя израстък ѝ остана в ръката. Но не се съмнявам, че ще изглежда нещата. Впрочем, как дойде дотук?

— С една кола — каза предпазливо Бери.

— Твоя?

— Не.

— Под наем, а? Е, ще се помотая малко тук, докато ти се отдалечиш. Разумът го изисква. Дължа тук-там по гаражите и твоят тип може да е от тях. Така че, извинявай, ама няма да те изпратя.

— Добре.

— Как се казва прекрасният дом, който ще наема?

— „Прасковен рай“.

— „Прасковен рай“! Даже и думата звучи като балсам за душата. Между другото, старче, страхувам се, че добрата стара древна титла тука не върви. Нито дума за сеньор дьо Бискъртън, ако нямаш нищо против. Кажи на този Болито, че мистър Смит иска да наеме неговата колиба с ползване на банята. Един от „Смитфийлд Смит“. Разбрахме ли се. А сега да се връщаме и да утешим Бейби. Когато я оставих, бедното агънце, пухтеше като парен локомотив и беше синя около ноздрите.

7.

Бери излезе от „Веселите жетвари“ с доволна усмивка на лицето. Имаше перфектен план за това как е протекла акцията. Ще каже на момичето, че подозренията са паднали от брадатия и той е доказал, че в края на краищата не е Смъркача. И после тя и той ще продължат да карат заедно чак до Приказната земя и ще разговарят за всичко, за което може да се говори в такъв вълшебен летен ден.

Добра програма, така си мислеше. Дори възхитителна програма. Внезапно, като че изведнъж е бил халосан страховито с мокър парцал, усмивката се изтри от лицето му, очите му се оцъклиха и ченето му увисна.

Колата беше изчезнала.

ГЛАВА ПЕТА

Около преселването на лорд Бискъртън в крайния квартал, който временно щеше да бъде негов дом, нямаше нищо, което намирисва даже отдалече на показност и грандиозност, нито какъвто и да било намек за краля-завоевател, дошъл да встъпи във владение на подвластните му територии. Още от самото начало той се държеше като човек, стремящ се да привлече възможно най-малко внимание към особата си. Радетелите за точен език дори биха нарекли това потайност.

След като обядва рано в Клуба, той се прокрадна към външните стълби, озърна се внимателно наляво и надясно с шапка, килната върху очите, после се метна в едно минаващо такси и пое към гара Виктория, където взе влака в един и петдесет и девет. И едва когато гарата остана зад гърба му, си позволи да се отпусне. Беше на сигурно място, освен ако Дайкс, Дайкс и Пинуийд не се криеха под седалката.

Вали Фийлдс, където пристигна след малко, му поднесе приятна изненада. Градско чедо по убеждение, Бисквитата винаги е гледал на кварталите около Съри, ако изобщо се е сещал за тях, като на мрачни и запустели места, където не е стъпвал кракът на бял човек и не е било четено евангелието. А ето че Вали Фийлдс, живописен и окъпан в слънчева светлина, излезе определено приятен квартал. Китните му градини и бухнали дървета носеха мириса на селото и той се почуди какво тук предизвиква неодобрението на приятеля му Бери Конуей.

Самата гара беше провинциална. От нея започваха насипи с накацали по тях зелки, цвекло и рози. Да не говорим за четирите кошера. Бисквитата стигна до заключението, че Бери си няма и хабер от хубавите неща. Ами че Вали Фийлдс, ако се съди по повърхностното му обследване, изглеждаше точно като място, където някой американски стихотворец би искал да се върне, върне, върне пак. Беше в чудесно настроение, когато се отби в агенцията на „Матърс и Корнилиъс, покупко-продажби и наеми на имоти“, за да вземе ключовете на имението.

Мистър Корнилиъс го приветства бащински. Той беше възрастен господин с вид на древен жрец и с дълга бяла брада, която Бисквитата, като познавач на бради, погледна с уважение и завист. Изпълнен с патриотичен дух по отношение на Вали Фийлдс, мистър Корнилиъс одобряваше всеки, който иска да живее тук.

— Прекрасен имот — увери той Бисквитата. — Зелена беседка — истинска приказка. Къщата е чудесно уредена, обзаведена с всички съвременни удобства и в пълен ред.

— Собствен резервоар? — попита с разбиране Бисквитата.

— Разбира се.

— Топла и студена вода?

— Но как иначе?

— Обичайните сервизни помещения?

— Несъмнено.

— А какво ще кажете за двора?

— „Прасковен рай“ — изрецитира мистър Корнилиъс — има паркови площи, които се простират на повече от половин декар.

— Току-виж човек се загубил? — заинтригува се Бисквитата. — Предполагам, че изпращат санбернари на спасителна акция.

После продължи по пътя си и скоро стигна до края на това пътешествие, а именно Мълбъри Гроув. Тук задоволството го изпълни докрай. Защото като се приближи, в полезрението му попадна нещо зад ъгъла, което изглеждаше като прелестна кръчмичка. Той влезе и опита бирата. Беше превъзходна. Всеки изследовател знае, че най-важното в чужда страна е да се локализира източника на напитъка. И Бисквитата, доволен от своевременното решаване на този проблем, излезе от пивницата с игрива походка и само след секунда Мълбъри Гроув се разкри пред очите му в пълната си хубост.

Мълбъри Гроув беше малка уличка, потънала в люляк, бадеми, трънки и калина. На нея имаше само две къщи — „Горския замък“ и още една със същите пропорции до нея, която преди няколко години беше превърната в две къщи-близнаци, а именно „Кътчето“ и „Прасковен рай“. На другата страна на улицата се намираше декоративно езерце с два лебеда — Егбърт и Пърси, гледани отдясно наляво. Общият ефект на провинциално уединение се допълваше от факта, че задните градини на къщите опираха в златните поляни на Вали Фийлдския тенис-клуб. С две думи — мястото излъчваше

пасторално очарование, което те караше да се питаш как така, за бога, е възможно да си само на тринадесет километра от Хайд Парк, или ако си гарга — даже само на девет.

Нищо не нарушаваше спокойствието и мира на Мълбъри Гроув. Тук не припарваше полицаи. Момчетата на търговците, когато идваха на своите триколки, секваха свирукането си. Даже бездомните кучета, надзъртайки с намерението да лавнат срещу лебедите, се коригираха с извинително покашляне, щом разберяха къде са и отстъпваха почтително.

На Бисквитата това спокойствие му беше по сърце.

— Екстра работа — промърмори си под мустак.

Спря за момент, за да хвърли една бананова кора към лебеда Пърси, който май нещо се беше надул, протягаше шия и издаваше звуци като млековарка. После го подмина и стигна до една порта, на която се мъдреше избелял надпис:

ПРАСКОВЕН РАЙ

„Прасковен рай“ беше двуетажна постройка от тухли в неопредградийно-готически стил и имаше вид на скоро преболедувала от жълтеница. Както повечето от къщите във Вали Фийлдс, тя демонстрираше какво може да сътвори Монтгомъри Пъркинс, местният архитект, когато си запретне ръкавите. Несъмнено той беше създателят на двата гипсови Сфинкса отстрани на стълбите, които водеха към входната врата.

Там където Природата си бе сътрудничила с мистър Пъркинс, резултатът беше по-привлекателен. Половината от къщата бе милостиво покрита с бръшлян, а покрай външната ограда извиваше чудесен чемширен жив плет. Големи лаврови храсти бяха пръснати тук-там, а цветните лехи следваха късата тясна алейка, която мистър Корнилиъс вероятно би нарекъл просторен друм.

Отдясно, в сянката на едно самодивско дърво, имаше врата с решетки, очевидно водеща към задния двор. И Бисквитата, бидейки

любител на природата и изгарящ от нетърпение да обходи с поглед парковите площи, се запъти незабавно натам.

Мина през вратата и в следващия момент се закова, не точно хипнотизиран, но изненадан. В единия ъгъл копаяше енергично някаква девойка, с лопата не много по-малка от нея самата.

Нищо от разговора с мистър Корнилиъс не бе подготвило Бисквитата за момичета в така наречения парк.

— Здравсти! — обади се той.

Копачката спря да се бърчи, вдигна поглед и се изправи.

— Здравсти — отвърна тя.

Младеж, който току-що се е сгодил, какъвто бе случаят с лорд Бискъртън, няма право да зяпа одобрително разни непознати момичета. Но точно това се усети да прави Бисквитата. Фактът, че Ан Муун бе приела предложението, не означаваше, че си е загубил зрението, та не може да забележи колко красиво е това момиче. Сините ѝ очи се спряха на него. И това, което Бисквитата реши, доколкото се отнася до него, е да остави нещата да следват своя ход.

Имаше нещо — може би фактът, че тя бе блондинка — което упражняваше върху него странна притегателна сила.

— Ти коя си по-специално? — попита той. — Искам да кажа, дали не вървиш заедно с къщата?

— Мистър Смит, нали?

— Да — каза Бисквитата.

— Радвам се да ви видя.

Гласът ѝ имаше онази приятна интонация, която бе забелязал в доста по-малка степен в гласа на своята годеница.

— Американка си, нали? — попита Бисквитата.

Тя кимна и една златна камбанка заподскача около лицето ѝ. Много привлекателна — помисли си Бисквитата, съвсем непристойно при това. В същото време тя потвърди не с „Мнда“, нито с „Аха“, нито с „Ъхъ“, а с нещо като мелодичен акорд между трите.

— Тъкмо пристигнах от Америка.

Това несъмнено бе моментът, когато Бисквитата би трябвало да си сложи честно ръка на сърцето. „О-о!“, би трябвало да отбележи с небрежен тон, „Моята годеница също е американка“.

Вместо това той каза:

— О-о, така ли?

— Тук съм при чичо ми от „Горски замък“. Хей там — тя показва със странично залюляване на златната камбанка. — Прескочих оградата. Тази градина изглежда ужасно. Седмици наред, струва ми се, никой не се е грижил за нея. Ако има нещо, от което получавам мигрена, то е от запуснатата градина. Опитвах се да я пооправя.

— Страхотно мило от твоя страна. Взела си градината ми под крилото си. Радвам се, че обичаш да прекопаваш. Имам чувството, че това ще стане едно и от моите хобита. Трябва да развъртим лопатите рамо до рамо.

— Сега се нанасяш, нали?

— Да. Нещата ми дойдоха онзи ден. Предполагам, че добрият стар Бери ги е подредил досега. Каза, че ще се погрижи.

— Бери?

— Сеньор Конуей от „Кътчето“. Къщата му е до моята.

— О, не съм се срещала с мистър Конуей.

— Е, срещна мен. Не е ли това достатъчно удоволствие за момиче колкото ей такова фъстъче?

Той спря. Усети, че собственият му език му се изплъзва. Прясно сгоден мъж, в разговор със синеоко момиче, трябва да бъде по-студен и въздържан.

— Хубав ден — рече официално.

— Прекрасен.

— Дълго ли ще останеш?

— Не бих се учудила.

— Върховно! — пак се отплесна Бисквитата. — И какво ще да е името?

— Какво име?

— Твоето, разбира се. Чие друго мога да имам предвид?

— Казвам се Валънтайн.

— А малкото ти име, за неофициални случаи?

— Кичи.

— Наздраве. Ти май настина — загрижи се Бисквитата.

— Казвах ти името си. Кичи.

Някакъв строг лъч проблесна в очите му.

— Не си мисли, че като имам такова предразполагащо открито лице, можеш да си правиш майтап с мен. Да ти кажа, доста съм

интелигентен и мога да направя разлика между име и кихавица. Не е възможно някой да се казва Кичи.

— Е, аз се казвам. Накратко от Катрин. А как е твоето малко име?

— Годфри. Накратко от Уилям.

— Слушай — каза момичето, което, докато траеше този обмен на реплики, бе наблюдавало доста втрънено горната му устна. — Да ти кажа ли нещо? Трябва да се погрижиш за тоя твой мустак — или да го пуснеш да расте, или да го обръснеш. Така приличаш на Чарли Чаплин. Извини ме, че засягам толкова личен въпрос.

— Започвам да ти отговарям по обратния ред. Първо, можеш да засягаш каквито си искаш лични въпроси. Ако двама приятели като нас не могат да бъдат откровени един с друг, кой може? Второ, не виждам нищо лошо в това да приличам на Чарли Чаплин, човек с блестящи качества, когото дълбоко уважавам. Трето, в момента пускам мустака си да расте — разбира се, в умерен размер. И накрая, обекта, който обсъждаме, бедна ми янки, не е мустак, а мустаци. Сега, като изяснихме тези въпроси, кажи ми харесва ли ти Англия? Доволна ли си от посещението си? Радваш ли се, че си дошла?

— О, харесва ми. И все пак, иска ми се да се върна у дома.

— Така ли? И къде е това?

— Грейт Нек, щата Ню Йорк.

— И искаш да се върнеш?

— Разбира се, че искам.

— Защо „разбира се“? — попита озадачен Бисквитата. — Какво невероятно момиче си. Ето те тук, погълната в сладки приказки с един от най-големите умове на Вали Фийлдс, и този голям ум, забележи, облечен в нов костюм, шит по поръчка от най-добрия лондонски шивач, а ти ми говориш, че искаш да си някъде другаде. Необяснимо! Какво толкова те привлича в Грейт Нек?

— Мър е там.

— Мър? Искаш да кажеш твоят котарак?

— Не. Казах Мър. Мървин Флок. Младежът, за когото съм сгодена. Татко се вбеси, защото Мър е актьор и ме прати чак тук в Англия, за да ни раздели. Сега разбираш ли?

Бисквитата разбираше. И все пак, колкото и да е странно, не бе доволен. За един сгоден мъж информацията, че златокосото синеоко

бъбрече, което току-що е срещнал, е сгодено, би трябвало да бъде чудесна новина. Би трябвало да му вдъхне усещането, че той и тя са от едно голямо семейство. Трябваше да се почувства като брат, получил добри вести за своята сестра. Лорд Бискъртън обаче не чувства нищо подобно. Макар и затънал до шия в благоговейно обожание към своята годеница, съобщението, че това момиче също е сгодено, направо му запечна на гърлото.

— Мървин Флок! — изхъхри той и скръцна със зъби.

— Да можеше да го чуеш само как свири на китара!

— Не желая да чувам как Мър свири на китара — изрече лорд Бискъртън яростно. — Не бих го слушал да свири даже и ако ми платиш. Мървин! Ха!

— Нямам нищо против да се перчиш и да повтаряш „Мървин“ — отвърна мис Валънтайн със същата страст. — Дяволски по-добре звучи от „Годфри“.

Бисквитата усети, че тонът на разговора започна да става язвителен.

— Съжалявам — изкашля се той. — Нека да не се джафкаме. Гореве главата, мъниче, и да си говорим за други неща. Разкажи ми за впечатленията си от Англия. Харесва ли ти да живееш в „Горски замък“? Веселба, а? Направо празник?

— Не чак толкова. А и се надявах да е по-голямо място. Като ми казаха, че имам чичо, който живее в къща, наречена „Горски замък“, си помислих, че ще бъде някакъв палат.

— Ами, точно това е. Има си беседка и алпинеум за птици. Какво повече искаш? Ако ти си разочарована, какво да кажем за мен? Къде се дяна посрещането за добре дошъл, което трябваше да очаквам? Къде са местните жители?

— Какви местни жители?

— Винаги съм си представял, че цял рояк местни жители излизат да посрещнат новия господар и пеят и танцуват в негова чест. Скоро ще започна да се съмнявам във феодалните си права. Какво ще кажеш за това, между другото?

— За кое?

— Ами като идвах насам, забелязах нещо като езерце от другата страна на улицата. Риболова мое притежание ли е? А също и лова на

лебеди? Съвсем определено скоро ще пожелае да прескоча до тези лебеди с лъка и стрелите.

Момичето го гледаше вторачено.

— Знаеш ли, когато говориш бързо, ми напомняш за Мър. И неговия нос шава така.

Лорд Бискъртън кипна. На върха на езика му беше нещо толкова злъчно и изпепеляващо по адрес на Мър, че зреещото приятелство между това момиче и него щеше да бъде попарено като крехък минзухар в снежна фъртуна. Точно в този момент с крайчеца на окото си зърна, че в „Горски замък“ стават странни неща.

— Я, виж! — насочи той вниманието на събеседницата си към въпросните явления. — В съседния двор има някакъв невероятно грозен малък дявол с очила, който се блещи и размахва ръце към прозореца.

— Това е чичо ми.

— О? Съжалявам.

— Не е твоя вината — каза мило момичето.

Бисквитата огледа с интерес семафора в човешки образ.

— И какво прави? Гимнастика?

— Предполагам, иска да се прибере. Сега си спомням, като казах, че ще дойда в градината ти, той нареди в никакъв случай да не прекрачвам и крачка, докато не е дошъл да види що за птица си. Май е по-добре да тръгвам.

— Но аз тъкмо щях да те поканя да влезеш и да разгледаш скромния ми дом. Предполагам, че вътре има цял куп неща, които искат женска ръка.

— Някой друг път. И без друго имам да пиша писма. Едно момиче, което срещнах на кораба, се е сгодило. Видях го във вестника. Трябва да й пиша и да я поздравя.

— Сгодила се! — изпъшка мрачно Бисквитата. — Май целият шантав свят е тръгнал да се сгодява.

— Ами ти?

— Аз! — Бисквитата изблеци очи. — Я ти по-добре бягай. Чичо ти съвсем се разгорещи.

Той остана за момент неподвижен, за да се наслади на чевръстата грация, с която малката му приятелка се покатери на оградата. После, замислен дълбоко, се отправи към къщата, за да види

що за благо беше това, в което го захвърлиха Съдбата и кредиторите му.

Същата вечер на по цигара със съседа си — Джон Берсфорд Конуей от „Кътчето“, лорд Бискъртън, за известна почуда на приятеля си, се изказа с горещо одобрение, извисяващо се на места до ентузиазъм, за живота на мормонския старейшина^[1].

Мормонският старейшина, рече Бисквитата, е схванал нещата правилно. Неговият живот, така смятал той, е най-сладкият на света. Каза също, че според него двуженството, бидейки, така да се каже само резултат от стремежа на плодородната природа да се осъществява, не би трябвало да е наказуемо по закон.

— И да те питам аз теб, какво имаш против Вали Фийлдс, старче — продължи одата си той. — Не разбирам. Аз лично не съм виждал по-приятно място. Направо райска градина и можеш да ме цитираш в пресата, ако искаш.

После отново потъна в дълга и дълбокомислена тишина, която наруши, само за да произнесе една-единствена дума и това беше „Мър-р-вин!“.

[1] Мормон — член на религиозна секта, проповядваща многоженство. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

1.

Едва ли може да се очаква, че изчезването на лорд Бискъртън от обичайните му свърталища ще остане незабелязано и неоплакано от населението на този малък свят. Хоус и Доус го почувстваха осезаемо. Също и Дайкс, Дайкс и Пинуийд, и останалите кредитори. Те или техни представители се отбиваха всеки ден в празното гнездо, само за да бъдат информирани от Венър, верният прислужник на Бисквитата, че Негова светлост е напуснал града и че е в невъзможност да каже кога ще се върне. При което те напускаха с овесени носове и с чувството, което много поети са изпитали на гърба си, че няма трагедия по-голяма от трагедията на изгубената душа.

Граф Ходсдън беше един от онези люде, опечалени от бягството на младежа. Той отиде при сестра си, за да поговорят за това.

— Ъ-ъ... Вира.

Лейди Вира Мейс вдигна грациозната си ръка.

— Не, Джордж, нито пени повече!

Аристократичното спокойствие на лорд Ходсдън бе разтърсено от спазъм на справедливо раздражение.

— Я не размахвай така ръцете си към мен — захапа я той. — Да не си полицаи на кръстовище.

— Не съм и гише „Заеми“.

— Не съм дошъл да търся заем — викна Негова светлост разпалено. — Дойдох да обсъдим тая лудост на Годфри.

— Неприятно е, че Годфри трябваше точно сега да пипне заушка — каза лейди Вира, която бе справедлива жена, — но не виждам...

Лорд Ходсдън скръцна със зъби зад сивия си мустак. В детските години би намерил отдушник за чувствата си, като шляпне сестра си по бузата или като ѝ дръпне плитката. Лишен от тези средства на успокоение поради необходимостта да спазва духа на „Благородството задължава“ и поради факта, че по фризираната глава на лейди Вира няма плитки, той ритна един стол. Кракът се отчупи и графът се почувства по-добре.

— Я зарежи тоя дяволски стол — отсече той, когато лейди Вира взе да оплаква лакираните трески. — Това е много по-важно от някакви си столове. Бях в апартамента на Годфри и изкопчих истината от онзи негов прислужник, Венър ли, що ли. Момчето няма заушка. Преместил се е в покрайнините.

— Преместил се в покрайнините?

— Преместил се в покрайнините. Под името Смит. В някакъв си „Прасковен рай“, находящ се във Вали Фийлдс, улица Мълбъри Гроув. Така ми каза Венър. Препраща му там писмата.

Лейди Вира забрави стола.

— Той откачил ли е? — извика тя.

— Не — лорд Ходсдън се наложи да признае. — Прави го, за да избегне местния съд от, ако не се лъжа, поне стотина търговци. Като се има предвид това обстоятелство, поведението му е разумно. Във всеки случай, много по-добре е от това да броди из Лондон с фалшива брада, а той точно това беше намислил. Смахнатото обаче е това, че е казал на момичето за заушката.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Ами размърдай си мозъка, по дяволите. Ан може да е приела предложението му в изблик на някакъв краткотраен каприз, и беше жизненоважно Годфри да не допуска тя да размисли и съжали. А какво, той отива и ѝ заявява, че има заушка. Заушка! От всички гадни, пъклени болести — най-гнусната е тази. Колко дълго мислиш това момиче ще лелее мечтата си за своя рицар, щом всеки път, когато си помисли за него, си го представя като противен субект с лице като футболна топка и вероятно омотано цялото в шал? Не бих се учудил, ако вече се е разколебала.

— Джордж!

— Направо да полудееш. Когато има поне сто неща, които можеше да ѝ каже. Ето от това кръвта ми кипва. Ако се беше консултирал с мен, щях да му предложи хиляда алтернативи. Можеше да каже, че се кани да влиза в Парламента и трябва да отиде да живее в този отвратителен квартал, за да прикотка избирателите. Тя никога нямаше да го заподозре. Или можеше да изнамери някакъв умиращ роднина в Ирландия или Мантон, или Мадейра. Но, не! Трябваше да иде и да каже, че се е подул като балон и пази леглото в апартамента си. Не бих се учудил, ако момичето вече си е променило решението. Ти

я виждаш всеки ден. Как е тя? Замислена ли е? Засичала ли си я да размишлява много напоследък? Да се вгълбява? Като момиче, което прехвърля нещата в главата си и е на път да стигне до заключението, че е направило голям гаф?

Лейди Вира трепна.

— Странно е, че казваш това, Джордж!

— Изобщо не е странно — отвърна лорд Ходсдън. — Всеки разумен мъж, който гледа напред, би го казал. Какво те кара да го намираш за странно?

— Тя наистина е замислена напоследък. Много замислена.

— Мили боже!

— Да. Забелязах го. Вече няколко пъти в последно време, когато вечеряме у дома, виждам как на лицето ѝ се появява странно унесено изражение. Познавам това изражение от очите на скъпия ми Шам-поан, когато чуе зад вратата дрънченето на чашите за кафе. Толкова обича захар миличкият.

— Я не ми говори сега за Шам-поан — лорд Ходсдън направо се разяри. Той не беше почитател на пекинеза на сестра си. — Ако имаш да казваш нещо за Шам-поан, кажи го на ветеринаря. За момента бъди така любезна да се концентрираш върху това момиче, Ан Муун.

— Просто казах — защити се сестра му, — че съм виждала същия поглед в очите на Шам-поан, когато мисли за захар. Като че ли сънува някакъв хубав сън.

— Но, по дяволите, тогава всичко е наред. Искам да кажа, ако става дума само за хубави сънища...

Лейди Вира пречупи крехките му надежди. Лицето ѝ беше много строго.

— Но, Джордж, разсъждавай с главата си. Кое момиче, мислейки за Годфри, ще изглежда, като че ли сънува хубав сън?

— О, боже, разбира се. Точно така. Искаш да кажеш...? — изви глас Негова светлост и се разтрепери от главата до петите, когато ужасяващото значение на думите просветна в мозъка му. — Нали не искаш да кажеш...?

Лейди Вира кимна мрачно.

— Да, искам. Мисля, че Ан е срещнала друг.

— Втрещен съм, Вира!

— Но аз наистина вярвам, че точно това се е случило. Тя остави у мен впечатлението, че се колебае за нещо. И за какво друго ще се колебае, ако не за това дали не е направила грешка, като е приела предложението на Годфри и дали не е по-добре да разтури годежа и да е свободна за този нов мъж?

Лорд Ходсдън се бореше храбро срещу цяло море от страхове.

— Не говори за „този нов мъж“, като че ли наистина съществува. Не можеш да знаеш. Ти само душиш като пекинеза си.

— Аз имам женска интуиция, Джордж. Освен това...

— Но кой ли може да бъде? Къде може да го е срещнала? Знам, че всеки ден излиза на обяд, и на вечеря, и на танци и среща хиляди мъже, но те всички са копия на Годфри. Изобщо не мога да различавам тия днешни младежи. Никой не може. Всички изглеждат еднакви и мислят еднакво, и приказват еднакво. Абсурдно е някой от тях изведнъж да я е омагьосал така непреодолимо. Ако е ходила на турнир по борба или нещо подобно и там внезапно си е паднала по някой трактороподобен тип заради издутите му мишци, то бих разбрал. Борческа натура някаква. Но защо едно момиче ще сменя първия Бискъртън с втори Бискъртън? Като казах преди малко, че може да замисля скъсване на годежа, изобщо не ми беше хрумвало, че ще има намерение да се омъжва за друг. Само се опасявах, че е възможно да отпрати Годфри по живо по здраво и да се върне в Америка.

— Добре тогава, нека да ти разкажа нещо много любопитно, Джордж. Спомняш ли си деня, когато заведе Ан на обед в „Бъркли“?

— И какво за него?

— Случайно срещнах лейди Винъбълс същата вечер и тя ме попита кой е бил младежът, с когото Ан е карала колата по Пикадили. Каза, че не го познава, а тя познава всички млади мъже в Лондон.

— Какво!

— Много симпатичен мъж, така каза, с решително, красиво лице. Със сигурност не го била срещала. А, както казах, лейди Винъбълс дава толкова много партита в стремежа си да ожени Хариет, бедничката, че досега не е останал един-едничък младеж в Мейфеър, когото тя да не познава. Взима пълен списък от Бюрото по преброяване на населението и работи усърдно по него. Така че, ако наистина е видяла Ан с някого, то никой нищо не знае за него — за този твой борец, например.

Лорд Ходсдън крачеше из стаята. После седна рязко.

— От думите ти ме полазват тръпки, Вира.

— Съжалявам. Само ти казвам.

— А за Годфри се знае, че е на легло със заушка! Какво да правим?

— Първото нещо е да се видим с Годфри и да му се каже, че като стои настрана, рискува съвсем да загуби Ан. Кредитори ли, търговци ли, не знам си какви, но мисля че той трябва да се върне.

— Как би могъл да се върне? Нали момичето го мисли за болен.

— Може да каже, че докторът е сгрешил. Много неща могат отначало да изглеждат като заушка. От зъбобол също се надуваш.

— Или простуда на лицевите мускули — вдъхнови се лорд Ходсдън.

— Да, това ще свърши работа.

— Но какво ще стане с всички тия преследвачи, които искат да го вкарат в съда?

— Нещо може да се уреди с тях. След като знаят, че сега е сгоден за дъщерята на милионер...

— Да, това е вярно.

— Поне трябва да влезе във връзка с Ан, при това незабавно. Така че може при всички случаи най-малкото да ѝ пише. Може би ако тя продължава непрекъснато да получава писма от него, това ще помогне. Мисля си, че наистина може да замине за Париж, а после и тя да отиде там.

— Откъде пари за това?

— Мога да се справя.

— Можеш? — лорд Ходсдън я погледна жадно. — Тогава, докато сме на въпроса...

— Не — отсече лейди Вира. — Казах, че мога да се справя с пътуването на Годфри до Париж, но отказвам да субсидирам теб, Джордж.

— Искам само двадесет лири.

— Когато напуснеш този апартамент, все още ще си ги искаш.

— Не са много — въздъхна лорд Ходсдън скръбно. — Двадесет лири. Добре де. Няма да се срути света, ако попитам, нали?

— Винаги ми е приятно, когато питаш, Джордж. Заповядай по всяко време. Винаги, когато ти трябва пари, идвай да ме питаш.

Разбира се, няма да ги получиш.

Лорд Ходсдън подръпна мустака си.

— Та значи, да оставим засега този въпрос. Мислиш, че трябва да ида и да се срещна с Годфри?

— Намирам го от първостепенно значение. Ан е много импулсивно момиче и даже сега може да е твърде късно.

— Бих искал да не говориш така, Вира — каза лорд Ходсдън раздражено. — Като че ли ти доставя удоволствие да виждаш нещата в черни краски. Е, добре тогава. Ще отида до тоя дяволски квартал. Или да му напиша писмо, а?

— Не. Ти се изразяваш толкова лошо в писма. Никога няма да разбере колко е важно. Тръгвай веднага за Вали Фийлдс и се виж с него лично.

— А пари за таксито?

— Какво такси?

Лейди Вира намери разписание на влаковете и започна бързо да го прелиства. Лорд Ходсдън я наблюдаваше с растяща неприязън. Той имаше своите закостенели старомодни представи как една сестра трябва да се държи с брат си, а неговата беше направо обида за тях. И тъкмо си бе позволил да се отплесне в мечтания за една прекрасна приказна сестра, чиито основни качества са огромна банкова сметка, чекова книжка, ръце, които я сърбят да драска по нея и дълбока обич към брат си, когато гласът ѝ го върна към жестоката действителност:

— Редовни влакове от гара Виктория — прочете лейди Вира. — Така че по-добре тръгвай веднага. И се постарай, ако успееш изобщо, да не оплескаш нещата. Цената за първа класа е един шилинг и едно пени.

— О? Сигурна ли си — рече лорд Ходсдън горчиво, — че не би искала да пътувам в трета класа?

— Можеш да правиш каквото ти е угодно, Джордж — каза лейди Вира без да повишава тон. — Нали ти си плащаш билета.

2.

Красотата на лондонските покрайнини, която така впечатли сина и наследника на шестия граф Ходсдън при неговата първа среща с нея, имаше доста по-слаб ефект върху самия него. Още от самото начало на експедицията светът му се виждаше черен и Вали Фийлдс не направи много, за да промени това. Всъщност, първата стъпка на графа при слизането от влака беше да почете Вали Фийлдс с поглед, от който да ти настръхне косата. После, като се осведоми от пазача на гарата за улица Мълбъри Гроув, той се отправи натам с натежала глава.

Бери Конуей би могъл да вземе разстоянието от Мълбъри Гроув до гарата за около осемдесет и три секунди. На лорд Ходсдън, като на по-бавен спринтьор, му трябваша повече. Както и да е, като спираше често-често, принуден от топлината, за да вдигне сивия си цилиндър и да попие с кърпичка потта от челото си, най-накрая той стигна Бенджафийлд Роуд, на ъгъла на която се намираше кръчмата, сторила се толкова привлекателна на лорд Бискъртън в деня на пристигането му. На това място, забравил окончателно инструкциите, които получи на гарата, графът се запъна, объркан и загубен.

От мястото, където стоеше, до портите на „Прасковен рай“ бяха има-няма двеста метра. В неведение относно това, той се огледа наоколо, търсейки помощ, и забеляза мъж с платнено кепе и с рамене на титан, които подпирала стените на кръчмата. Той смучеше замислено една празна лула и когато лорд Ходсдън наближи, го изгледа така, като че ли му е изял десерта. Истината бе, че мускула на секундата възневидя сивия цилиндър на този от по-горно социално стъпало.

Нищо в живота на големия град не е по-комплицирано от избора на подходящата шапка, влизаща в употреба в различните сектори на града. На Бонд Стрийт или Пикадили сивият цилиндър е шик, последен писък на модата, самата елегантност. Във Вали Фийлдс, отдалечен на десетина километра, същият е ексцентричност, та да не кажем и примитивизъм. На Кралския хиподром в Аскът^[1] цилиндърът на лорд Ходсдън би обрал овациите. Подпийналият бираджия с кепето,

обаче, го прие като лична обида. Като че ли почувства, че мъжката му гордост и достойнство са били погазени от този сив цилиндър.

Ето защо може да се каже, че между лорд Ходсдън и мъжът с кепето още от самото начало не се породил идеална симпатия.

— Искам да стигна до Мълбъри Гроув — каза лорд Ходсдън.

Мъжът, без да променя поза, го изгледа на кръв. За минута се блещи насреща му. После кимна отсечено.

— Дадено. Кво чакаш още.

Графът се опита да бъде по-ясен.

— Можете ли... ъ-ъ... да ме упътите към Мълбъри Гроув?

Още един кръвнишки поглед. Той опипа лорд Ходсдън щателно от главата до петите и обратно. Като стигна пак до главата, спря.

— Как ѝ се вика на тая капа, дето я имаш отгоре? — попита мъжът вледеняващо. — Хубава капа, няма що.

Лорд Ходсдън не беше в настроение да си бърби за шапки. Въпреки слънчевите лъчи, светът все още му беше ад. Това чувство ферментираше у него постепенно още от вратата на Вира.

— Не закачай сега шапката ми! — изсъска свирепо той.

На мъжа обаче темата му се нравеше. Той продължи да опява:

— Глей го това, градския чиновник, кво си слага в днешно време — в думите му личеше явно неодобрение. — Направо да ти се пригади. В Москва това няма да го търпят. Не, нито и в Ленинград. Буржоа, ето това сте всички вие, барабар с цилиндрите ви. Знаш ли ти кво шеше да ти се случи в Москва? Някой — а може и самият Сталинг шеше да доде, да ти фърли едно око на цилиндъра и да ти рече: „Абе ти кво, буржоа такъв, се дуеш като пуяк с тоя цилиндър?“. И щеше...

Тук лорд Ходсдън го подмина. Поради това загуби вероятно много ценна и интересна информация за нравите и обичаите в Москва, но затова пък се освободи от компанията на човек, на когото никога не би погледнал като на приятел. До кръчмата в една локва стоеше малко момче и графът се обърна към него:

— Накъде е Мълбъри Гроув, млади ми момко? — попита той твърде сърдечно за човек с жажда за кръв в сърцето и с кръвно налягане бая над нормалното. — Ще ти бъда много благодарен, ако ме осведомиш.

На любезността бе отвърнато с любезност. Младият му момък спря да се плацика, извади си ръката от водата и посочи.

— Ей, там е, сър, и първата наляво — каза вежливо то.

— Благодаря. Благодаря. Благодаря.

Той се насочи в указаната посока, като хвърли на мъжа с кепето укорителен поглед. Не може само с очи да се кажат много неща, но това, което графът искаше да предаде бе, че се надява кепето да е слушал и съответно да се е впечатлил от примерните обноски на момчето, което макар и по-младо с толкова много години, може да послужи за образец на поведение. През главата му мина една бегла идея да се върне и да даде на услужливото дете едно пени, но тя веднага бе изоставена в полза на далеч по-разумното и делово решение да продължи и да не прави нищо подобно. И все пак, почти беше се накарнал да се обърне и да дари младия момък с една усмивка, когато изведнъж нещо извънредно твърдо го светна отзад между плешките. Беше камък. И като се завъртя назад, видя младия вежливец, който си плю на петите и търти нагоре по улицата.

Лорд Ходсдън беше поразен. За секунда случилото се му се стори невероятно. Ако знаеше, че учтивото хлапе и мъжът с кепето са баща и син, би могъл да заключи, че омразата в сърцето на бащата към сивите цилиндри ще тече и в кръвта на сина. Просто въпрос на наследствени инстинкти. Но той не знаеше това. Всичко, което си мислеше за въпросната кръв на сина бе, че я иска пролята. С това намерение стартира успешно и макар че не беше тичал от години, скоро пердашеше по улицата с бърза крачка — крачка твърде изтощителна за младия момък, когото настигна в първите десет метра.

Съществуват две мисловни школи, разглеждащи правилния метод на разправа с малки деца, които хвърлят камъни по по-възрастните и по-видните от тях на обществени места. Според едната въпросният метод е ритник отзад, а според другата — удар по главата. Лорд Ходсдън, който не беше тесногръд, приложи и двата метода. За човек, приключил с ударите по главата и ритниците отзад още в ранните си итънски години, той се прояви забележително добре. Около половин минута работи усилено по въпроса, после, малко позадъхан, се обърна и пое отново в направление Мълбъри Гроув.

Чувстваше се странно въодушевен. Като че наранената му душа бе намазана с някакъв целебен балсам. За пръв път този следобед изпита някакво тихо щастие. В резултат на спонтанната тренировка, озлоблението му се беше изпарило. В гърдите му затрептя желание да

си свирне и тъкмо оформяше устните си по необходимия начин, когато чу глас до себе си.

— О-хой! — подвикна гласът.

Беше кепето. Вървеше редом до лорд Ходсдън е извадена лула и силно ухаещ на бира. Очите му щяха да изхвъркнат и в тях гореше червен пламък, като огън, наблюдаван през пушека. От бойното поле се чуваха пронизителните вопли на ранения.

— Що ти трябваше да удряш хлапето, а? — попита кепето.

Графът не отговори. Не че гатанката беше много трудна. Не, той имаше превъзходен отговор. Но не му се нравеше идеята да си излива душата пред тоя тип. Затова продължи да върви мълчаливо.

— Що ти трябваше да удряш моя малък Хърбърт, а?

Лорд Ходсдън подскочи като ужилен. Моя малък Хърбърт? За пръв път у него се породиха подозрението, че някакви роднински връзки обединяват двамата. Това, което в началото му се бе сторило като обикновено любопитство на непознат, сега започваше да придобива зловещо значение в качеството си на недоволни излияния на едно бащинско сърце. С крайчеца на окото си той метна един поглед към придружителя си и му се прииска да не беше толкова лесно да го види. Типът направо си беше досами него.

Шестият граф ускори крачка. Започваше да осъзнава с безпокойство пустинния характер на местността. Никъде не се виждаше полицаи. На място като това, помисли си горчиво, сигурно има само един униформен и той трябва да е откъртил някъде, вместо да изпълнява дълга си и да се труди за благото на обществото. За секунда в плахата душа на лорд Ходсдън се прокрадна язвително чувство към кварталната полиция.

Но не беше възможно да мисли по-дълго за каквото и да било освен за неприятния тип, който продължаваше да върви рамо до рамо с него. Сега от устата му започна да се чува несвързано ръмжене. Негова светлост улови думите „градски чиновници“ и „буржоа“, повторени твърде често, за да не го обезпокоят. При всякакви други обстоятелства, защото той бе дух горд и честолюбив, би се възпротивил да бъде взиман за градски чиновник, още повече, че недоразумението бе особено тревожно поради явното неодобрение на придружителя му към въпросната социална прослойка. А това неодобрение стана направо демонстративно, когато кепето започна да

говори злорадо за рязане на глави и стъпкването им в калта, нищо че — или по-скоро, още повече поради факта, че са се накичили със сиви цилиндри. Това, доколкото лорд Ходсдън можеше да проследи мисълта му, беше начинът, по който изглежда би действал Сталинг в Москва, а което е добро за Сталинг, признаваше си открито кепето, бе добро и за него.

В момента, когато, осенен от нова идея, типът започна да се колебае дали да натика Негова светлост в калта или да го побие на кол, лорд Ходсдън от бърз ход го удари категорично и неприкрито в бяг. Вече бяха подминали завоя и в полезрението му се появиха няколко къщи, където, така му се стори, можеше да потърси убежище.

С едно внезапно бързо движение равният му тръст се обърна в галоп.

Интересно как Съдбата понякога използва един и същи обект за две различни цели. Сивият цилиндър на графа стана причина за деликатната му ситуация и точно този цилиндър сега го извади от нея. Защото в момента, когато той си плю на петите, цилиндърът подскочи от главата му и се търколи на пътя. Придружителят, макар и вложил цялото си сърце и душа в свещената война, бе все пак крехко човешко същество и не можа да устои на изкушението. Шапката се отдалечаваше, подскачайки, а мъжът с кепето, след само една секунда колебание, хукна да я преследва.

Сгащи я в канавката и ѝ удари един шут. После я настигна и я ритна отново. Накрая скочи връз нея с двата си крака и като финал я шутира за трети път. Като уреди тая работа, се огледа наоколо и съзря пешовете на „градския чиновник“ да изчезват със страшна скорост зад портата на последната къща в края на улицата. Като го последва бързо, той мина през портата, върху която имаше надпис „Горски замък“ и като не намери нищо интересно, забърза към задния двор.

Но и тук нямаше жива душа. Спря за секунда и се замисли.

В моменти на грозяща опасност мозъчните клетки работят на бързи обороти. В началото лорд Ходсдън имаше намерение да се приближи с достойнство до някоя от входните врати, да позвъни, да попита за господаря на къщата и да го информира, че е преследван по най-застрашителен начин от някакъв грубиян, при това пиян като мотика. После евентуално да бъде поканен в дневната и да остане там в удобния стол, докато домакинът телефонира за помощ в

полицейското управление. Но целият този план трябваше да бъде изхвърлен на боклука.

Очевидно нямаше време да се мае и да звъни по звънците. Трябваше да се изготви нов вариант. При влизането на лорд Ходсдън в градината този вариант още не беше готов, но изведнъж блесна в съзнанието на графа, когато завиваше зад къщата и видя отворен прозорец на приземния етаж. Той се гмурна в него така чевръсто, че ако някой заек го беше наблюдавал, щяха да му дойдат една-две идеи за опресняване на техниката. А когато преследвачът също влезе в градината, графът вече се спотайваше на четири крака в стаята.

За момент събитията застинаха в този вид. Трудно е да се каже колко дълго щяха да останат така. Кепето не беше скоростен мислител и кой знае колко щеше да му е нужно, за да огледа и направи нужното заключение. Случи се обаче така, че у шестият граф се породил непреодолимия подтик да надигне глава и да подаде нос от прозореца, за да види какво става навън в големия свят. Първото нещо, което съзря, беше своя преследвач, а той пък за беда гледаше точно в тази посока.

В следващия момент блажената тишина на Мълбъри Гроув бе разтърсена от решителен боен вик, а в още последващия лорд Ходсдън вече беше затръшнал прозореца и го залостваше. Тогава за известно време двамата представители на трудовата класа и на стария режим стояха опулени един срещу друг пред стъклото като редки риби в съседни аквариуми.

На лорд Ходсдън пръв му додея този спектакъл. В последния четвърт час се беше нагледал на типа с платненото кепе и сега се чувстваше преситен. Дори и през стъклото кървясалите очи на другия святкаха така заплашително, че на графа му се искаше да стои колкото се може по-далеч. Затова той отстъпи бързо на заден ход и се озова в някакъв коридор. В края на тоя коридор беше входната врата, а пред нея имаше окачалка за шапки, от която, като глави на буржоа, изкусно набодени на шиш след Революцията, стърчаха разни шапки. При вида на тези шапки умът на Негова светлост видя нещата в нова светлина.

До този момент загубата на сивия цилиндър не се бе отразила тежко на лорд Ходсдън. Подсъзнателно, разбира се, той я чувстваше, но едва сега това крушение го зашемети с пълна сила. При вида на окачените шапки за пръв път схвана голотата на темето си и за пръв

път си даде сметка за необходимостта положението да бъде поправено. Графът имаше амбицията да се върне в Лондон, ако изобщо успее някога да се измъкне от този пъклен квартал. И при мисълта да осъществи това завръщане гологлав и последната синя капчица кръв във вените му изстина. Да прекоси улиците на Лондон без шапка бе немислимо.

Като стоеше, обаче, и оглеждаше окачалката за шапки с очите на корабокрушенец, видял платна в океана, сърцето му определено се сви. Който и да притежаваше тази къща, вкусът му за шапки беше направо смайващ. На трите куки стърчаха един каскет на лилаво каре, някакъв незнаен шапкообразен предмет от черна слама и едно бомбе. Точно към това бомбе Негова светлост насочи вниманието си.

Но даже и то не бе идеално. От ония, които не се срещат често в днешно време, почти квадратно на форма и сплескано отгоре. Но беше толкова далеч по-добро от каскета и сламеното чудо, че лорд Ходсдън не се поколеба. С решителен подскок той го грабна от куката. И точно тогава изотзад се чу рев като този на вбесена лъвица, на която са откраднали малкото лъвче.

— Хей!

Лорд Ходсдън се завъртя, като че ли думата беше нагорещено шило, забито в нежните му задни части. Подрипващ чевръсто по стълбите, към него бързаше малък мъж със синьо-червено лице и монокъл.

Майор Флъд-Смит от „Горския замък“ имаше навик в топлите дни да си дремва следобед в стаята си. Днес се надяваше да си почине, без да го безпокоят. Племенницата му Катрин бе отишла с този младеж Смит от съседната къща на дневно представление в Брикстън и той остана сам в къщата. Доволен, тъкмо задремваше, когато бойният зов от градината го изхвърли от леглото като рибка, закачена на въдицата. Един поглед през прозореца му разкри някакъв отвратителен индивид с платнено кепе и с нос, залепен за стъклото на прозореца в долната стая. Като се забави само колкото да грабне бойния си револвер от чекмеджето, майор Флъд-Смит се завтече по стълбите и какво да види — още един противен тип, който шареше из коридора и похищаваше шапките му.

Собственикът у майор Флъд-Смит се пробуди.

— Ти! — прогърмя той. — Какво правиш, да пукнеш дано?

Цялото образование и възпитание на лорд Ходсдън се изпари, всичко — от ранните му години до насаждането в гърдите му на дълбока любов към „Добрата форма“. Имаше неща, на които са го учили в Итън, и в Оксфорд и след това по време на кратката му кариера като член на Кралската гвардия на Негово величество. Той почувства инстинктивно, че едно от тях е било да не краде бомбетата на хора, на които никога не е бил представян.

И все пак беше неестествено изисканото спокойствие, с което обикновено посрещаше житейските изненади, да го напусне точно сега. Без да бъде в състояние да пророни и дума, той стоеше на същото място с бомбето в ръка.

— Кой си ти? Как си влязъл? Какво правиш с шапката? — продължи Майора, като украсяваше кратките си въпроси с някоя и друга цветиста ругатня, на които един войник неминуемо се учи през годините. Майор Флъд-Смит бе служил седем години в Устършир, където се славят с витийната си реч.

Лорд Ходсдън не успяваше да изкара звук от устата си, а елегантните жестове все още не му се удаваха. С един подобен жест, напомнящ едновременната благовъзпитаност, той върна бомбето на куката му.

Майорът, обаче, явно не бе удовлетворен.

— Влизаш с взлом! Посред бял ден! Крадеш ми шапки под носа! Да му...

И тук той спомена някои от роднините на лорда. Започна се по майчина линия и свърши... Господи!

Лорд Ходсдън най-после намери думи, но когато ги изговори, съжали, че не е останал безмълвен.

— Всичко е наред — изхъхри той.

Едва ли можеше да изрече по-злополучна забележка. Червендалестият лик на майор Флъд-Смит потъмня до впечатляващо мораво. Той заподскача наоколо.

— Всичко е наред? — кресна. — Всичко е наред? Всичко е наред? Всичко е наред? Пипвам те в коридора да посягаш на моите лични шапки, а ти имаш наглостта да ми казваш, че всичко било наред. Ще ти дам да разбереш колко е наред. Ще ти...

Тук спря внезапно. И не поради изчерпване. Ако съществуваше майор в оставка, който още не си беше забравил нотите, то това бе той.

Но в този момент от задната част на къщата дойде потресаващ трясък от счупено стъкло. Той прогърмя като експлозия и достигна чак до най-дълбоките кътчета на майор Флъд-Смитовата душа.

Майорът потрепери от главата до петите и избоботи една пиперлия на един от по-малко известните диалекти на хинду.

Лорд Ходсдън, макар и не съвсем на себе си, веднага бе схванал какво се е случило. Има известна граница, отвъд която свободните жители на Вали Фийлдс могат да бъдат извадени от търпение. Тази граница явно беше премината, когато графът хлопна прозореца и остави кепето да виси отвън като прегрешила фея пред вратите на рая. Винаги е било инстинкт на пролетариата, когато пътят му към целта е препречен от стъкло, да го измеря с тухли. Точно това беше направил сега преследвачът и лорд Ходсдън се изненада, че не е станало по-рано. Без съмнение, закъснението се дължеше на издирване на подходяща тухла.

Майор Флъд-Смит се разкъсваше между две противоположни желания. От една страна жадуваше да остане и да разнищи с настоящия си събеседник целия въпрос за шапките. От друга — прозорците му бяха счупени и го зовяха.

Добрят човек обичаше шапките си. Но обичаше и прозорците си.

Повторен трясък наклони везните. Спечелиха прозорците. Лаейки като тюлен, майор Флъд-Смит изчезна в дъното на коридора, а лорд Ходсдън, спасен точно навреме, се хвърли към окачалката за шапки, после бутна лудешки вратата, изскочи на улицата и препусна диво по посока на гарата.

Едва когато я наближи, установи, че това, което бе сграбчил от окачалката, е каскета на лилави карета.

[1] Аскът — местност в Англия, където се провеждат конни състезания. — Б.пр. ↑

3.

— Знаех си, че ще оплескаш всичко — каза лейди Вира.

ГЛАВА СЕДМА

1.

Бери Конуей излезе иззад ъгъла на Мълбъри Гроув и спря пред портата на „Кътчето“, за да прерови джобовете си за ключа. В бледнеещата слънчева светлина на лятната вечер Мълбъри Гроув изглеждаше по-красива и по-пасторална от всяко друго време. Лек ветрец шептеше между клоните. В декоративното езерце, блеснало като опал, един от лебедите стоеше изправен и ефирен, а другият сновеше нагоре-надолу като човек, който дири загубеното си копче за яка. Накратко, би било направо немислимо някой, зърнал улицата в този момент, да не си помисли за долината на Авилион, където градушка не пада, ни дъжд, нито сняг, и вятър не духа мира да разсее.

Но ако подобно сравнение съществуваше в мислите на Бери Конуей, то той не даде и знак за това. Изглежда Мълбъри Гроув с неприязън и се намръщи при вида на малката спретната къща. В допълнение изпепели с поглед двата лебеда Егбърт и Пърси. А когато откъм поляните на Вали Фийлдския тенис клуб до ушите му достигна щастливото кудкудякане на нетърпеливи девойчета, той изстена тихо и потрепери като Прометей, съзрял лешояда, който се снишава за обяда си.

Необяснимото изчезване от живота му на единственото момиче, което някога е обичал и ще обича, беше превърнало съществуването на Бери в досадно бреме. Като намери ключа, той влезе в къщата и отиде в спалнята си. Там се съблече и като наметна халата си, се запъти към банята. Понаплиска се със студена вода и като се върна в спалнята, започна да надява одеждите на английския джентълмен, който се кани да вечеря. Защото днес беше годишният банкет на Бившите ученици от неговото училище. И макар че откакто се вля в редиците на робите на наемния труд предпочиташе да води отшелнически живот и избягваше, доколкото е възможно, приятелите от по-богатите си времена, някаква мъждукаща сантименталност все още го караше да се появява на тези тържества.

Тъкмо беше приключил с тоалета си, когато на вратата се чу потропване. Беше го очаквал по-рано. Отвори и се поздрави наум, че

вече си е завързал връзката. В противен случай Старата бавачка щеше да настоява тя да свърши това.

— Не чух да влизаш, мастър Бери — Старата бавачка сияеше. — Колко чудесно изглеждаш! Искаш да ти стегна връзката?

— Хайде, стягай — рече Бери безропотно.

— Винаги съм смятала, че една връзка изглежда много по-различно, когато я стегнеш.

— Знам какво имаш предвид. Стои по-права.

— Именно. По-права. Гладис от „Горски замък“ казва — започна Старата бавачка с бюлетина на новините, — че този следобед имало крадци у тях. Никога не била виждала Майора толкова морав. Бил свободният ѝ ден, казва, и когато се върнала, той сновял напред-назад с пистолет в ръка и си мърморел под носа. Много бил гневен, така казва Гладис. Е, какво пък, всеки джентълмен ще се разгневи, като му разбиват къщата и му крадат каскетите.

— Някой е откраднал каскета на Майора, така ли? — оживи се Бери. От осемнадесет месеца му се повдигаше от този каскет.

— Точно тъй, мастър Бери. А някой друг пък му строшил два задни прозореца с камък.

— А, значи Мълбъри Гроув се съживява.

— Но всичко е наред — успокои го мисис Уисдъм. — Поприказвах с мистър Финбоу и той обеща да ни пази.

— Кой е мистър Финбоу?

— Един джентълмен от полицията. Макар че Мълбъри Гроув не е, казва той, точно в неговия район, той специално, така казва, ще се отбива от време на време, да се увери, че сме добре. Реших, че е много любезно от негова страна и го почерпих с парче кейк. Странно, изглежда, че мистър Финбоу е от същата част на страната, където съм живяла като малко момиченце. Винаги съм смятала, че в края на краищата, светът е малък. Е, като казвам същата част на страната, имам предвид, че милите ми мама и татко имаха къща в Хърфърдшър, а мистър Финбоу е живял в Бирмингам, но все пак изглежда странно. Добре си поприказвахме. Искаш ли да взема една четка и хубавичко да те изчеткам, мастър Бери?

— Не, не, благодаря — разбърза се Бери. — Нямам време. Трябва да тичам. Ако изпусна влака в шест и петдесет, ще закъснея за вечерята.

— Внимавай да не се прегрееш, скъпи.

— Няма страшно. Не съм чак толкова гладен.

— Искам да кажа, опасно е да седиш на течение във вагона, когато са ти отворени порите.

— Ще затворям прозорците — успокой я Бери. — Довиждане.

Той излетя от къщи, като стана причина съседът му, лорд Бискъртън, да издаде стреснато вик на възхищение. Бисквитата в момента беше зает с плевене на градината пред дома си — занимание, на което като добър стопанин се бе отдал с цялата си енергия.

— Я, гледай! — Бисквитата оглеждаше великолепието на приятеля си с отворена уста. — Решил си да позволиш на масите да ти се насладят, а? И къде отиваш? На чай в Бъкингамския дворец?

— На банкета на Бившите ученици — обясни кратко Бери. — И ако не беше такъв кръшкач, и ти щеше да дойдеш.

Бисквитата поклати глава.

— Аз бях дотук. Край на тези гуляи. Познавам ги твърде добре. Организационният комитет или ще те насади сред цяла тумба дъртофелници, които през главата ти ще си приказват за времето, когато им дали почивка заради битката при Креси^[1], или ще те закотви при хлапетиите, дето ти идва да им треснеш един по тиквите. Много спорен въпрос е коя от двете ситуации е по-противна. Последния път бях с момчурляците. Да пукна, ако някои от тях не бяха дошли в детски колички. Забелязал ли си, старче, колко млади изглеждат всички в днешно време? Това е, защото годинките си текат. Сребърни нишки измежду златните, друже. Ти колко удари?

— Карам двадесет и шест.

— Антика — цъкна с език Бисквитата и изскубна едно плевелче.

— Направо антика. А следващата година ще си двадесет и седем, а после, ако смятам правилно, двадесет и осем. Човек би казал, че е време да се готвим за оня свят. Няма какво да се зальгваме, стари ми приятелю, остаряваме бързо и мястото ни е до камината.

— Значи няма да дойдеш?

— Не. Ще си остана тук и ще се разхождам из градината. Много вероятно е малката Кичи Валънтайн да се разхожда из нейната и ще можем да разменим няколко приказки през оградата. Подкрепям идеята, че в кварталите свещен дълг е да поддържаш добрите си отношения със съседите. В английския начин на живот има някакво

абсурдно самоизолиране на личността от останалите. Аз осъждам това.

Бери бе настанен в Ориенталската банкетна зала на хотел „Мазарин“ на Пикадили. Не му трябваше много време да разбере коя от двете алтернативи, споменати от Бисквитата, му е поднесла съдбата тази вечер. Дъртофелници в големи количества бяха посетили днешния банкет на Бившите, но те седяха на далечни маси. Неговата беше в самото сърце на по-младия набор. От вси страни го заобикаляха шумни сополанковци, които се познаваха отблизо един друг и май нямаха желание да опознаят и него. И постепенно, докато ги наблюдаваше, мракът в душата му се сгъсти.

Сега осъзнаваше, че е направил грешка, като се е подложил на това изпитание. Не беше във форма да издържи с леко сърце тези голобради юноши. Започнаха да вдигат патърдия до небесата по начин, особено потискащ за един зрял мъж с разбито сърце. Тяхното инфантилно лекомислие му се отразяваше с всяка изминала секунда по-зле и по-зле, натяквайки му за неумолимия ход на годините.

Двадесет и шест и толкоз, няма мърдане.

И какво беше направил с живота си? Едно голямо нищо. Като изключим това, че е човек, който е имал късмета да срещне единственото момиче на света, и го е оставил да се изплъзне от ръцете му като утринен сън, какво друго беше постигнал? Вятър. Ако днес хвърли топа — да речем, отровен от тая странна риба, която, след като е умряла от неизвестна болест, току-що му бе сервирана от астматичния келнер — дали ще остави след себе си празно място? Може би съвсем малко, почти незабележимо. Една нищо и никаква дупчица.

Ще съжалява ли за него това момиче? Малко вероятно. Дали изобщо ще си спомни, че някога го е срещала? Сигурно не. Прекрасно момиче като нея навярно се среща с много мъже. Защо ще трябва да запази в спомените си един толкова очебийно по-нисш екземпляр от нея? Такова момиче може да обере каймака на най-доброто и най-качественото от английската мъжка наличност. Тя прекарва живота си в центъра на един истински водовъртеж от красиви, поразяващи божества с бесни Бентлита и пълни джобове. Каква причина имаше

изобщо той да си въобразява, че тя поне веднъж се е сетила за него? Някаква си кретаща отрепка — двадесет и шест ненавършени. В ума му проблесна болезнената мисъл защо тя му беше била дузпата онзи следобед. Защото е била отегчена до смърт и е сграбчила първата възможност да духне, докато него го няма.

Бери беше стигнал до тази дълбочина на самоизмъчването и се канеше да задълбае още по-надолу, когато парче кифла, приведено в движение от нечия крепка млада ръка, го халоса яко по лявото ухо. Той изпълни един конвулсивен подскок и за секунда момичето съвсем излетя от ума му. В подобна ситуация и Данте би забравил Беатриче. Кифлата беше от ония твърди къдрави кифли и ефектът от съприкосновението с нея можеше да се сравни с директен удар на снаряд. Бери вдигна гневно глава. В този момент видя едно дете в другия край на масата, което като се ухили извинително, наля последната капка.

— О, съжалявам, сър! — извика нагло сукалчето. — Ужасно съжалявам, сър. Страшно съжалявам, сър. Целех се в младия Догсбоди.

Бери се опита също да се ухили, но излезе доста суховато, тъй като сърцето му бе натезало като олово. Това, помисли си той, е краят.

Младият паразит го беше нарекъл „Сър“.

— Сър!

Така се обръщаше самият той към Т. Патърсън Фрисби, този музеен експонат, който не би могъл да е и с ден по-млад от петдесет.

Сега вече разбра всичко. Сега прогледна. Момичето беше любезно с него в началото, защото е сладко, чистосърдечно същество, което е научено да бъде вежливо с възрастните. Това, което той по погрешка беше взел за приятелство, просто беше търпимост, дължима на белите му коси. Несъмнено от самото начало тя си е казвала: „При първа възможност трябва да чупя този стар мухъл!“ и при първата възможност го бе направила. „Сър!“, наистина! Колко прав беше Бисквитата. Направи страшна глупост като се заби в тия тъпи детски ясли. И най-доброто нещо, което можеше да стори, за да поправи този гаф, е да се изпари незабавно.

Точно в този момент погледът му попадна на масата в горния край на залата, на която седяха президентът и около него около двадесетина от богоизбраните. И изведнъж му хрумна, че поне осем от

тях възнамеряват да произнасят речи. А точно в средата се беше насадил един епископ с коварни и подли очи.

Всеки, който някога е посещавал банкет на Бивши съученици, знае, че епископите са досадни като конски мухи. Направо не си знаят времето, прелатите му с прелати. Заливат те с бомбастични излияния и реторика и нито един от тях не пада под двадесет и пет минути.

Бери не се колеба повече. Банкетът беше стигнал стадия „Вкочанен пъдпъдък“, което означаваше, че след него следват още само „Сладолед с помада“, „Балсамирани сардини с тост“ и „Кафе с арсеник“, преди да се отприщи бентът на красноречието. Не трябваше да се губи нито секунда. Той бутна стола си назад и се присламчи боязливо към вратата. Като я стигна, леко я побутна. Провря се безшумно и я затвори след себе си.

Вече се намираше в главното фоайе на хотела. Празнично облечени люде се стичаха покрай него, някои отиваха към трапезарията, откъдето долиташе музика, други се отправяха към асансьорите. Ако се съди по натоварения им трафик, някъде на горните етажи трябваше да има танци или някакво друго увеселение. Гуляйджиите бяха взимани на дюзини и Бери ги наблюдаваше с растящо чувство на отчаяние и укор. Тяхната жизнерадост го глождеше, така както го бе глождило и веселието на неотдаващите му сътрапезници в Ориенталската зала за банкети. Не е приятно, когато някой разговаря на четири очи с душата си, да му се подмятат някакви си тиквеници, тръгнали на веселба. Бери беше достигнал такова състояние на духа, че би му прилягало да се запъти право към някоя постановка на Чехов и затова подобно идиотско безгрижие го възмущаваше.

Една особено голяма партида тъкмо се канеше да поеме нагоре. Асансьорът беше натъпкан до козирката с тъпунгери от двата пола: момичетата — хиху-хаху, а мъжете — ала-бала, и то по начин, от който му се повдигаше. Кабината беше така препълнена, че едва ли можеше да се намери място за момичето със зелено вечерно манто, което бързаше с ескорта си през фоайето. Все пак те успяха да се вмъкнат някак си и когато асансьорът потегли, момичето се обърна към придружителя си и каза нещо с усмивка. Тогава за пръв път Бери видя лицето ѝ.

И като го видя, фойето се завъртя пред очите му. Някакво нечленоразделно възклицание изригна от устните му. Олюлявайки се, той сграбчи минаващия келнер.

— Сър? — попита келнерът, като спря вежливо.

Бери му се усмихна лъчезарно. Виждаше го като през мъгла, но все пак можеше да установи, че това е най-прекрасният келнер, който някога са срещали очите му. И всичките тези хора в асансьорите — сега виждаше колко несправедлив е бил, като ги е мислел за тъпанари. Всъщност, те бяха една невероятно весела компания. И направо е върховно, че се забавляват толкова добре.

— Какво има там горе? — попита той.

Келнерът го информира, че сър и лейди Басинджър дават бал в Кристалната зала на първия етаж.

— А! — замисли се Бери. — Бал, значи?

Подаде на човека половин крона и се спря за момент, загледан печално през фойето. Колко прекрасно би било, мислеше си той, ако само се познаваше с тези Басинджър. Тогава те можеше да го поканят... Бери се сепна и дойде на себе си. Какъв шок — да стигне дотам, че и за секунда да си позволи такова отклонение от стандарта за мъжка изобретателност, замах и предвидливост. Та няма една покана може да послужи като пречка към гостоприемството на сър и лейди Басинджър. Но това беше само моментна слабост. Вече се бе взел в ръце и знаеше, че ако момичето е там, която и да е бална зала, на Басинджър или не, за него се превръща в Свободна зона.

Асансьорът тъкмо се беше върнал и очакваше пътници. Бери си придърпа жилетката и тръгна към него с решителни стъпки.

[1] Битката при Креси — английската победа над французите в Стогодишната война, 1346 г. — Б.пр. ↑

2.

Бала на лейди Басинджър в хотел „Мазарин“ беше забавлението, което Ан Муун очакваше с приятно нетърпение. Тоди Малинг, младежът, който поради злощастното отсъствие на годеника ѝ, лорд Бискъртън, трябваше да играе ролята на ескорт, се бе изказал почти лирично за този бал. Той обещава, така каза Тоди, да бъде джамборето на сезона. Там където Басинджърови са побили знамето си, шампанското, увери я той, се лее с кофи.

— Старият Б. не е човек, с когото бих излязъл на разходка, но като доставчик на бюфета за хора и зверове, няма равен. Спечели около десет милиона лири в бизнеса с карамфили. Господ да благослови карамфилите, така казвам аз — добави той благоговейно.

По предложение на Тоди се отправиха право към ресторанта. Младежът беше поддръжник на идеята, около която можеше доста да се поспори, че е глупаво да се започне с чаткането на копитцата, преди да се запасят с гориво. Като разположи Ан на маса за двама, хукна за фуража. И сега тя седеше и го чакаше да се върне. Като наблюдаваше тълпата, си пожела и тя да може да постигне това неподправено празнично настроение, на което очевидно се радваха останалите гости на сър и лейди Басинджър. Изпитваше някакво чувство на пустота, която никак не се връзваше с шумния дух на празненството.

Странно, помисли си тя. Съвестта ѝ я уверяваше, че бе направила най-разумното нещо в живота си, като си бе отишла и оставила онзи привлекателен млад мъж да си хваща сам своите Смъркачи. Тя е сгодена, изтъкваше Съвестта ѝ, и момичета, които са дали дума, не бива да си имат вземане-даване с красивци от Тайните служби. И все пак Ан беше твърде далече от удовлетворението, което, като добро момиче, би трябвало да изпитва. Чувстваше се, като че ли нарочно е изхвърлила през прозореца нещо прекрасно и ценно.

Внезапно Тоди Малинг изникна до нея с бутилка в ръка.

— Свих я от друга маса. Залепи се за нея като лепенка и я пази като зеницата на очите си — изрече тържествуващо той.

Ресторантът сега изглеждаше като евтин магазин по време на разпродажба. Идеята да се похапне преди танците не бе хрумнала само на Тоди. От всички страни пробивни кавалери като рицари в двубой за дамите си се хвърляха сред гъстото меле, което обгръщаше плътно масата с отпуснатите храна и напитки. Вечерята на бал на Басинджърови винаги е била изпитание за мъжество и щастливците бяха онези, които са играли ръгби в училище.

— Някъде в средата на тая тълпа — каза задъхано Тоди, като полагаше скъпоценния си товар на масата, — има и кльопачка. Ще се опитам да ти взема нещо. Не гарантирам какво ще бъде. Готова ли си да приемеш каквото успея да измъкна?

— Каквото и да е — потвърди Ан. Тя изплува от света на мислите си с лек подскок. — Не съм гладна.

— Не си? — недоумяваше придружителят ѝ. — Божичко! Аз бих изял и самия Басинджър, ако с него върви и малко кетчуп. Ще се опитам да тафя едно пиле. Забавлявай се някак, докато ме няма. Ако не се върна, знай, че съм загинал храбро.

Той изчезна отново и Ан се върна към своите мисли.

Да, нещо прекрасно и ценно. А тя го бе изхвърлила. И с неговата загуба животът стана глух и монотонен.

А това също беше странно — никога не си беше представяла, че нещо може да направи живота ѝ монотонен. Винаги бе имала завидната способност да умее да се забавлява. Дори и в компанията на Кларънс Дъмфривци, дори и заобиколена от Туомбли Бъруошовци, тя всъщност никога не бе скучала. А сега несъмнено скучаеше. Излиза, че като изключим онзи следобед с пътешествието с колата, цял живот е правила точно това. Пътешествието изникваше в спомените ѝ като оазис сред пустиня, самотно бягство от едно глухо и невзрачно съществуване.

Прииждаха вълни от люде. Пронизителни и страдалчески вопли ехтяха из стаята, когато мъже, балансиращи с чинии майонеза, виждаха как до тях застрашително се опират гърбове на мъже, балансиращи с чинии пилешка салата. Горещината и врявата се съюзиха срещу Ан и я накараха да се почувства отмаляла. Смътно тя осъзна, че някой седи на стола срещу нея и се надигна да защити правата на отсъстващия Тоди.

— Съжалявам. Този стол е...

Гласът ѝ секна. Сега не сънуваше. Цялото ѝ тяло пламтеше, като че ли бе скочила в огън.

— О! — на Ан не ѝ достигаше дъх.

За секунда това беше всичко, което успя да каже. Сърцето ѝ биеше лудо и Съвестта ѝ вече започваше да коментира жалкото треперене на устните ѝ.

— Пълна грешка! — гълчеше я Съвестта ѝ. — Този мъж не е нищо друго, освен случаен познат. Дръж се с него като с такъв. Кимни сдържано.

Ан не кимна сдържано. Тя продължи да гледа втрещено. А от другия край на масата новодошлият също гледаше втрещено.

Един млад мъж с очила, крепящ имането си в една чиния, се спъна в нечий крак и бухна тежко върху масата им. Нещо плъосна между тях.

— Котлетът ми, струва ми се — каза младият мъж, като си го прибра. — Ужасно съжалявам.

Той отмина и Ан намери сили да пусне една трепереца усмивка.

— Добър вечер! — изрече тя.

— Добър вечер.

— Пак се появяваш изневиделица, а? — каза Ан. — Винаги ли изникваш така от нищото?

Младежът не се усмихна. В него имаше нещо силно и решително. Създаваше впечатлението на човек, който бърза и няма настроение за празни приказки.

— Къде отиде онзи ден? — попита рязко той и сбърчи чело, като при неприятен спомен.

Ан събра всички сили, за да бъде сдържана и спокойна. Помисли си, че тонът му не ѝ харесва. Говореше така, като че ли има някакви права над нея, като че ли тя му принадлежи. Това, каза си тя, я обижда, и то с право.

— Прибрах се вкъщи — отвърна тя.

— Защо?

— Не е ли мястото на жената у дома?

— Беше страшен шок да открия, че те няма.

— Съжалявам.

— Не можех да разбера къде си отишла.

— О, така ли?

„Това ли е правилният тон? — попита Ан Съвестта си. Точно това — отвърна Съвестта ѝ. — Възхитително. Продължавай в тоя дух.“

— Между другото — попита Ан, — онзи мъж Смъркача ли се оказа?

Събеседникът ѝ зяпна. За пръв път решителността му бе помрачена от нещо, което ѝ заприлича на объркване. По лицето му плъзна червенина и очите му, вместо да пронизват нейните, се отклониха в друга посока.

— Слушай — каза неловко. — Искам да ти кажа нещо. Разбираш ли...

— Да?

— Мисля, че съм длъжен да...

Изглежда се колебаеше на ръба на някакво разкритие.

— Е? — подкани го Ан.

Още един млад мъж, този път без очила, забърса с хълбок масата и я разклати из основи.

— Страшно съжалявам. Там се е развихрила страшна буря. Господ да помага на бедните моряци.

Той се спря, за да гребне изпуснатата порция пилешка салата и после изчезна завинаги от живота им.

— Та какво казваше? — попита Ан.

Събеседникът ѝ изглежда размишляваше по време на последното отклонение. На Ан ѝ се бе сторило, че иска да направи някакво признание, но сега май се беше отказал.

— Нищо — каза той.

— Беше започнал, че ще ми кажеш...

— Не, нямаше нищо. Щях да кажа нещо, но сега не ми се иска.

— Трябва да си пазиш тайните, а? Е, беше ли все пак Смъркача?

— Не. Не беше.

— Радвам се.

— Защо?

Изражението на Ан претърпя внезапна и изненадваща промяна. Досега тя бе спечелила пълното одобрение на Съвестта си за хладната си резервираност. При този въпрос, обаче, направи жалка грешка. От хладна резервираност мина към смайващо откровение.

— Мислех си, че се излагаш на най-страшна опасност — промълви тя, почти без дъх. — Мислех си, че може да те убие.

— Ти си се тревожела за мен?

— Е, не е много хубаво за едно почитено момиче — каза Ан, като се съвзе — да се забърква в престрелки. Помисли за вестниците!

Възбудата затихна в очите на събеседника ѝ.

— Това ли е всичко, за което те е било грижа?

— А какво друго би могло да има?

— Нищо лично в тревогите ти, а?

— Лично? — Ан повдигна вежди.

— Е, радвам се, че си постъпила мъдро и разумно — каза той, но в гласа му нямаше особено въодушевление — и си се измъкнала, преди да е станало напечено.

— Но не стана, нали — изтъкна Ан.

— Не — въздъхна той. Последва ново мълчание.

Между Ан и Съвестта ѝ сега съществуваше истински разкол в мненията. Съвестта ѝ казваше, че се е държала образцово в момент на изпитание. А Ан си повтаряше, че се е държала като идиот. Ако продължи още малко в същия дух, този мъж ще стане и ще си отиде завинаги.

„И много добре ще направи — каза Съвестта ѝ. — Чудесен край на една злощастна връзка.“

— Така казваш ти! — каза Ан и стисна устни.

Събеседникът ѝ беше взел бутилката шампанско и я разтърсваше възбудено — действие, което щеше да шокира и ужаси Тоди Малинг из основи, ако беше сред присъстващите. Но Тоди все още воюваше благородно там, където ръкопашният бой беше най-ожесточен.

— Разбира се, че се тревожеш за теб — каза Ан импулсивно. — Казах това за вестниците, защото... Разбира се, че се тревожеш за теб!

През мрачното лице насреща ѝ премина светлина, така както слънчев лъч пробива завесата от облаци.

— Наистина ли?

— Разбира се.

— Искаш да кажеш, тревожила си се?

— Точно така.

— Наистина си се тревожила?

— Разбира се, че се тревожеш.

Той се наведе напред.

— Да ти кажа ли нещо?

— Какво?

— Ами, това. Аз...

Той спря и възкликна стреснато. Нещо горещо и мокро беше паднало във врата му.

— Грешката — чу се весел глас зад него — е изцяло моя. Не трябваше да се опитвам да нося супа в такава блъсканица. Е, всичко, което мога да кажа, е че ужасно съжалявам. Има само едно успокоение — супата е страхотна.

Бери се обърна озверял. Един влюбен мъж не би могъл да изтърпи повече.

— Да се махаме оттук — каза през зъби. — Има нещо, което трябва да ти кажа. Тук не можем да говорим.

— Но мистър Малинг ще се върне всеки момент — каза Ан. Имаше чувството, че се подхлъзва и търсеше опора.

— Кой е той?

— Мъжът, който е с мен. Отиде да ми вземе нещо за ядене. Ако си тръгна, какво ще си помисли?

— Ако е като останалите мъже тука, не мисля, че изобщо е способен да мисли.

Той я поведе навън. Излязоха в малко преддверие. Отнякъде долитаха звуци от музика.

Бери затръшна вратата след себе си и се обърна към нея.

— Трябва да ти кажа нещо.

Ан имаше чувството, че той започва да се уголемява пред очите ѝ. Изглеждаше огромен и страховит. А тя се чувстваше малка и уязвима.

— Разбира се, ще ме помислиш за луд.

Сега стоеше много близо до нея. Съвестта ѝ кудкудякаше като кокошка и я подтикваше да се отдръпне. Ан не се отдръпна.

Той взе ръката ѝ и тя видя как трепна, като човек, видял усойница на пътя си. Беше лявата ѝ ръка и това, което беше зяпнал, се оказа пръстена на средния ѝ пръст. Красив пръстен от платина и диаманти, за който лорд Бискъртън дължеше доста пари. Но в очите на младия мъж нямаше възхищение.

— Ти си сгодена!

Това не можеше да се нарече въпрос. По-скоро приличаше на обвинение. През Ан премина мимолетното, но все пак разкъсващо

усещане, че е била уличена в акт неизразимо подъл и низък. Искаше да обясни, а беше толкова трудно.

— Да — промълви с тих, слаб, разкайващ се глас.

— О, боже!

— Да.

— Сгодена?

— Да.

Младият мъж дишаше тежко.

— Не ми пука! — повиши тон. — Искам да ти кажа...

Фоайето между ресторанта и Кристалната бална зала на хотел „Мазарин“ е може би, с изключение на самия ресторант, най-неподходящото място в цял Лондон за разговор на четири очи. Докато говореше, младият мъж усети някакъв нахалник да се вре в лакътя му. Този човек май желаше да говори с него. Потупваше го по ръката.

— Извинете — повтаряше той.

Почти в същото време вратата на ресторанта се отвори широко и Ан, на свой ред, бе принудена да си признае, че на света има повече от двама души. Мястото като че ли започна да се пука по шевовете.

— А, ето те къде си! — каза Тоди Малинг. — Не знаех къде си отишла. Търсих те навсякъде.

Чувството, че я разкъсват на две, изпълни гърдите ѝ. Усещаше се така, както в моментите, когато звънът на телефона я изтръгва от някакъв красив сън. Погледна през рамо. Младият мъж, който имаше да ѝ казва нещо, стоеше с озадачено лице, зяпнал разсеяно в някого, когото тя разпозна като техния домакин — сър Хърбърт Басинджър. Сър Хърбърт изглежда му задаваше някакъв въпрос, а младият мъж очевидно се затрудняваше да му обърне внимание.

— Отмъкнах едно отлично пиле — продължи Тоди със скромната гордост на кръстоносец, свършил велики дела сред езичниците. — Също и малко салата. Хайде, ела.

Ан имаше добро сърце и не обичаше да наранява чувствата на хората. Като съзнаваше добре опасностите, на които Тоди се беше подложил, за да може тя да вечеря, оцени справедливостта на молбата му да го удостои с компанията си. Той бе воювал заради нея и почти бе пролял кръвта си. Не можеше да го отблъсне сега, не и в часа на неговия триумф. Да направи това, означаваше да срине цялата вяра на мистър Малинг в Жената.

Освен това, ще има достатъчно възможности да поднови прекъснатия разговор по-късно — на някое по-усамотено място. От загрижения начин, по който сър Хърбърт потупваше ръката на мистериозния ѝ приятел, беше ясно, че трябва да е привилегирован гост. Ще го намери в Кристалната бална зала, когато успее да се отскубне от настоящия Тоди.

— Добре, Тоди. Ти си герой. Води ме.

— Нали нямаш нищо против младият Бърти Уинч да хрупне малко храница на нашата маса? — попита неспокойно Тоди, когато минаха през вратата. — Трябваше да го привлече за съдружник. Налагаше се. Закотвих го на масата и му казах да варди пиленето като бавачка. Иначе някой от тия дяволски пирати непременно щеше да го свие.

Междувременно Бери най-после успя да проумее, че този глас, който бръцолевеше в ухото му, отправяше въпросите си към него. И макар че още се чувстваше замаян, отговори вежливо.

— Разбира се. Абсолютно. Без съмнение.

Гласът не изглеждаше да е останал доволен. Даже нещо повече — от недоволен стана направо възмутен. Повиши тон раздражено.

— Питам те — каза, сега вече определено свадливо — кой, по дяволите, си ти, откъде, по дяволите, идваш и какво, по дяволите, си мислиш, че правиш тук? Не те знам и бих искал да видя поканата ти, моля.

Бери излезе от бляновете си. Има време за мечти и време, когато трябва да излезеш лице в лице с житейските проблеми и да ги решиш. А въпросната ситуация се очертаваше да бъде доста проблематична. Като мигаше на парцали през златната мъгла, която обгръща влюбения, той забеляза някакъв румен дребосък на средна възраст с моржоподобни мустаци и раздвоена брада. Мустаците се подрусваха, а двете половини на брадата трепереха неприязнено и враждебно.

— Моля? — попита Бери.

— Няма какво да ме молиш — отговори новият му познат. — Покажи ми поканата си.

Като гледаше Бери така, като че беше излязъл от канала и като се обръщаше към него с тон, който някой злобен надзирател в затвора би приложил към престъпник, сър Хърбърт Басинджър несъмнено си имаше своето право. През този сезон на сбирките на Обществото беше

избухнала епидемия от това, което на практика се нарича натрапничество. С други думи, голям брой от съвременната младеж се появяваха на баловете, смучеха шампанско като прахосмукачки, танцуваха докато им се подуют глезените — и всичко това без покани. Домакините бяха започнали да протестират срещу тази практика и сър Хърбърт Басинджър, който си изпати доста на предишния си голям бал, даден по-рано през годината, се бе заклел тържествено, че този път ще бъде безкомпромисен. Затова бе изискано от гостите да носят поканите си и да бъдат готови да ги показват при поискване.

— Покана? — замисли се Бери, като че ли думата му беше непозната.

— Покана.

— Всъщност, истината е... — смотоледи Бери.

Тази маневра в разговора подсказа на сър Хърбърт това, което искаше да знае. Само гузните и грешните започват с въпросната фраза. Вече доволно сигурен, че не изхвърля от танците някой потомък на благородна фамилия, чието лице по някаква случайност е забравил — или още по-лошо, някой автор на клюкарска рубрика от вестниците — той разкри намеренията си.

— Настоявам незабавно да напуснеш.

— Но...

— Вън! — сър Хърбърт съкрати процедурата.

— Но аз трябва да говоря с...

Моржоподобните мустаци трепереха като житна нива на вечерен ветрец.

— Ще напуснеш ли, или да извикам полиция?

Бери видя, че трябва да е любезен и чаровен. Все още не знаеше името и адреса на своята богиня от колата, а този човек можеше да го информира. Той му пусна една подкупваща усмивка.

Не мина добре.

— Не ми се хили! — прогърмя сър Хърбърт Басинджър.

Дори и филтриран през мустаците, гласът му накара Бери да подскочи десетина сантиметра. Изтри подкупващата усмивка от лицето си. Събеседникът му беше железен. Освен това заболяха го бузите.

— Ще си отида — каза той уверено. — О, да, ще си отида. Разбира се, отивам си. Ясно, нямам работа тук. Ще си отида, да.

Влязох, само защото видях някого, с когото исках да говоря, да се качва с асансьора. Ако само ми разрешите да вляза в ресторанта и да разменя две приказки с...

Сър Хърбърт имаше навика, ако някой го разбъзика, да прибегва до речник собствена изработка. Точно това направи и сега.

— Я спирай с това врън-дрън!

Бери продължаваше да е любезен и чаровен.

— Разбира се, но ако бихте могли само да ми кажете името й...?

— Стига меца-вреца!

— Името й? — настоя Бери. — Трябва да знам името й. Ако само бъдете така любезен да ми кажете името й...

— Престани, ако обичаш, да се тепкаш-мепкаш и се измитай оттука!

Няколко момчета в пъстри униформи от обслужващия персонал бяха вече изникнали и заели позиции. Всички гледаха Бери мрачно и свирепо, както барманите гледат побойниците в бара. С неохота той разбра, че нищо повече не може да се направи. Беше си изстрелял патроните. Една свада, колкото и да отговаряше на обърканите му чувства, бе немислима.

— Много добре — каза накрая.

И без повече врън-дрън, теп-меп или мец-врец, той се обърна и тръгна мълчаливо по стълбите. Не може да се каже, че го направи с жест, изпълнен с достойнство. Но като за човек, чиято чувствителна душа е била омотана с въжета и изритана през вратата, това беше най-доброто.

3.

Когато Бери стигна до Мълбъри Гроув, светлината в дневната на „Горски замък“ му подсказа, че лорд Бискъртън е още буден и без съмнение нетърпелив да се поразговори. Прозорецът беше гостоприемно отворен. Бери похлопа и скочи вътре.

— Е? — попита Бисквитата. — Как си прекара?

Той оглеждаше приятеля си втренчено. Съзря нещо странно в поведението му — някаква непривична светлинка в очите, някакво съдържано въодушевление, като на човек, вкусил благата на Рая. Това, помисли си Бисквитата, едва ли се дължи на участието му в банкетата на Бившите ученици. Затова потърси причината другаде.

— Какво ти се е случило, мошенико? Ти направо хвърчиш в облаците. Да не си спечелил мангизи, или друго?

Бери седна, изправи се, седна, изправи се, седна отново и пак се изправи. Държеше се възбудено и домакинът му не го одобри.

— Задръж! — изкомандва Бисквитата. — Паркирай се някъде, дявол го взел. Зави ми се свят от теб.

Бери чучна на крайчеца на канапето. Като че ли не искаше да се обвърже окончателно със седящата позиция и поддържаше готовност във всеки момент да може да скочи до тавана.

— Ето така — съгласи се Бисквитата. — Сега ми кажи всичко.

— Бисквита — започна Бери, — случи се най-невероятното нещо. Има едно момиче...

— Момиче, значи? — това заинтригува Бисквитата. Започна да му просветва. — И коя е тя?

— Какво? — вниманието на Бери блуждаеше.

— Казвам, коя е?

— Не знам.

— Как се казва?

— Не знам.

— Къде живее?

— Не знам.

— Да знаеш, че си далече от енциклопедията, старче. Къде я срещна?

— Първо я видях в един ресторант.

— После?

— Гледахме се.

— И после?

— После продължихме да се гледаме. Беше в деня, когато ти носеше оная брада, Бисквита. Спомняш ли си?

— Спомням си.

— Бях направо отчаян. Разбрах от пръв поглед, че това е единственото момиче, което някога ще обичам...

— Ех, вие момчета! — подхвърли Бисквитата с разбиране.

— И как, за бога, можех да се запозная с нея? Това беше проблемът.

— Така е винаги.

— Когато излязох на улицата, я видях да се качва в колата си. И внезапно ме осени вдъхновение. Сkochих при нея и й казах да те следва.

— Да ме следва? Как така мен? Какво общо имам аз?

— Ти беше отпред с твоята кола.

Интересът на Бисквитата нарасна.

— Да не искаш да кажеш, че това се е случило в деня, когато ти обядва в „Бъркли“, а аз изпробвах оная проклета растителност.

— Разбира се. Точно това казвам.

— Тогава, чудно, кое е било това момиче — замисли се Бисквитата. — Не си спомням нещо особено по женска линия. Както и да е, да не се отклоняваме. Скачаш в колата й. И какво става после?

— Ти потегли, а ние потеглихме след теб.

— Имаш предвид, че тя каза само „Да, сър!“ и натисна газта? Бих си помислил по-скоро, че е извикала полиция и двама доктори от лудницата, за да те закарат там, където ти е мястото.

Бери се поколеба. Бяха стигнали до единствения момент от неговия романс, върху който не искаше да се спира. На никой влюбен не му е приятно да си спомня, че мами момичето, което обича. В един момент, докато бяха в ресторанта на хотел „Мазарин“, той се беше решил на пълна изповед. После промени решението си и съвестта го глождеше.

— Ами, всъщност, Бисквита — започна да го мотае той, — аз я излъгах.

— И какво я излъга?

— Казах ѝ, че съм от Тайните служби.

Бисквитата се втрещи.

— Ти... какво?

— Казах ѝ, че съм от Тайните служби. Разбираш ли, това обясняваше защо искам да те следва.

— Защо пък? За кого ме взехте?

— Казах ѝ, че си шеф на една голяма кокаинова шайка.

Бисквитата беше много благодарен.

— Трябваше да обясня по някакъв начин защо нахълтвам така в колата ѝ.

— И какво стана, когато ѝ каза, че си я будалкал?

— Не съм ѝ казвал.

— Оставил си я да мисли, че си от Тайните служби?

— Да.

— Да те поживи, Господ, момко! Това е най-хубавата приказка за лека нощ, която съм чувал от месеци насам. Значи, тя още си мисли, че си от Тайните служби? Не можа ли да ѝ обясниш по-късно?

— Не. Разбираш ли, случи се следното. Когато излязох от кръчмата, нея я нямаше. Колата ѝ беше изчезнала. Заминала си. Но тази вечер я срещнах отново. Имаше танци в „Мазарин“ и когато излизах от банкетата, я видях да се качва в асансьора. Последвах я и я намерих в ресторанта. Тъкмо се разприказвахме, и ето, че се появи човекът, който давал партито и бях изхвърлен като мръсен парцал.

Бисквитата взе да издава съчувствени звуци.

— Но преди това да се случи... имах време да видя... Искам да кажа... — Бери започна да говори несвързано — забелязах нещо в очите ѝ... Начинът, по който ме гледаше... Струва ми се, че ако имах само още една минута... Говоря за начина, по който ме гледаше, разбираш ли...

— Абе, кажи с две думи. Свали ли я? — попита Бисквитата, който искаше приказката му за лека нощ да е ясна и точна.

Бери потрепери. Тази отвратителна фраза го изпълни с негодувание.

— Бих искал да не...

— Един мъж или сваля мацето, или не го сваля — настоя Бисквитата. — Тука няма половинчати работи. Е, свали ли я?

— Мисля, че беше... доволна да ме види.

— А-а! И какво, ти я попита за името ѝ?

— Не.

— Не си?

— Нямах време.

— Попита ли я къде живее?

— Не.

— А тя попита ли те за твоето име?

— Не.

— Попита ли те къде живееш?

— Не.

— И какво, по дяволите, сте си говорили? — учуди се Бисквитата. — За ситуацията в Русия?

Бери склучи ръце развълнувано. Тогава изникна някакъв неприятен спомен и лицето му помръкна.

— Има нещо, което разбрах за нея. Сгодена е.

— Сгодена?

— Да. Не се безпокоя, че няма да я намеря. Защото знам, че ще я намеря. Но ако е сгодена...

Той спря унило и се загледа в килима.

— Смяташ, че един Конуей не може да се натрапва между това момиче и някой си неизвестен тип, който без съмнение я обича предано?

— Да. И все пак...

— Все пак твърдо смяташ да го сториш?

— Да.

— Съвсем правилно.

— Наистина ли мислиш така?

— Разбира се — Бисквитата беше категоричен. — Всички методи са честни в любовта и във войната, нали така? Представям си го другия тип. Слабоват дългун с обратна захапка и монокъл. Не бих се тревожил за него. Мили боже! Човек не може да мисли за чувствата на някой нещастник в момент като този. Сигурно е някой като Мървин Флок.

— Кой е Мървин Флок?

— О, само една конска муха. Познат на мой приятел. По всеобщи сведения, един от най-неприятните видове проказа в човешки облик. Слушай ме, старче, този не трябва да те тревожи. Ти само давай напред. Имаш си достатъчно трудности и без да трябва да се кахъриш за някакво съмнително земноводно.

Бери дари своя приятел с най-признателния си и почтителен поглед. Неговите думи бяха мехлем за изтерзаната му душа.

— Радвам се, че мислиш така — каза му той.

— Радвам се, че се радваш — отвърна Бисквитата любезно.

ГЛАВА ОСМА

Мистър Фрисби натисна копчето и личният му секретар влезе в стаята, подрипвайки като агне на пролетна полянка. Забележителните събития предната вечер бяха подхванали духа на Бери и го бяха транспортирали на седмото небе. Имаше чувството, че ходи по розови облаци, зареян над усмихнатия свят.

— Позвънихте ли, сър? — каза, преливащ от обич.

— Разбира се, че позвъних. Нали ме чу. Не задавай такива тъпи въпроси. Свържи ме с мистър Робинс.

— Мистър кой, сър? — попита Бери. Не желаше нищо повече от това да помогне и послужи на работодателя си, да помете всяка пращинка под нозете му и да задоволи най-малкия му каприз, но все пак името му бе непознато. Мистър Фрисби имаше отвратителния навик да бъде енигматичен. Разпоредбите му бяха мъгляви.

— Мистър Дявол-го-взел, човече, мисля, че го казах достатъчно ясно. Защо не си вземеш слухова тръба? РОБИНС. Адвоката ми. Чансъри, 09632. Свържи ме веднага.

— Разбира се, сър — каза Бери с успокоителен тон.

Безпокоеше се за работодателя си. Очевидно нищо добро не му се беше случило предната вечер. Седеше прегънат на две на въртящия се стол, като че ли е получил някакъв шок. Конското му лице изглеждаше измъчено, а бръчките около устата се бяха задълбочили. На Бери му се прииска да попита какво има, каква е болезката и къде го мъчи. Една дълга съчувствена дискусия около симптомите на мистър Фрисби би била тъкмо в унисон с преливащото му от любов и доброта сърце.

Благодарумието обаче му прошепна, че ще бъде по-мъдро, ако се въздържа. Той се задоволи да избере номера и след секунди вече комуникираше с правния съветник на мистър Фрисби.

— Мистър Робинс е на телефона, сър — каза Бери с тон на загрижен доктор и подаде инструмента на болника.

— Добре. Сега се махай.

Бери изпълни инструкцията, като хвърли един нежен поглед към своя повелител. Той целеше да каже на мистър Фрисби, че колкото и да му е черно пред очите, Джон Берсфорд Конуей е наблизо, за да го подкрепи и да му вдъхне кураж, и наистина бе много жалко, че мистър Фрисби не разгада съобщението.

— Робинс! — той вече лаеше в слушалката, когато вратата се затвори.

Отвърна му нисък мрачен глас, който извикваше в съзнанието мисълта за пресрочени ипотeki и влюбени, разделящи се в полумрака.

— Да, мистър Фрисби.

— Робинс, веднага идвай тук. Моментално.

— Случило ли се е нещо, мистър Фрисби?

— А, не! — финансистът изджавка заядливо. — Нищо не се е случило. Всичко е прекрасно. Само дето бях метнат и прецакан от един изверг.

— Тц-тц! — откликна сумрачният глас.

— Не мога да ти кажа по телефона. Идвай веднага. И побързай.

— Тръгвам веднага, мистър Фрисби.

Мистър Фрисби остави слушалката и като се вдигна, започна да крачи из стаята. Върна се до бюрото, взе едно писмо, прочете го отново, издаде приглушен вой, хвърли го на бюрото и пак закрачи. Беше очевидно развълнуван и ако Бери Конуей присъстваше, би положил братска ръка на рамото му, после би го потупал и би рекъл: „Хайде, братле, какво има?“. Все пак, за късмет, той не присъстваше, а седеше в малката си стая и плуваше в щастливи мечти, които бяха прекъснати почти веднага от звука на звънеца.

Когато Бери откликна на повикването, намери мистър Фрисби валсуващ из кабинета си. Имаше вид на ония милионери, които ги намират наръгани с ножове за хартия в библиотеките.

— Сър? — каза Бери благо.

— Още ли не е дошъл мистър Робинс?

— Още не, сър — въздъхна Бери.

— Мътните го взели!

— Много добре, сър.

Мистър Фрисби поднови валсуването. Спря се само колкото да удостои писмото с единадесети прочит, когато вратата се отвори отново.

Този път беше куриерът.

— Мистър Робинс, сър.

Мистър Робинс от „Робинс, Робинс, Робинс и Робинс, Адвокати“ беше точно такъв, какъвто би си го представил човек, като чуе гласа му. Изглеждаше и се държеше, като че ли присъства на някакво особено важно погребение. Постави цилиндъра си на масата, като че ли беше венец.

— Добро утро, мистър Фрисби — произнесе и стаята се напълни с пресрочени ипотеки и влюбени, разделящи се в полумрака.

— Робинс — изрева финансистът. — Вързаха ми тенекия.

Адвокатът присви устни, като че ли се канеше да каже нещо от рода, че това се е очаквало в свят, където всяка плът е трева.

— Какви са фактите, мистър Фрисби?

Мистър Фрисби издаде звук, наподобяващ този на тюлен в зоопарка, който си иска рибата.

— Сега ще ти кажа фактите. Слушай. Знаеш, че се интересувам от медни залежи. На практика съм собственик на мината „Рогата жаба“.

— Точно така.

— Е, наскоро попаднах на нова жила в „Рогата жаба“. Като че ли една от най-богатите, известни досега.

— Превъзходно.

— Не чак толкова превъзходно — поправи го мистър Фрисби. — Беше в края на „Рогата жаба“ и оттам внезапно преминаваше в съседния парцел — една проклета, изоставена помийна яма, наречена „Сбъднат сън“, на която никой не обръщаше внимание години наред. Просто се пречкаше. И точно там отиваше жилата.

— Ужасно неприятно.

— Да — каза мистър Фрисби, като гледаше странно този майстор на точната реч. — Наистина бях малко ядосан.

— Това, разбира се — каза мистър Робинс, който имаше глава на раменете си и можеше да си направи заключение, — ще повиши значително цената на този имот.

— Съвсем точно. И, естествено, исках да го купя тихомълком. Направих проучвания и открих, че първоначалният собственик го е продал на някаква жена на име мисис Джървис.

— И вие я потърсихте.

— Беше починала. Но една сутрин, като гръм от ясно небе моят секретар идва и ми изтърсква, че е неин племенник и че е получил парцела в наследство.

— Вашият секретар? Младият Паркинсон?

— Не. Паркинсон напусна. Този е нов. Един човек на име Конуей. Не си го виждал. Дойде и ме помоли за съвет относно продажбата на мината. Каза, че никога не е намирана мед в нея и дали можел да се отърве за неколкостотин лири. Казвам ти, като чух това, Робинс, повярвах в чудеса — нещо, което не съм правил, откакто напуснах неделното училище в Каркасон, Илинойс, преди тридесет и девет години. Побира ли ти го ума? Човекът ми бил под носа и нямал никаква представа каква е стойността на мината. Едва не си счупих писалката.

— Забележително.

Мистър Фрисби направи една обиколка на стаята.

— И така, няхах много време за мислене и сега разбирам, че сгреших. Стори ми се, че ако сам направя оферта, може да заподозре нещо. Затова му казах, че познавам човек на име Д. Б. Хоук, който понякога изкупува изоставени мини и ще му спомена нещичко. Този Хоук е един вероломен страхопъзльо, който ми е бил полезен веднъж-дваж в случаи, когато не искам да се появявам лично. Един червендалест мошеник, който преживява, като се навърта около финансистите и им угодничи. И на мен угодничи от години. Никога не съм го харесвал, но ми се струваше, че мога да разчитам на него. Така че му казах да иде при Конуей и да му предложи петстотин лири.

— За имот, който струва милиони? — попита сухо мистър Робинс.

— Бизнесът си с бизнес — отвърна скромно мистър Фрисби.

— Именно. И младият мъж прие ли офертата?

— Чак подскочи.

— Тогава не виждам...

— Чакай! Знаеш ли какво стана? Ще ти кажа. Този двуличен негодяй Хоук купил мината за себе си. Можех да се досетя, ако имах малко мозък в главата си, че ще надуши нещо, като му кажа да иде и да купува ненужни мини. Може да е получил и информация отнякъде. Има приятели в Аризона. Може отнякъде да е изтекло. Както и да е,

отишъл при Конуей, дал му свой чек, получил разписка и сега твърди, че притежава „Сбъднат сън“.

— Тц-тц — поклати глава мистър Робинс.

Мистър Фрисби изпълни още няколко изключително майсторски и приятни за окото валсови стъпки. Оказвайки се посред един пирует близо до бюрото, той грабна писмото и го подаде на адвоката.

— Прочети това.

Мистър Робинс го стори и издаде два пъти „Хъм“ и веднъж „Цък“. Мистър Фрисби го наблюдаваше тревожно.

— Може ли да му се размине? — попита умолително. — Не може да му се размине, нали? Не ми казвай, че може да му се размине. Та това е нечовешко. Истински пладнешки грабеж.

Мистър Робинс поклати глава. Видът му не беше окуражаващ.

— Имате ли нещо писмено — писмо или документ, който да докаже, че този мъж е действал като ваш посредник?

— Разбира се, че нямам. Никога не ми е минавало през ум...

— Тогава се страхувам, мистър Фрисби, много се страхувам...

— Че може да се измъкне?

— Страхувам се, че да.

— Триста дяволи!

Лицето на адвоката придоби замислено изражение.

— Но това си е чисто убийство! — изрева мистър Фрисби.

— Забелязвам, че в писмото пише — каза мистър Робинс, — че този мистър Хоук ще посети тази сутрин офиса ви с адвоката си мистър Белами. Познавам Белами добре. Страхувам се, че ако наистина той е подкрепил легалността на продажбата, ние имаме слаба надежда. Много мъдър мъж. Аз дълбоко го уважавам.

— Но гледай какво казва на втора страница. Гледай как възнамерява да ме изнудва.

— Разбирам. Предлага „Сбъднат сън“ да се обедини с „Рогата жаба“, като новополучилото се цяло бъде наречено „Рогата медна жаба“, АД.

— И иска половината дял в обединението!

— Ако Белами стои зад него, мистър Фрисби, половината дял е точно това, което ще получи.

— Но това е златна мина!

— Медна мина, така май казахте.

- Исках да кажа, че ми отнемат цяло състояние.
- Много притеснително — каза мистър Робинсън.
- Какво, какво? — попита мистър Фрисби с мрачен глас.
- Казах, че е много притеснително.
- Точно така. Точно така. Описвате го чудесно.

Мистър Робинс съзерцаваше цилиндъра си скръбно, но любящо.

— Ако за вашите цели е необходимо да придобиете „Сбъднат сън“, не намирам никакъв друг начин, освен да приемете предложението на мистър Хоук. Той несъмнено притежава и контролира въпросния имот. Ако желаете да присъствам на срещата, ще се включа с удоволствие, но се страхувам, че няма да мога да сторя нищо.

— Има — ожесточи се мистър Фрисби. — Можете да ме спрете да халосам тоя мерзавец със стола и после да бъда обесен за убийство.

Вратата се отвори. Появи се куриерът. Гласът на момчето тъкмо мутиреше.

— Мистър Хоук — избоботи то.

И после, с пронизително сопрано като стържене по стъкло, додаде:

— И мистър Белами.

Тандемът Хоук-Белами влезе свеж като утринна роса. Сега този нов Д. Б. Хоук представляваше нещо съвсем различно от онова почтително нищожество, което беше угодничило на мистър Фрисби толкова години.

— Добрутро, Пат — подхвърли мистър Хоук.

— Добро утро, мистър Фрисби — поздрави и придружителят му.

— Добре, добре-е-е. Да, много добре — каза мистър Хоук. — Изглеждаш прекрасно.

— Как си, Белами? — попита мистър Робинс.

— Чудесно. А ти?

— В превъзходно здраве, благодаря.

— Великолепно — каза мистър Белами.

После седна на един стол. Д. Б. Хоук седна на друг стол. Мистър Робинс също седна. Мистър Фрисби вече беше седнал. Срещата започна.

Когато обществото чете в утринния вестник, че между две финансови предприятия е било извършено сливане, вероятно остава в

мъгла какви точно са предварителните подготовки, през които се минава преди раждането на този съюз. Ето защо едно описание на това какво произтече при настоящата ситуация, едва ли би било безинтересно.

Д. Б. Хоук започна с въпроса как върви голфа на мистър Фрисби. И тъй като единственият отговор на мистър Фрисби бе да оголи зъби като чакал в капан, мистър Хоук продължи, че той самият доста е усъвършенствал началния удар, но още не е изпипал до съвършенство късите си удари. А също и не бил много доволен от вкарването на топката.

— Ето, например, какво стана онзи ден в Оксхей — разпростря се още по-нашироко мистър Хоук.

Деловите хора умеят да композират добре мислите си. Д. Б. Хоук не остави никакво съмнение у слушателите си какво точно се е случило онзи ден в Оксхей.

Когато свърши, мистър Белами спомена подобна история, която се разиграла с него самия по-предната неделя в Чизълхърст.

— Интересна игра — каза мистър Белами.

— И още как — потвърди мистър Хоук.

— Никога не можеш да предвидиш нещата в голфа — каза мистър Белами.

— Точно така — съгласи се мистър Хоук. — Интересно. Игра, в която никога не можеш да предвидиш нещата.

В този момент мистър Фрисби измърмори нещо под мустак и счупи молива на две.

Последва кратка пауза.

Мистър Хоук я наруши отново, като попита чували ли са — ако са чували, моля да го прекъснат — вица за двамата ирландци.

Той заразказва пространно приключенията им със силен шведски акцент, като осигуряваше и диалог, където повествованието изисква. После се смя от сърце и даде думата на следващия.

Това беше отново мистър Белами. Като преодоля с известно затруднение смеха, който анекдота на приятеля му предизвика у него, каза, че това му напомнило друг анекдот с действащи лица двама шотландци, Доналд и Санди. Извини се, че не може да предаде добре диалекта, и заразказва, разкривайки тези двама шотландци като двойка ексцентрици, разговарящи не точно на лондонски диалект, но не и

съвсем на негърски. Това го накара да се разкиска, а Д. Б. Хоук да го последва. Мистър Фрисби си помисли, че Д. Б. Хоук изглежда особено нагъл, когато се киска. По-нагъл не може и да бъде.

Мистър Фрисби не се разкиска. Нито мистър Робинс. Мистър Робинс взе цилиндъра си, изтупа го, погледна го с очакване за момент, като че ли претегляше шансовете от него да изскочи заек, и после пак го постави на бюрото — почтително, като човек с ялната мисъл, че отвъд го чака нов живот. Мистър Фрисби, като изгледа мистър Хоук като разярен бик, взе единия от маншетите си и регистрира следното: „Д. Б. Хоук е червенобузест мародер.“

Междувременно двамата разказвачи си удряха четки един на друг по начин, от който можеше да ти се повдигне.

В този момент от разговора мистър Робинс от „Робинс, Робинс, Робинс и Робинс“ отклони неохотно погледа си от цилиндъра, изкашля се многозначително като овца, която си прочиства гърлото, и каза:

— Ъ-ъ-ъ, господа.

— Да — откликна Д. Б. Хоук с готовност, осъзнавайки, че е достигнат втория етап от формалностите. — Да се захващаме за работа.

Последва кратка тишина.

Пръв я наруши мистър Фрисби.

— Чудех се... — каза колебливо той.

— Да? — попита Д. Б. Хоук. — За какво?

— А, нищо. За инициалите ти. Чудех се какво означава Б.

— Бърнард — отвърна гордо мистър Хоук.

— О? — почеса се по носа мистър Фрисби. — Мислех си, че може да е Барабас.

— Хей! — намръщи се мистър Хоук.

— Господа, господа! — намеси се мистър Робинс.

— Ама, наистина, наистина! — включи се в надпреварата и мистър Белами.

— Това действие подсъдно ли е? — консултира се мистър Хоук с правния си съветник.

Мистър Белами поклати глава.

— За да се окачествят като правонарушение, думите трябва да са придружени с удар или побой.

— Така ли? — изправи се мистър Фрисби. — Не знаех. И това ще дойде.

— Господа, господа, господа, господа! — каза мистър Робинс, като че ли всичките четирима Робинсовци говореха едновременно.

Последва нова пауза.

— Нищо няма да спечелиш от това — рече мистър Хоук укорително.

— Именно — подкрепи го мистър Робинс, като гледаше клиента си като любим, но съгрешил син.

— Много моля, господа — включи се и мистър Белами, — нека да се опитаме и помъчим... ъ-ъ-ъ... да се напругнем... ъ-ъ-ъ... да избягваме подобни ъ-ъ-ъ...

— Оскърбления — каза мистър Хоук.

— Изявления — изглади мисълта Белами.

— Вербални нападения — каза мистър Робинс. — Персонални атаки. Злословието, както мистър Хоук отбеляза, няма да ни доведе до никъде.

— Не че се опитваме да стигнем до някъде — мистър Хоук възвърна предишната си веселост. — Искам да река, вече сме стигнали. Разбирате ли какво искам да река? Искам да река, че няма какво толкоз да го предъвкваме. То си е ясно. Аз притежавам „Сбъднат сън“, не е ли така? Е, какво, не е ли така? Искам да река, ако някой тъпак желае да ме оспори, нека да обясни. Нека да каже на това събрание какво го мъчи. Нека уведоми това събрание къде си представя... Всъщност, ето какво — той насочи огъня си директно към мистър Фрисби, — приемам, че не оспорваш моята собственост. Разбира се, че не я оспорваш. Тогава хайде да започваме. Да хванем бика за рогата.

— Бика? — измърмори мистър Робинс.

— Американски израз — поясни мистър Белами, — означава да се концентрираме върху... същността.

— Хм — изхъмка мистър Робинс.

Едно поражение не можеше да превърне мистър Фрисби в някакъв си жалък страхопъзльо. Затова той изтъкна:

— Може да си се сдобил със „Сбъднат сън“, и то като последния пладнешки разбойник...

— Моля! — намеси се мистър Робинс.

— Може да си се сдобил със „Сбъднат сън“, но нищо не можеш да изкараш от него. Не и без моите съоръжения. Ще трябва да пренасяш медта с мулета през планините.

— Моят клиент — каза мистър Белами — съзнава този факт. Напълно го съзнава. Точно поради тази причина и предлага сливането.

— Обединението — обади се мистър Робинс.

— Сливането или обединението — съгласи се мистър Белами.

— И струва ми се, ако мога да кажа съвсем откровенно, скъпи ми Фрисби — каза мистър Робинс, — че по мое мнение, едно внимателно обмислено мнение, изглежда няма друга алтернатива, освен да приемете предложението, изложено от мистър Хоук.

Остър звук наруши тишината, която бе последвала това заключение. Мистър Фрисби беше изпръхтял. И с това изпръхтяване завърши, така да се каже живописната част от процедурата. След това тя стана скучна и техническа, като двамата адвокати взеха в ръце нещата и разговаряха вместо клиентите си. И тъй като нито един историк не би желал да хаби хартия, отбелязвайки разговорите между адвокати в подобни ситуации, то ще се въздържим от по-нататъшно описание.

Мистър Белами нахвърля в груб вид един меморандум и го подаде на мистър Робинс, като каза, че се надявал да включва всичко. Мистър Робинс извади специален чифт очила в чест на важния момент, прегледа го и каза, че всичко изглеждало включено. После мистър Белами го прочете на глас, а мистър Хоук каза „Да“ и с това се приключи. Мистър Фрисби седеше и страдаше.

После двамата адвокати напуснаха, като си бърбеха приятелски за двойни владения, наследници и тям подобни, каквито винаги възникват, когато се съберат двама адвокати. Мистър Хоук, като видя вратата зад тях да се затваря, приближи до бюрото на мистър Фрисби с предпазливи конспираторски стъпки.

— Хей! — подвикна му той.

Мистър Фрисби скръбно вдигна глава.

— Ти не си ли тръгнал още?

— Не — каза мистър Хоук.

— Защо не? — тонът на мистър Фрисби не беше гостоприемен.

Мистър Хоук се облегна на бюрото.

— Слушай, защо след като тия двамата си отидоха, да не му дръпнем един приятелски лаф? Тъй де, да се поразговорим за туй-онуй.

В отговор мистър Фрисби го информира, че по негово мнение той е обирджия, жалък крадльо, джебчия и апаш. Веднъж, така каза мистър Фрисби, когато бил в Мексико, видял гърмяща змия. Никак не му харесала — всъщност, оформил си много лошо мнение относно външния ѝ вид и почтеност — но, все пак, стигне ли се до приятелски лафове, сто пъти би предпочел този дракон пред Д. Б. Хоук. Ако ще е туй с Д. Б. Хоук, по-добре онуй с цяло гнездо гърмящи змии. И това е защото, обясни той, смятал мистър Хоук за дръгливо псе, низък червяк, вонящ скункс, върколак и вероломен, мерзък бандит.

— Добре де, но да оставим настрана майтапа — ухили се мистър Хоук сърдечно. — Слушай, сега като сме партньори, ти и аз, трябва да се споразумеем за нещо. Какво мислиш за акционерите? Искам да кажа, как се чувстваш, като си мислиш, че акционерите взимат мангизи, които ние с тебе можем и сами да си приберем? Искам да кажа, кога ще съобщим за тая нова жила в „Сбъднат сън“? Преди да сме изкупили всички акции, или след това?

Мистър Фрисби не отвърна.

— Това ще означава покачване с петдесет пункта, когато новината се разчуе. Петдесет ли? Току-виж станали и сто. Не можеш да кажеш кога ще спре, почнат ли да купуват. А и на теб ти се иска, както на мен, да се натъпчеш с акции, купени на четири и после да ги гледаш как се изстрелват до осемдесет-деветдесет.

Мистър Фрисби загриза замислено писалката си.

— Знаеш как е с медта — продължаваше да го навива мистър Хоук. — Или едната крайност, или другата. Или пада долу в мазето, или хвърчи горе в облаците. Едни от първите акции, които някога съм купувал, бяха на „Грийн Кънейни“ за двадесет и пет. Продадох ги за петдесет и всяка сутрин след това се ритях отзад, докато стигнаха до двеста. Днес можеш преспокойно да изкупиш всички акции на „Рогатата жаба“ и пак да ти остане за харчлък. А седмица, след като информацията за „Сбъднат сън“ изплува, Нашънъл Сити Банк ще трябва да измете резервите си, за да се сдобие с пет-шест парчета. Ето толкова ще се вдигнат акциите. Казвам ти. В наш интерес е да се

съберем и да постигнем едно малко споразумение между джентълмени.

— Кои джентълмени? — попита заинтригуван мистър Фрисби.

— Ти и аз.

— А!

Мистър Хоук продължи.

— Няма да ни трябва много време да изкупим акциите на най-ниските им цени. Това ще е направо фасулска работа. „Рогата жаба“ никога не е стигала световния връх като „Анаконда“. Винаги е била някъде между куцото и сакатото. Ако започнеш да продаваш по една-две хиляди наведнъж, хората ще наострят уши и ще им направи впечатление.

Мистър Фрисби се размърда сприхаво на стола и навири нос. Самолюбието му бе засегнато от факта, че неговият събеседник си позволява да го поучава в а-бе-вето на борсовите манипулации.

— Отиваш при твоя брокер, започваш да продаваш — продължи мистър Хоук, без да обръща внимание на тези признаци на нетърпение, — и на бас, че той няма да остане със скръстени ръце. Ще даде знак на клиентите си, че президентът на „Рогата жаба“ се измъква по бели гащи и работата не е чиста. А те ще хукнат през глава да се освобождават от акциите.

— Естествено — изсумтя мистър Фрисби.

— Значи, отиваш при него и му подшушваш, че искаш да продадеш две серии от по две-три хиляди...

— Знам — прекъсна го мистър Фрисби. — Знам, знам.

— А през това време ние изкупуваме в Париж или Амстердам. Е, какво ще кажеш?

Мистър Фрисби размишляваше мрачно. Нямаше никакви морални задръжки към плана. Напротив, горещо го одобряваше. Това, което го потискаше, бе мисълта, че обогатявайки себе си, ще трябва да обогати и мистър Хоук.

— Ще действаме ли? — попита въпросният джентълмен.

— Да.

— Бравос. Значи договорено — въодушевление озари лицето му. — Знаех си, че денят, в който станахме партньори, ми е щастлив ден, Пат — каза любезно.

— Не ме наричай Пат — наежи се мистър Фрисби.

— Е, как тогава ти е малкото име?

— Я ми остави малкото име.

На тази тема мистър Фрисби беше малко чувствителен. Много време мина оттогава, но той не можеше да забрави деня, когато най-големият зевзек в училище откри тайната му.

— Е, аз трябва да тръгвам — каза мистър Хоук.

— Тръгвай — съгласи се мистър Фрисби. — Въздухът в този офис няма да може да се диша, докато не си излязъл и аз не отворя прозорците.

— Между другото, чувал ли си някога вица за двамата...

— Да.

— Е, аз тръгвам.

— Тръгвай веднага.

Д. Б. Хоук подскочи игриво, като че стъпваше във въздуха и непосредствено зад вратата се сблъска с някакво солидно тяло.

— Не можеш ли да гледаш къде ходиш? — попита разярен.

— О, мистър Хоук, здрасти — отвърна му сърдечно тялото.

Д. Б. Хоук разпозна младия мъж, който може, без да се пресилват фактите, да бъде наречен източникът на неговото богатство. На него дължеше той възхитителното усещане да седи в кабинета на Т. Патърсън Фрисби и да му напомня къде е допуснал фаталния гаф. Това приятно чувство облекчи болката на пръста, върху който Бери беше стъпил.

— О, добър ден, мистър Конуей — каза сърдечно. — Вземи си една пура.

— Благодаря.

— И как вървят нещата, мистър Конуей?

— Чудесно. А ти как си?

— Чудесно.

— И двамата сме чудесно. Чудесно!

— Имаш ли още някоя мина за продан? — попита мистър Хоук.

— Не. Тази беше единствената. Мога да ти дам пет хиляди акции от „федерално багрило“, ако искаш?

— А, не, благодаря.

— Да. Надявам се, че си доволен от „Сбъднат сън“.

Мистър Хоук доби сериозен вид.

— Здравата се изръсих за нея. Толкова пари за педя пясък, покрит с кактуси. Добре, добре, ти си добър търговец.

В настроението, в което беше — да пръска доброжелателство над цял свят и да вижда усмихнати лица наоколо — на Бери му се стори, че трябва да каже нещо окуражаващо. Той също смяташе, че мистър Хоук се бе оставил вроденото му великодушие да го вкара в неизгодна сделка.

— Е, хайде, всяко зло за добро! — потупа го по рамото. — Човек никога не знае. Няма да се изненадам, ако в „Сбъднат сън“ са закопани милиони.

Радостта, която преди секунда се бе върнала върху лицето на мистър Хоук, сега изчезна, като забърсана с мокра гъба. За пръв път му хрумна колко близо беше стоял Бери до вратата в момента на техния сблъсък.

Възможно ли е да е подслушал последното малко съвещание?

С бледен лик мистър Хоук започна да прехвърля в ума си последните реплики на своя събеседник. И беше ужасен да открие, че в светлината на новите подозрения те звучаха отвратително зловещо. „Надявам се, че си доволен от «Сбъднат сън»?“, така беше казал. И после тази умопомрачителна реч за милионите, закопани в имота.

Той се облещи угрижено в Бери с очи като тигани.

— Какво те кара да мислиш така? — заекна той.

— О, само една възможност — Бери му пусна една приветлива усмивка.

По-точно усмивка, която би изглеждала приветлива за всеки друг, освен Д. Б. Хоук. На него тя му се стори прикрито злорада.

— Какво правеше зад вратата? — попита го той.

— Стори ми се, че чух звънеца.

— О? — мистър Хоук говореше бавно. — Никой не е докосвал звънеца.

— Значи, фалшива тревога — каза Бери жизнерадостно. — Връщам се в кутийката си.

Мистър Хоук го гледаше как изчезва от очите му. После влетя отново в кабинета и като залиташе, залепи устни в ухото на мистър Фрисби.

— Ш-ш-ш-т! — изсъска той.

Мистър Фрисби се дръпна строго и започна да подсушава ушната си кухина.

— Още ли си тук? Да не искаш да ти сложа легло в кабинета? И кога ще желаеш да те събудя сутринта?

Саркастичен, разбира се. Без съмнение, злъчен. Но има моменти в живота, когато човек може с основание да бъде саркастичен и злъчен.

— Я слушай — мистър Хоук беше настоятелен. — Пред вратата налетях на този твой секретар. Той стоеше там.

— И какво от това?

— Мислиш ли, че може да е чул какво си говорихме? Приказвах доста високо.

— Ти винаги приказваш високо. Едно от нещата, които те правят толкова неприятен.

— И той спомена нещо — струва ми се дяволски двусмислено — относно възможността да има милиони, закопани в „Сбъднат сън“.

— Така ли?

— Съвсем сигурно. Я слушай. Ако се пръсне слух за нашето споразумение преди да сме готови, ние сме загубени. На този няма да му е трудно да намери малко пари и да почне да изкупува акциите спекулативно. Може да се сдобие с хиляди само за черните си очи и да си опече работата, докато цената се повишава. Преди да разберем какво става, акциите ще стигнат до тавана и ще трябва да си смъкнем и ризите, за да ги откупим. Случвало ми се е и по-рано. Преди години, когато работех с Мостин и Кон в Детройт, в офиса имаше изтичане на информация...

— Ами ще има, като си бил там.

— Нямах нищо общо с това — запротестира мистър Хоук с болка в гласа. — Изобщо не знаех какво става. Но някой се докопал до предварителна информация и ела да видиш какво стана с Мостин и Кон. Акциите изхвърчаха с шестдесет пункта първия ден, а Мостин и Кон стояха, подсмърчаха, чудеха се какво става и се обвиняваха взаимно в измама. Мостин хлопна Кон по камбата и Господ ми е свидетел, че тя беше огромна и удобна за удряне. Е, това ще ни се случи и на нас двамата, ако не си отваряме очите на четири. Трябва да уволниш тоя човек, Пат.

— Не ме наричай Пат. И каква е ползата, ако го уволня?

— Ами все пак трябва нещо да направим.

— Какво обяснение даде секретарят за местоположението си?

— Скалпи някаква история, че чул звънеца.

— Хм! — изхъмка мистър Фрисби. — Е, довиждане.

— Не искаш ли да остана?

— Не знам някога на някого да му се е искало да останеш.

Изчезвай и престани с това непрекъснато връхлитане в стаята ми.

— Добре, но ще ти кажа, че хич не съм спокоен.

— Човек като теб не може и не трябва да е спокоен.

Няколко секунди след като вратата се бе затворила Т. Патърсън Фрисби се клатушка задълбочено в стола си. Не мислеше за Бери. Паниката на партньора му не беше предизвикала същото вълнение и у него. Това, което го притесняваше, бе мисълта, че в свят, за който се говореше, че ще бъде съграден за герои, никой не беше увековечил хилядолетието с линчуване на Д. Б. Хоук. Това му приличаше на досадна небрежност.

Той прекара около двадесет минути в разсъждения за мистър Хоук. В края на този период мислите му изкристализираха, както ставаше обикновено, в една-единствена ударна фраза. Той се протегна за единия от маншетите и написа следното: „Д. Б. Хоук да ми яде...“

В моменти на силни преживявания човешката ръка прави засечки. Което се случи и с тази на мистър Фрисби. Така че каква щеше да бъде последната дума, ние никога не ще научим.

ГЛАВА ДЕВЕТА

1.

Тоталният неуспех, който Негова светлост претърпя при експедицията си до Вали Фийлдс, убеди лейди Вира в правотата на поговорката, че ако искаш нещо да се свърши, свърши си го сам. Макар и неохотно, защото бе жена с много ангажименти, тя взе няколко дни по-късно влака в шест и тридесет и четири и пристигайки на портата на „Прасковен рай“, срещна племенника си лорд Бискъртън, който излизаше. За една бройка можеше да го изпусне.

Щеше да е добре за Бисквитата, но не стана. Това внезапно появяване на една абсолютно непозована леля му въздейства така, както духа на убития Банко въздейства на Макбет в онази незабравима сцена.

— Леле-мале! — възкликна той. — Какво, за бога, правиш чак тук?

— Искам да поговорим, Годфри.

— Но аз не мога — запротестира Бисквитата. — Не съм свободен, за да разговарям.

Чувствата му бяха разбираеми. Тъкмо се бе запътил към „Горски замък“ да вземе мис Валънтайн и да я заведе в „Дворец бижу“ — сборното място на най-отбраното общество на Вали Фийлдс. И докато той знаеше, че го прави от едната жалост към самотната малка сладурана, чужденка в непозната земя, последното нещо, което желаше бе член от фамилията да се навърта наоколо и да следи движенията му с опулени очи.

— Ангажиран съм — избъбри той. — Имам работа. До козирката съм зает. Закъснявам за киното.

— Това, което имам да ти казвам, е много по-важно от което и да е кино. Няма да те задържа повече от няколко минути. Трябва да хвана влака в седем и десет за гара Виктория. Ще вечерям с лейди Корсторфайн в „Марио“.

— А! — Бисквитата въздъхна облекчен. — Това е нещо друго. Добре, ще те изпратя до гарата.

Той забърза с нея до ъгъла и после по асфалтираната алея с кошерите по края, която водеше по-нататък. Едва когато Мълбъри Гроув се изгуби от очите им, самообладанието му се възвърна.

— Как, по дяволите, разбра къде живеея? — попита той. — Изглежда отнякъде е изтекла информация.

— Баща ти ходил до твоя апартамент и накарал Венър да му каже.

— А, тогава е ясно. Как е бащицата? В отлична форма и все така несъстоятелен, а? Още ли краде млякото на котката и се оглежда по улиците за фасове от пури?

— Здравето и финансите му са в обичайното си състояние.

— Горкичкият! — рече съчувствено Бисквитата. — Странно как на никого от тая фамилия не могат да му паднат малко парици.

— Казва, че се надявал да даде Еджлинг под наем на мистър Фрисби за Гудуудските празници. Мисля, че би било отлично. Но не съм дошла да ти говоря за баща ти. Дойдох да поприказваме за Ан.

— Така ли? — учуди се Бисквитата. — Добрата стара Ан? И как е тя?

— Много добре.

— Хвърка като волна птичка и се радва на младостта си, надявам се? Партита, разходки, гуляи?

— Беше си вкъщи и отговаряше на поздравителните писма, когато тръгнах. Поне така си мисля.

— Така си мислиш? Да няма тайни между вас?

— Твърде възможно е — повдигна вежди лейди Вира — да е писала на всички, че поздравленията не са нужни и тя вече не е сгодена.

Бисквитата зяпна.

— Дръж ме да не падна!

— Какво искаш да кажеш с този необикновен израз?

— Ъ-ъ! А-а — за момент Бисквитата се обърка. — Научих го. От един съсед. Един мъж, де. Американец. Един мъж от Америка. Семейството му е сред първите в Грейт Нек, щата Ню Йорк. Фразата предполага изненада и недоверие. Защо, по дяволите, ще казва Ан, че вече не е сгодена?

— Защото може и да има намерение да развали годежа.

Бисквитата се опули.

— Какво! Да ме чупи?

— Да.

— Искаш да кажеш, да ми бие дузпата?

— Да.

— И защо ще го прави?

Лейди Вира започна да излага встъплението, което си бе нахвърляла във влака.

— Баща ти и аз сме ужасно обезпокоени, Годфри. И двамата смятаме, че направи голяма грешка, като изчезна по този начин.

— Но аз трябваше да се скрия. Шефа не ти ли обясни? Бях като преследвана лисица с цяла сюррия лаещи хрътки по петите ми. Като елена, който жадува за охладителния извор след изнурително преследване. Не можех да изляза от дома, без да чуя „Дръж!“ от някой продавач на ризи или „Съдери му кожуха!“ от някой шивач.

— Всичко това ми е известно — каза нетърпеливо лейди Вира. — Естествено, би било фатално да се появиш в съда. Но кой дявол те накара да кажеш на Ан, че си болен от заушка?

— Един мой приятел го предложи. Не разбираш ли, трябваше да се даде някакво обяснение защо отсъства младият и знаменит лорд Бискъртън. Не можех просто да се стопя яко дим.

Лейди Вира не изпръхтя, защото беше възпитана жена. Но издаде звук, близък до пръхтене.

— Било е налудничаво предложение. Толкова идиотско, че се изненадвам как ти сам не си го измъдрил.

— Тежки думи — засегна се Бисквитата. — Реших, че една такава хитрост ме устройва прекрасно. Заушката е заразна, така че Ан не можеше да дойде у дома, за да ме гали по челото и да открие изненадана, че леглото ми е празно и необитаемо. Ако и това не ти се струва добре идея, лельо Вира, всичко, което мога да кажа, е, че трудно ти се угажда.

— Заушка! А Ан е така болезнено романтична и мечтателна.

— Какво общо има това?

— Господ да ти е на помощ, Годфри...

— Я, гледай, чудесно заглавие за музикална комедия! — възкликна ентузиазирано Бисквитата. — Представи си го върху... Но, аз май те прекъснах — Бисквитата спря вежливо, забелязвайки у събеседницата си начални признаци на кипеж.

— Исках да ти кажа следното. Аз мисля — а също и баща ти — че Ан е приела предложението ти, ъ-ъ-ъ, да речем, в момент, когато не е била съвсем на себе си. Следователно, и най-дребният повод би могъл да я накара да развали годежа. А ти сам се насади така, че всеки път, когато тя си помисли за теб, си представя нещо пъпешообразно.

— Искаш да кажеш... — Бисквитата не можеше да повярва, — наистина ли искаш да кажеш, че мило момиче като Ан би позволило да бъде повлияно...

— Има нещо толкова смехотворно в заушката.

— Добре тогава — изрече горчиво Бисквитата, — ако женското сърце е такова, тогава всичко, което мога да кажа е „Браво на него“! Да, честно! Браво на него!

— И отгоре на всичко, имам всички основания да смятам, че Ан е срещнала друг мъж и между тях е възникнало опасно привличане.

Бисквитата зяпна. Това вече беше новина — да ти падне шапката.

— Шегуваш се!

— Не. Напоследък се държи много странно.

— Но, по дяволите, какво мога да направя?

— Трябва да се върнеш.

— Но аз не мога.

— Напротив, можеш. Трябва да й кажеш, че в края на краищата нямаш заушка. И за да оправдаеш отсъствието си, трябва да кажеш, че си прескочил до Париж. Говорихме с баща ти и той се съгласи, че ще е добре наистина да заминеш за Париж. Мога да си позволя да платя разносните ти и мисля, че ще успея да доведа и Ан за една-две седмици. Тя би харесала Париж.

— Но аз не бих — избухна Бисквитата. — Не понасям Париж. Мразя това място. Пълно е с хора, които говорят френски, а това ме отвращава. Винаги ми се е струвало толкова превзето.

— По-добро е, отколкото да говориш като идиот.

— Освен това, искам да си остана тук.

Лейди Вира го изгледа изпитателно.

— Защо? С какво точно те привлича това невероятно място?

— Харесва ми — упорстваше Бисквитата. — Има някакво тихо очарование. Доставя ми удоволствие да се разхождам в края на деня из градината, да поемам с пълни гърди спокойствието на вечерния здрач и да чистя камбанките на младите лобелии от охлюви.

— Да не би да флиртуваш с някое момиче, Годфри? — запита лейди Вира напрегнато.

Възможно е в определен момент Вали Фийлдс да е бил пълен с племенници, възмутени до дъното на душата си от разни недомлъвки на своите лели, но никой измежду тях не е изглеждал ужасен и наполовина на това, което изглеждаше Бисквитата.

— Кой, аз? — изрева той. — Аз?

— Добре де, не знам дали флиртуваш или не, но мога да ти кажа едно. Ако не искаш да загубиш Ан, по-добре напусни Вали Фийлдс веднага и се появи отново в цивилизованото общество.

Влакът в седем и десет влезе в гарата. Лорд Бискъртън помогна на леля си да се настани в първа класа.

— Измислих — Бисквитата се развесели. — Ето го решението, топло-топло. Кажи на Ан, че не съм болен от заушка, а всъщност съм от Тайните служби и в момента работя по задача, характера на която не съм в състояние да разкрия. Това ще върне смеха на устните й. Ще я накара да гледа на своя Годфри с уважение и захлас.

Влакът в седем и десет изпуфтя от гарата. Той отвеждаше със себе си една леля, която не мислеше с възторг за племенника си. Мнението на лейди Вира за интелекта на лорд Бискъртън никога не е било високо, но в последните няколко минути достигна неподозирано ниско ниво. Мислеше си, че трябва с нещо да е предизвикала съдбата, за да я накаже с подобен племенник, но не можеше да си спомни грях с такива колосални размери, който би оправдал това наказание. Въздъхна дълбоко и прибегна до единствената женска утеха в моменти на стрес. Отвори чантата си, извади пудрата и започна да си пудри носа.

Колкото до Бисквитата, той си плю на петите и се върна в „Горски замък“ тичешком.

2.

Докато течеше този разговор, в апартамента на лейди Вира на Дейвис Стрийт, Мейфеър, Ан беше оставила за малко писмата, за да проведе поредния задушевен разговор със своята Съвест. От нощта на бала на Басинджър в хотел „Мазарин“, тази инквизиторка беше започвала да става по-кошмарна от обикновено.

— Измори ли се? — попита Съвестта с престорена загриженост.

— Не.

— Тогава защо спря да пишеш?

— Не знам.

— Да помислиш, сигурно. Да помечтаеш? Може би за оная история в „Мазарин“?

— И защо не?

— Доста срамна история — продължи Съвестта с растяща неумолимост. — Направо долнопробна, така бих я нарекла. Чудя се защо не се помъчиш да я забравиш. Не разбираш ли, че ако Тоди Малинг не беше дошъл точно в този момент, мъжът щеше да те целуне?

— Наистина ли?

— Знаеш, че е истина. И щеше да ти хареса. Точно от това ми се повдига най-много. Точно това ме кара да страдам. Точно това е...

— Добре де — прекъсна я Ан.

Но не можеше да заглуши Съвестта.

— Такова добро момиче! Момиче, което винаги се е гордяло със своята изисканост. Момиче, което не можеше да разбере как други успяват да изглеждат толкова евтини и се оставят да бъдат опипвани — пфу! — тонът ѝ беше унищожителен. — Флиртаджия!

Ан потрепери.

— Да, флиртаджия! А ти — сгодена за възхитителен млад мъж, наследник на една от най-знатните титли в Англия. Млад мъж, който при това в момента се гърчи от болка и единствената му утешителна мисъл си ти. „Това може да е истинска агония“, така си казва той, когато дойде нов спазъм, „и аз не се преструвам, че не е. Но от друга

страна мога да се успокоя — Ан ме обича. Ан ми е вярна. Ан не е тръгнала да се прегръща с мъже, които едва познава.“ Ето какво си казва нещастният младеж.

— Но той е болен от заушка.

— И какво от това?

— Звучи толкова глупаво.

— Когато сърцето е вретено, размерът на лицето не е от значение.

— Не е — Ан не изглеждаше много сигурна.

Последва пауза.

— И този друг мъж — поднови атаката Съвестта, — какво знаеш ти за него? Да си го кажем направо, как разбра, че е почтен с теб?

— Не може да бъде иначе с лице като неговото.

— Статистиката показва, че петдесет процента от убийците и другите престъпници имат приятни лица. Не можеш да разчиташ на лицето.

— И той е единственият наистина романтичен мъж, когото съм срещала.

— Романтичен! Ето там ти е грешката — захапа я Съвестта. — Знаеш ли какво си ти? Глупава сантиментална ученичка. Не ти ли е достатъчно романтично да станеш бъдещата графиня Ходсдън? Срам ме е от теб.

— Трябва да продължавам с писмата — въздъхна Ан.

Тя се захвана отново със задачата си. Напоследък я намираше особено изнурителна. Всичките тя идиотски писма, които й желаят щастие, когато е ясно, че омъжвайки се за лорд Бискъртън, тя няма... Тук се спря решително. Точно заради тези мисли Съвестта я измъчва толкова много напоследък.

„Скъпа лейди Корсторфайн“ — написа с твърда ръка, — „колко мило от Ваша страна да...“

— О, боже! — проплака Ан.

Остави писалката. Просто не можеше.

— Какво става? — Съвестта я гледаше в очите.

Ан дописа парчето за Корсторфайн. Две страници сладка девича непринуденост, от което се почувства така, като че ли й вадят зъбите без упойка. После взе следващото писмо от върха на купчината.

Горски Замък,
Мълбъри Гроув,
Вали Фийлдс, SE 21

Скъпа Ан,
Може би вече си ме забравила...

Ан погледна подписа.

К. Валънтайн.

Някакво чувство, подобно на остра носталгия, заля Ан. Кичи Валънтайн! Момичето, с което така се забавляваха на кораба от Америка — като че ли беше преди векове. Ан се почувства виновна. Тя беше от ония, които се сприятеляват с жадната импулсивност на коте. Когато се разделиха на гара Ватерло, се заклеха да прекарат заедно много хубави часове... А ето че тя беше в Англия вече седмици наред и нито веднъж не си бе спомнила за Кичи.

Ах, тези корабни приятелства!

Като прочете писмото, угризенията ѝ се засилиха. Бедната Кичи! Изглежда прекарваше ужасно. Този неин чичо може да е бил душата на компанията в армията, но очевидно не се проявяваше добре като компания на младото момиче. Вярно, споменаваеше се за един съсед, някой си мистър Смит, който изглеждал симпатичен, но все пак имаше много малко за него и твърде много за отсъстващия Мървин Флок. Въпросният Мървин май не беше писал почти месец и това потискаше Кичи Валънтайн повече от навика на чичо ѝ Евърърд да заспива след обяда и да хърка като фагот.

Ан остави писалката. В гърдите ѝ се разгоря алтруистична жар. Писмото случайно съвпадна с първата свободна вечер, която е имала от доста време насам, и това я накара да вземе решение. Днес, по някакво странно съвпадение, не я очакваха в нито един дом. Така че можеше, и щеше да го направи, да иде право в този Вали Фийлдс, където и да се намира, да се появи в „Горски замък“, да вземе Кичи и

да отидат някъде да вечерят. А след това ще се върнат в апартамента и хубавичко ще си побъбрят, така както правеха на кораба.

Двуместната ѝ кола бе паркирана точно зад ъгъла. Десет минути по-късно, след като беше информирана, че за Вали Фийлдс се минава през Слоун Скуеър, Клафъм, Брикстън и Хърн Хил, тя вече летеше натам. След половин час спирачките ѝ изскърцаха пред „Горски замък“. Две минути по-късно я бяха информирали, че мис Валънтайн не си е у дома. Отишла на кино, така каза Гладис от „Горски замък“, с мистър Смит от „Прасковен рай“.

— О, добре тогава, кажете ѝ, че съм я търсила.

Ан не можеше да потисне лекото си раздражение. Знаеше, че няма защо да се муси на Кичи за някакво си дребно удоволствие, което е успяла да си открадне от живота, но все пак спасителната ѝ експедиция несъмнено се беше провалила. Втурна се през глава да разведри монотонния живот в „Горски замък“, а изглежда пропиля труда си заради момиче, което въпреки сърцераздирателните истории в писмото, очевидно никога не оставаше без някой и друг Смит, с когото да прекарва дългите дни.

Отблясъците на водата от другата страна на улицата привлякоха погледа ѝ. Ан се приближи до парапета и се загледа в лебедите. Те обаче нямаха с какво да я развеселят. Над Мълбъри Гроув падаше здрач и Егбърт и Пърси се бяха приготвили да спят. Всеки от тях се поклащаше с глава под лявото крило, и ако има сцена по-лишена от драматичен заряд от лебед с глава под крилото си, то това са два лебеда в същата поза. Ан се обърна и в този момент осъзна, че в усамотението ѝ сред природата се е вмъкнал нашественик. На портата на къщата с име „Кътчето“ се беше облегал млад мъж. Пушекът от лулата му се виеше към усмихнатото небе.

Ан тръгна към колата си. Някаква уютна закътаност витаеше над тази улица, която предполагаше присъствието на двама, мъж и жена, и намекваше за лек задушевен разговор насаме. Тази натрапена ѝ интимност не ѝ се нравеше. Почувства се почти като затворена в едно купе само с този млад мъж и имаше усещането, че той ей сега ще поведе разговор, като я попита дали не ѝ пречи пушенето.

Когато той наистина поведе разговор, встъплението бе съвсем различно. Тя тъкмо го беше подминала, когато той произнесе силно и

стреснато думата „Божичко!“. Почти веднага портата се отвори с трясък и той се озова до нея.

Ан спря. Обърна се. Пригответи се за гримаса с изпепеляващ поглед — поглед, който ще каже „Сър?“, дори и ако устните ѝ не го изговорят.

И нададе лек писък. Вторачи се пред себе си. Изпепеляващият поглед стана на парчета, а на негово място се появи изумление и смут.

— О! — произнесе Ан рязко.

Лебедът Егбърт, пробуден от първия си сън, му дръпна една отривиста ругатня и отново задряма.

3.

Не от приятно безделие беше излязъл Бери Конуей от „Кътчето“ и се бе облегнал на портата, за да попуши. Нито пък красотата на лятната вечер го бе привлякла там. Беше излязъл, защото Старата бавачка ронеше сълзи във врата му и даваше вид, че ако не се вземат мерки, ще продължи да ги рони безкрайно.

Непосредствено след като се прибра от Ситито, той забеляза, че тази жена не е предишната кротка душица. Тя изглежда бе обхваната от някакво силно, макар и на моменти потиснато чувство. Когато говореше, гласът ѝ беше дебел и дрезгав. Веднъж-дваж подсмръкна. А като се качваше по стълбите да се преоблече, почувства очите ѝ, вперени в гърба му, като очи на някое безсловесно животно, което се опитва да каже нещо.

Това стана в шест и половина. Като слезе по стълбите в шест и четиридесет и пет, я намери да чака в коридора. Вече нямаше съмнение, че се е случило нещо важно. Старата бавачка несъмнено беше обхваната от нещо, което, ако Бери бе почитател на кръстословиците, би описал като състояние на възбуда, безпокойство, трепет, ускорение на пулса, трескавост, смущение, припряност, суетня, пищисване, екзалтация и кипеж.

В шест и петдесет всичко вече беше излязло наяве. Сержант Финбоу, досега полицай Финбоу, бе отбелязал повишението си, като ѝ направил предложение за женитба.

В седем и петнадесет тя още повтаряше, че не би и помислила да напусне мастър Бери. В седем и тридесет, в пламенен спор, Бери беше започнал да я убеждава, че даже и без нейните грижи и защита, той все някак ще се справи в живота. В седем и половина беше започнал големият рев. И в седем и тридесет и пет, като се освободи от примката, той запали лулата си, излезе навън и се облегна на портата, за да преглътне на спокойствие този невероятен подарък на съдбата.

След като види Старата бавачка най-после задоволително установена и престане да се безпокои за нея, ще може най-сетне да се справи и със своя живот. Сега бъдещето се беше ширнало пред него,

прекрасно и щедро. Край на „Кътчето“. Край на Фрисби. Сега ще може да започне наново. Светът му се поднасяше като на блюдо и вместо нож и вилица щеше да размаха всепобеждаващата си решителност и безмерния си кураж.

Той се облегна на портата, а в главата му се въртяха велики планове. Сега, след като беше толкова близо до раздялата с Мълбъри Гроув, започна да я вижда в доста привлекателна светлина. Оттатък улицата някакво момиче разглеждаше лебедите. Тази гледка насочи мислите му към любимата им тема и за няколко минути Мълбъри Гроув и останалата част от света потънаха в мъгла и се изгубиха от очите му.

След малко те отново се проявиха и Бери видя момичето да се приближава.

4.

Ан проговори първа. Все още едва си поемаше въздух. Току-що бе повярвала в провидението и това я караше да се чувства малко замаяна. Явно Съдбата бе решила, че където и да се намира, този млад мъж ще изниква до нея като гръм от ясно небе и няма защо да ѝ се съпротивява. Съвестта не може да я обвинява за грешките на Съдбата.

Когато проговори, в гласа ѝ звучеше детинско удивление:

— Има ли изобщо място, където теб те няма?

Бери продължаваше да се блещи. Идеята за предназначението още не му беше дошла на ум. Неговата теория, доколкото изобщо беше в състояние да мисли, се основаваше на това, че тази свръхестествена поява има нещо общо със силата на желанието. Неговите непрекъснати блянове по това момиче очевидно я бяха привлекли някъде от центъра на Лондон до Мълбъри Гроув. Кое то, като се има предвид, че разстоянието е петнайсетина километра, никак не бе лошо.

— Наистина ли си ти? — още не вярваше на очите си Бери.

Ан потвърди.

— Е, сигурно е точно така, но аз не мога да го проумея. Какво...?

— Какво...? — изричаше едновременно с него и Ан.

— Извини ме.

— Продължавай.

— Искан да те попитам какво правиш тук.

— Аз също. Дойдох да видя една приятелка, която живее наблизо

— Ан спря, опитвайки се да асимилира това, което изведнъж се бе оформило в главата ѝ. — И *ти* ли живееш тук? — попита изненадана.

Естествено, служителите на Тайните служби все някъде трябва да живеят, но нещо не се връзваха с тревисти квартални блата.

Бери би дал всичко, за да отрече. Идеше му да пропадне вдън земя заради Мълбъри Гроув. Отвратително спретнато, прозаично, глухо място. Някое разбойническо свърталище би било единственият подходящ адрес за човека, какъвто искаше да бъде.

— Да — призна си той.

— Но защо?

Бери беше откровен.

— В Тайните служби не ни плащат много.

— Срамота! — викна Ан. — При всички опасности, които трябва да преживявате.

— Е, както и да е.

— Какво...? — започна Ан.

— Какво...? — започна и Бери.

— Продължавай — отстъпи Ан.

— Не, ти продължавай — настоя Бери.

— Къде изчезна онази вечер на танците?

— Бях изхвърлен от някакъв тип с мустаци като на морж, който май си придаваше важности.

— Това беше домакинът.

— Не и моят.

Ан ококори очи.

— Да не искаш да кажеш, че не си бил поканен?

— Единствената ми покана бе да се пръждосвам.

— Но защо...?

— За да те видя, разбира се.

— О!

— Бях във фоайето. И те видях да се качваш в асансьора. Казаха ми, че горе има забава и аз дойдох.

Някаква странна плахост беше обзела Ан. Усети, че трепери като лист и това я раздразни. Предчувстваше приближаването на нещо важно и коленете ѝ се подкосяваха. За да противодейства на тази слабост, тя се опита да води разговор в лек непринуден тон.

— Имаше толкова много хора на танците — избъбри живо.

— Само една за мен — Бери беше кратък.

Лекият непринуден тон май се провали. Ан започна да схваща, че ако иска да сложи юзда на този разговор, което щеше да извика одобрението на една старомодна закостеняла Съвест, ще трябва да е по-ловка, отколкото се прояви досега. Но си спомни и какво беше казала на чичо Патърсън по телефона от Америка преди няколко седмици — че жадува да срещне един от ония мъже, които те поглеждат право в очите, казват ти „Това е Тя“ и те взимат в обятията си. Струваше ѝ се, че вече го е срещнала.

— Чудех се какво ли може да ти се е случило онази вечер — каза тя.

— Искаш да кажеш, че съм ти липсвал? — задъха се Бери. — Това ли искаш да кажеш — че съм ти липсвал?

Съвестта на Ан, която до този момент стоеше настрана в неутрална позиция и само наблюдаваше, сега си проправи място на сцената.

— Не искам да си мислиш, че си пъхам носа във всичко — каза с леден глас Съвестта, — но мой дълг е да ти изтъкна, че се намираш на съдбовен кръстопът. Всичко зависи от това какъв отговор ще дадеш на този хитър въпрос, който току-що ти беше зададен. Не знам дали наблюдаваш внимателно младия мъж, но трябва да те информирам, че очите му блестят, което никак не ми харесва. И най-слабото окуражаване в този момент ще бъде фатално. Бих предложила отговори като „А, не“ или „Какво те кара да мислиш така?“, или дори само едно безмълвно повдигане на веждите. Но каквото и да направиш, настоявам с цялата сила, на която съм способна, не свеждай поглед и не казвай „Да“.

— Да — каза Ан и сведе поглед, — разбира се, че ми липсваше. — После вдигна очи отново и ги впери в неговите. Беше загубила всякакъв свян. — Но ти тъкмо започна да ми казваш нещо и аз искам да знам какво е то.

Бери стисна ръце. Изкашля се. И като се изкашля, издаде нещо като лай от висока октава. Лебедът Пърси се събуди и изсъска един обиден епитет.

— Исках само да ти кажа — Бери се давеше на всяка сричка, — че те обичам от първия миг, в който те видях.

— Така си и мислех — каза Ан.

Той я гледаше в очите. После я взе в прегръдките си. Не извика „Това е Тя!“, но Ан остана с впечатлението, че това се подразбира. И се отпусна в прегръдката му. Не знаеше какво стана със Съвестта ѝ. Изглеждаше мъртва или припаднала. В ситуация, която би трябвало да я изпълва със срам, тя чувстваше единствено щастието, от което сърцето ѝ щеше да се пръсне. В момент, когато лицето на лорд Бискъртън, подуто и увито в шалове, би трябвало да изплува пред погледа ѝ, тя виждаше единствено Бери.

Отблъсна го леко и въздъхна.

— Знаех си, че ще се случи. Затова избягах онзи следобед.

Бери отново я прегърна. Лебедът Егбърт се обърна към лебеда Пърси и му каза нещо под мустак. Пърси поклати глава и двете птици се изкикотиха звучно. Лебедите, както и редакторите, са неспособни да разберат любовния блян.

— Разбира се, че не трябваше да го правим — каза Ан замислено. — Това е грешка от началото до края.

— Не е.

— Но аз съм сгодена — каза Ан. Прозвуча й глупаво още докато го изговаряше. Такова дребно препятствие.

— Обичам те — прошепна Бери.

— Обичам те — прошепна Ан.

— Знаех, че те обичам от момента, в който те видях в „Бъркли“.

— Мисля, че и аз.

— Някой ден ще отида там и ще попитам управителя дали мога да сложа плоча с надпис на стената. Когато излязох от кръчмата онзи следобед и те нямаше, за малко не умрях.

— Този път, като ме намери отново, сигурно ще умреш наистина — каза Ан. Щастлива усмивка озари лицето й. — Да знаеш каква пукотевица ще се вдигне!

— Пукотевица? — Бери беше толкова въодушевен, че му се струваше невъзможно целият свят да не посрещне сбъдването на мечтите му с поздрави и ентузиазъм. — Да не би да искаш да кажеш — попита той невярващо, — да не мислиш, че някой ще бъде *против*?

— Мисля.

— Кой?

— Първо, годеникът ми.

— О...! — Бери отхвърли този незначителен непознат с едно махване на ръка.

— И баща ми. И майка ми. И чичо ми. И...

Бери се засмя пренебрежително. Така би се засмял рицар пред ято дракони.

— Нека!

Смехът на Ан бе смях на доволството, като малки мехурчета щастие, излитащи от светнала дъга.

— Знаех си, че ще го кажеш. Ето това обичам у теб. Колко ужасно би било, ако беше... най-обикновен.

Бери подскочи. Като че ли откъм ясното небе се бе чул тътена на далечен гръм.

— Обикновен?

— Като всички мъже, които съм срещала. Те си имат служба и...

— Имат си служба — повтори Бери. Гласът му бе глух. Чувстваше, че онзи гръм се приближава.

Но Ан също се беше приближила и това го накара да забрави всичко. Тя го държеше за реверите на сакото.

— Хрумна ми нещо — каза му тя.

— Какво?

— Защо не си кажем имената? Помисли си колко хубаво ще е да знаем кои сме.

— Казвам се Конуей.

— Нали не очакваш да те наричам мистър Конуей?

— Берсфорд Конуей. Приятелите ми викат Бери.

— А моите приятели ме наричат Ан. Муун е фамилията ми.

— Ан Муун?

— Ан Муун.

Бери сбърчи чело.

— Нещо ми е познато.

— Така ли?

— Чувал съм го някъде.

— Наистина? И къде?

— Не си спомням. Или пък съм го чел?

— Може би.

— Ан Муун. Муун. Муун. Знам, че ми е познато, но не се сецам откъде.

— Може и да е била друга Муун. Ние сме много.

Бери реши, че губят златни моменти в празни дискусии за имена.

— Какво значение има? Ти си си ти.

— И ти си си ти.

— И ние двамата сме си ние!

— Но не ми се остава тук. Не харесвам тези лебеди.

— И аз не харесвам тези лебеди — Бери се загледа в тях.

— Те ни се хият.

— Те наистина ни се хият.

— Да им натрием носа. Ще се качим в колата ми, ще идем в Лондон и ще вечеряме някъде — „Марио“ е добро място. Не е нужно да се обличаш за терасата. Така ще можем да си поговорим, без някакви си птици да слухтят за всяка наша дума.

— Чудесно!

— Това ще ги накара да се чувстват глупаво.

— Това ще ги накара да се чувстват по-глупаво от всяка друга двойка лебеди.

Егбърт погледна Пърси. Пърси погледна Егбърт.

— Хм! — каза Егбърт.

— Тия влюбени! — каза Пърси. — Още една минута и щеше да ми стане лошо.

5.

Мълбъри Гроув спеше сладко под нощното небе. Единствен смущаваше съня ѝ Годфри, лорд Бискъртън. Крачеше нагоре-надолу, пушеше цигара и мислеше. По всичко личеше, че е настроен сантиментално. От време на време поглеждаше към звездите и явно ги одобряваше.

Бързи стъпки се чува иззад ъгъла. Той тръгна напред, за да посрещне идващия.

— Бери?

— Здравсти.

— Хайде да изкараме още един тегел по улицата, момко — помоли го Бисквитата. — Искам да си поприказваме.

Бери би предпочел да се провере покрай него и да отложи тази беседа. Чувстваше се като на тръни. Откакто тръгнаха с колата на Ан от Мълбъри Гроув, много неща му се бяха изяснили. Вече знаеше защо името Ан Муун му изглеждаше познато.

Няма по-неприятно нещо в живота от това да кажеш на стар приятел, че току-що си се сгодил за годеницата му. Това е задача, която изисква свежа глава и спокойна подредба на мислите, а на Бери му се искаше да преспи, пък на сутринта да се захване с това. Но Бисквитата явно не се довери на способностите си да привлича магнетично само с думи, затова беше хванал лакътя му като с клещи.

— Да, старче. Нуждая се от съвета ти. Къде беше цяла вечер?

— Вечерях в някакво заведение. Казва се „Марио“.

— Знам го. Водил съм там Ан.

Бисквитата му беше подал репликата и Бери знаеше, че трябва да отговори. Стигна до отварянето на устата, но думите отказаха да излязат.

— Никой не трябва да си тръгва от „Марио“ — продължи приятелят му, — без да е опитал зеленчуковата супа. Ти опита ли я?

— Не си спомням.

— Не си спомняш?

— Мисля, че ядохме някаква супа — каза отчаяно Бери, — но аз бях толкова...

— Ядохме?

— С едно момиче — обясни Бери. Беше чудовищно да говори за Ан така небрежно, но все пак чисто технически това описание съответстваше.

— *Онова* момиче?

— Да.

— Срещнал си я отново?

— Да.

— И как вървят нещата?

Бери се хвърли смело. Ако трябваше да се направи, най-добре беше да го направи бързо.

— Сгодихме се — избъбри той.

— Чудесно! — викна Бисквитата. — Ти си сгоден? Виж ти, виж ти.

— Да.

— Само за *това* момиче, предполагам?

— Какво искаш да кажеш?

— Ти винаги си бил мъдро, уравновесено момче, което знае къде да спре — каза Бисквитата със завист. — А аз съм сгоден за две момичета.

— Какво!

Бисквитата въздъхна.

— Да, за две. И се надявам да получа от теб съвет. В противен случай пред мен стои едно объркано бъдеще.

— Две? — Бери беше озадачен.

— Две — потвърди Бисквитата. — Сто пъти ги броих, но сметката все излиза такава. Започнах, ако си спомняш, с едно. Дотук добре. Но сега възникнаха усложнения. Сигурно си ме чувал да говоря за Кичи Вальнтайн?

— Съседското девойче?

Бисквитата се намръщи.

— Не я наричай „съседското девойче“. Съседският ангел, ако искаш, или нимфата от „Горски замък“.

— Бисквита, нека да ти кажа...

— Не — прекъсна го Бисквитата любезно, но твърдо. — Нека аз да ти кажа. Прибавих Кичи към списъка тази вечер. Някъде към края на Роксбъро Роуд, струва ми се под третата лампа на Миртъл Авеню. Случи се така.

— Бисквита, чуй ме...

— Случи се така. Доскоро тя била сгодена за някакво говедо с почти невероятното име Мървин Флок. Как изобщо е направила такова безмозъчно нещо, не знам, но фактите са си факти. Той е артист и някой ден, ако всичко върви добре, се надявам да прескоча до Америка, където играе, и с най-голям кеф да метна едно яйце по него. Подлеца му с подлец! Той я изоставил, Бери — Бисквитата се бореше с надигащото се чувство в гърдите му. — Взел това любящо сърце в мазните си ръце, изцедил го и го захвърлил като изстискана паста за зъби. Тя получила писмо от него тази вечер, в което ѝ пишел, че се оженил за някаква си актриса, но се надявал да си останат приятели. „Не можем ли да си останем приятели?“, така пишел. Има и такава песен. Пял съм си я в банята.

— Бисквита...

— Още като тръгнахме към киното ми се стори, че е провесила нос. Нямаше я обичайната ѝ веселост. Беше потисната по време на първия филм, а после и Мики Маус не успя да я разсмее. Докато се връщахме към къщи, ми разказа тъжната си история. И, вярвай или не, старче, не бях стигнал и наполовина на успокоителния процес, когато изведнъж се намерихме в нежна прегръдка, шепнещи любовни думи в ушите си, а след още две минути с изненада открих, че сме сгодени. Ето, това е животът.

— Обичаш ли я? — това беше всичко, което Бери успя да каже.

— Разбира се, че я обичам — каза рязко Бисквитата. — Обичам я с такава страст, че ми се струва, че полудявам. Сега разбирам, било е любов от пръв поглед. В момента, в който я видях, си спомням как нещо ми подсказа, че съм намерил моето момиче. Не, в това няма грешка, старче, ние сме родени един за друг. От друга страна, това не променя нещата, че съм сгоден за две момичета.

— Вече не си.

— Тц, тц! — Бисквитата започна да се дразни на слабоумието на своя приятел. — Брой ги сам. Кичи, една. Ан...

— Аз съм сгоден за Ан.

Бисквитата цъкна с език.

— Не, не си, старче — каза търпеливо. — Не се опитвай да замажеш нещата с вицове. Ти си сгоден за онова твое момиче, не му знам името...

— Името ѝ е Ан Муун.

— Какво! — викна Бисквитата.

— Чу ме.

— Наистина те чух. Но не знам дали да вярвам на ушите си. Искаш да ми кажеш, че Ан, докато е била сгодена за мен, най-безсърдечно и хладнокръвно е отишла и се е сгодила за някой друг? Мили боже! Не хвърля ли това ослепителна светлина върху непостоянството на жените? Този пол трябва да се сложи на място, да се забрани със закон. Често съм го казвал. Искаш да кажеш буквално, че ти и Ан...

— Да.

— Тя ли беше момичето, в чиято кола си скочил и си казал, че си човек от Тайните служби?

— Да.

— Момиче на среден ръст, сиви очи, красива фигура. Бърчи си носа по особен начин, когато...

— Познавам я много добре, благодаря — прекъсна го Бери. — Няма нужда да ми я описваш.

— Е, това е най-невероятното нещо, което съм чувал през живота си.

Бисквитата наведе глава в размисъл и се възцари тишина.

— Може би така е по-добре — каза накрая.

— И аз мисля така — потвърди Бери.

— Всъщност — Бисквитата вече съвсем се окопити, — можеш да го наречеш горещо приветстван завършек.

— Точно така мислех да го нарека и аз.

— Да, да-а, да, да, да — задоволството на Бисквитата растеше, — сега виждам, че това е най-доброто, което изобщо можеше да се случи. Моментният пристъп на обида и огорчение премина и мога да посрещна фактите очи в очи. Сега осъзнавам, че Ан не е давала и пукната пара за мен.

— Тя те харесва. Каза ми го.

Бисквитата тъжно се усмихна и издекламира още пет „да“-та.

— Но ние не си пасвахме. Разбирах го от самото начало. Тя имаше навика да си отмества изведнъж погледа от мен и бързо да ме поглежда отново, като че ли се надява, че не съм истински, но беше принудена с неохота да си признае, че нещата не стоят така. Никога нямаше да е щастлива с мен. Единствено това, че ѝ направих предложение в Еджлинг, точно когато залезът и потъналите в бръшлян стени я бяха настроили романтично, я накара да ме приеме. Вземи я, стари ми друже, и бог да ви благослови. Казвам ти, вземи я. Вземи я.

— Добре — не се стърпя Бери. — Добре. Точно това смятам да направя. Ще я взема.

Бисквитата възкликна силно.

— Ще я вземеш ли наистина? — гласът му звучеше многозначително.

— Ще я взема.

— Ти си мислиш, че ще я вземеш, което е съвсем различен въпрос, старче. Замислял ли си се? Минавало ли ти е през ум? Опитвал ли си се да осъзнаеш своето несигурно положение?

— Какво искаш да кажеш?

— Какво искам да кажа? Ами че ти си пленил сърцето ѝ под лъжлива самоличност. Сигурно и сам го съзнаваш. Дявол да го вземе, предлагаш на мацето...

— Не я наричай маце.

— Предлагаш на туй чаровно и мечтателно момиче един мъж от Тайните служби, плюс секретните му задачи, пищова му и цялата му романтичност, дето му излиза чак от ушите, и тя те включва в списъка при тези условия. Какво ще каже, като научи, че ти всъщност си един писарушка с хартиени ръкавели, който си вади хляба в някаква си канцелария в Ситито?

— Да — съгласи се Бери унило.

— Какво искаш да кажеш с това „да“?

— Искам да кажа, че съм се замислял за това.

Той се загледа скръбно през парапета към езерото. То изглеждаше студено и потискащо. Беше излязъл ветрец и шушнеше в клоните на дърветата с нещо, което преди час щеше да му се стори нежен шепот, а сега му напомни злобен кикот. Ноцта изведнъж се беше изпълнила с печал.

— Мислиш, че ще се подразни, когато научи?

— Подразни? Мисля, че ще ти откъсне главата.

— Не бих имал нищо против. Стига да не каже, че не иска вече да ме види.

Последва мълчание.

— Утре ще напусна работата си при стария Фрисби — наруши го пръв Бери. — После ще замина някъде — в Америка или другаде — и ще се опитам да направя нещо стойностно.

Бисквитата, една съчувстваща душа, започна да го окуражава.

— Отлична идея. Тръгни на Запад, младежо, отстреляй няколко мексиканеца и й прати кожата. Кой знае, може да свърши работа. Главното е по никакъв начин да не разбере, че някога си бил служител на чичо й.

— Ти не би ли й казал?

— Да й кажа!

— Мразя да я лъжа.

— Би било фатално, фатално, абсолютно фатално, старче — разпали се Бисквитата. — При настоящето състояние на нещата, безусловно фатално.

— Но все някога тя ще разбере.

— Някога, да. Но нека да е по-късно, когато усмихнатият бог на любовта е изковал по-здрави окуви помежду ви. Не си изучавал този пол, така както аз, момко. Познавам жените от върха на косата до връзките за обувки. Никога не признавай нещо пред момиче, докато не си укрепил позициите пред него. Едно момиче научава, че сравнително непознат мъж я е пращал за зелен хайвер, и му бие дузпата. Но по-късно е друго. По-късно тя просто си казва: „Гледай го ти, дяволът му с дявол! Но това си е Джордж, или както там се казва. Винаги съм го мислела за малко чалнат, но сега знам със сигурност.“ Ругае го в продължение на десет минути и тридесет и две секунди само за да не остане по-назад от другите и да му покаже кой е шефът, а после следват опрощението, сдобряването и кадърът с прегръдката.

— Има нещо вярно в това — Бери живна малко.

— Не нещо, а всичко. Укрепи ли си веднъж мъжът позициите пред една жена, няма повече от какво да се страхува. На случайния наблюдател може да му се стори бясна като мокра квачка, но ако имаш солидни позиции, винаги можеш да му намериш колая. Ще й се подмажеш малко, ще й пуснеш една-две четки. И ако тя вече е

свикнала с твоето присъствие, ако ти е позволила да ѝ влезеш под кожата, винаги можеш да я придумаш. Но засега — нито дума. Мълчание и секретност. Не си и помисляй да признаеш нещо, докато не узрее моментът.

— Няма! — Бери пое дълбоко въздух. — Благодаря ти, Бисквита — каза пламенно. — Радвам се, че ти поисках съвета.

— Винаги можеш да ми поискаш съвет — отвърна великодушно Бисквитата. — Винаги можеш да дойдеш при мен с малките си проблеми и тревоги. Обичам, когато младите ми приятели знаят, че могат да се облегнат на чичо Годфри.

— Сега се чувствам много по-добре.

— И аз вече не се чувствам толкова зле — съгласи се Бисквитата. — Признавам, че тази вечер стигнах до такъв момент, когато мисълта, че имам една годеница в повече малко или много ме притесни. Сега мога да кажа, че Господ си е бил на мястото и нищо не е изпуснал от контрол. Мисля, че трябва да отпразнуваме това, старче. Какво ще кажеш за един обяд някъде в Ситито утре? Там мога да отида без да се страхувам, че Дайкс, Дайкс и Пинуийд ще ми скочат на врата. Ще те взема от офиса около един и половина.

6.

Лорд Ходсдън прекара тази знаменателна вечер похапвайки си сладко в своя клуб. Беше ял от всичко, което докторът каза да избягва, и беше изпил бутилка вино, за която докторът твърдеше, че е отрова за стомаха му. Има случаи, които трябва да се посрещнат с подобаваща тържественост, напук на цялата медицинска професия — и един от тях току-що бе хвърлил светъл лъч в живота на лорд Ходсдън. Той тъкмо беше дал Еджлинг Корт под наем на мистър Фрисби за Гудуудските празници и още месец след това и в този момент чек за шестстотин лири беше на път да въдушеви банкера му, загубил вече всякаква надежда.

В началото на кампанията лорд Ходсдън се беше опасявал, че няма да я доведе до успешен завършек. Като показа на Т. Патърсън Фрисби фотографии от Еджлинг, той само изсумтя. После приведе в движение гласните си струни и пожела да бъде информиран какво, по дяволите, може да прави с къща в провинцията, голяма колкото хотел Карлтън. И когато лорд Ходсдън размаха съблазнително пред очите му Гудуудските надбягвания, мистър Фрисби отбеляза кисело, че ако Негова светлост го мислел за един от ония тъпаци, които намират удоволствие в разни игрички, то той е направил голяма грешка.

По-късно обаче мистър Фрисби кривна от твърдата си позиция. Пожела да види снимките отново. Поиска време, за да обмисли. А днес се бе предал окончателно, като оправда капитулацията, казвайки, че не бил съвсем сигурен, в края на краищата, дали пък едно домашно парти по време на празниците нямало да бъде добре за племенницата му Ан. Щяла да може да покани всичките си приятели и да им върне гостоприемството и така нататък, така каза мистър Фрисби.

Лорд Ходсдън не повярва, че това е истинският му мотив. Той беше наблюдателен мъж и растящото приятелство между мистър Фрисби и лейди Вира Мейс не остана незабелязано. Смяташе, че Вира сигурно е упражнила влиянието си върху финансиста. Ако е така, размишляваше лорд Ходсдън, сърбайки от виното и пафкайки пурата си, това е дяволски благородно от нейна страна. Да, дяволски

благородно. Имало е моменти, когато не можеше да мисли за сестра си без да започне да му се повдига, но днес я одобряваше сто процента.

Реши да се отнесе до Дейвис Стрийт и като глава на семейството да ѝ даде благословията си. Справедлив човек беше лорд Ходсдън; вярваше, че сестрите трябва да бъдат поощрявани, когато са заслужили. Той довърши пурата си, сложи си шапката и палтото и потегли.

Когато пристигна, в апартамента нямаше никого освен прислужницата. Той се разположи удобно и се отдаде на сияйни мисли относно шестстотинте лири. След малко в ключалката се превъртя ключ и лейди Вира нахлу в стаята.

— Джордж! — извика тя с облекчение в гласа. — Слава богу, че си тук. Тъкмо щях да ти телефонирам в клуба да дойдеш веднага.

Тази сестринска обич трогна лорд Ходсдън. Изобщо не му мина през ум, че може да се е случило нещо неблагоприятно. В свят, където хората ти подават чекове за шестстотин лири, неблагоприятни събития са невъзможни.

— Така ли, момичето ми? — изчурулика весело. — Е, тука съм. И имам новина.

— Аз имам новина — лейди Вира се отпусна в един стол като кралица от някоя трагедия. — От всички лоши новини, най-лошата.

— О, божичко! — от гърдите на лорд Ходсдън се откъсна нещо като звук от спукан балон. Знаеше си, че може да разчита на Вира да му развали вечерта.

Лейди Вира се беше изстреляла от стола и сега стоеше и дишаше тежко срещу него. Лорд Ходсдън заби пета в килима. Имаше моменти, когато сестра му му напомняше на излитащ фазан. И ако харесваше излитащите фазани на подходящото място и в подходящото време, то определено не одобряваше аматьорски имитации в малки дневни.

— И какво се е случило? — попита ядно.

Лейди Вира успя да проговори.

— Джордж, тъкмо идвам от вечеря с лейди Корсторфайн.

— Е, и?

— Бяхме в „Марио“.

— Да?

— И какво си мислиш?

— Какво, за бога, искаш да кажеш с това „Какво си мислиш?“

— Ан беше там.

— Че защо да не бъде.

— Но не с нас. Беше на терасата.

— Е, и?

Лейди Вира светна с очи насреща му и нанесе мълниеносно удара.

— Тя беше с мъж, Джордж!

Лорд Ходсдън направи един последен опит да докопа изплъзващото му се щастие. Но дълбоко в себе си знаеше, че опитът е напразен.

— И какво от това — каза с треперлив глас. — Не виждам нищо страшно. Такива са днешните момичета.

— Не се прави на глупак, Джордж — пресече го лейди Вира, разбивайки на пух и прах и последната му надежда. — Ако беше Тоди Малинг или Бърти Уинч, или някой от младежите, с които ходи на танци, да не мислиш, че щях да съм толкова разтревожена? Този мъж не съм го виждала никога. Очевидно е нейният човек.

— Да не искаш да кажеш онзи, с когото Джейн Винъбълс я е видяла в колата!

— Трябва да е той.

— Не можеш да си сигурна — примоли се глухо Негова светлост.

— Сега ще се уверя — заяви лейди Вира. — Ан се прибира. Ще я попитам.

В ключалката на входната врата беше щракнал ключ и от коридора долетя гласа на момиче. Тананикаше си тихо някаква мелодия.

— Май е щастлива! — прошепна угрижено лорд Ходсдън.

— И в ресторанта изглеждаше щастлива — кимна лейди Вира. Гласът ѝ беше мрачен. — Гледаха се право в очите.

— Не!

— И си държаха ръцете.

— Не, по дяволите!

— Видях ги, казвам ти.

Вратата се отвори.

— А, Ан, скъпото ми момиче — посрещна я лейди Вира. — Върна ли се вече?

Радостта на Ан помръкна. Никой не обича неприятните сцени, а тя знаеше, че точно това се задава. Увъртането не ѝ бе присъщо. Нямахше намерение да крие какво се е случило. Единственото, което я терзаеше, беше как да го поднесе. Знаеше, че някои хора предпочитат да получават лошите новини постепенно. Други пък биха избрали да бъдат полети с кофа студена вода и с това да се свърши.

Ан тъкмо претегляше наум относителните преимущества на двата метода, когато лейди Вира продължи да говори и стана ясно, че нито един от тях няма да ѝ е необходим.

— Кой беше приятелят ти? — попита лейди Вира.

— Онзи, с когото си вечеряла — лорд Ходсдън си дойде на думата. — Онзи — продължи, разпръсквайки и последната неяснота, — с когото си била на терасата в „Марио“?

— Да — присъедини се лейди Вира с глас от най-чиста стомана. — Държахте си ръцете, ако си спомняш, и се гледахте в очите.

В подобна ситуация едно добро момиче би потреперило от страх. Едно още по-добро момиче дори би избухнало в сълзи и би покрило лицето си с ръце. След първото силно сепване Ан има лошия късмет да види нещата откъм смешната им страна. Преди да се усети, стаята прокънтя от неудържимия ѝ смях.

Възгледите на лорд Ходсдън за неудържимите смехове бяха идентични с тези за излитащите фазани. В подходящия момент никой не би им се зарадвал повече от него. Но в момент като този и при това от момиче, което се подиграва с чувствата — да, по дяволите, подиграва се с чувствата на единствения му син, в този момент той горещо им се противопоставяше.

— Не се хили!

Ан стана сериозна.

— Съжалявам. Само ми се видя толкова смешно, че през цялото време сте ме гледали.

— Комичният аспект на проблема — намеси се лейди Вира тежко — не ми допада.

— Съжалявам. Не трябваше... беше лошо от моя страна... Но знаете какво е, когато си нервна.

— Нервна! — лорд Ходсдън изпръхтя. — Ти нервна? Не съм виждал момиче по-спокойно от теб и по-... как се казваше... по-... а... започва с х...

— Джордж — обади се лейди Вира. — Млъквай.

Лорд Ходсдън се свлече в стола. Искаше му се да си беше донесъл синонимния речник.

— Съжалявам — каза Ан за трети път. — Ако го знаех по-рано, щях да ви го кажа веднага, но се страхувам, че няма да се омъжа за Годфри.

Лорд Ходсдън се надигна леко, като вулкан, който погрешно са смятали за угаснал. Сестра му, забелязвайки симптомите, вдигна властно ръка.

— Джордж!

— Не мога ли и аз да кажа нещо? — изрече той с патос.

— Не.

— О, така ли. Аз съм глава на семейството. Бискъртън е единственият ми син. Това момиче идва най-спокойно и ни заявява, че смята да го захвърли като... като... е, да го захвърли. А аз не мога да кажа нищо. Разбирам. Точно. Да. Предполагам — графът беше унищожителен, — че няма да имате нищо против, ако се оттегля, докато вие двете обсъждате тази история, в която аз, разбира се, нямам каквото и да било интерес. Ха! — каза Негова светлост, който се почувства, въпреки всичко, много по-добре.

Лейди Вира се обърна към Ан.

— Може би ще обясниш?

— Не мисля, че има нещо за обясняване.

— Разбира се, че няма — каза патетично лорд Ходсдън, обръщайки се към една порцеланова котка, която стоеше на малката масичка до лакътя му. — Ясно е, че няма. Нищо за обясняване. Точно така. Колко лошо, че любопитстваме. Но нека да ти кажа...

— Джордж!

— Е, добре де.

— Искам да кажа — продължи Ан, — че ако сте ме видели в „Марио“, вече знаете...

— Знам това, което смяташ, че е единственият въпрос за обсъждане, а именно, че се каниш да отхвърлиш племенника ми, заради мъжа, с когото вечеря днес. Но след като си била поверена в ръцете ми от твоите родители и следователно си под моя опека и отговорност, мисля, че съм в правото си да попитам...

— Кой, по дяволите, е този скапаняк? — лорд Ходсдън отново изплува на повърхността.

Сестра му сви устни. Въпросът беше, по същество, кулминацията, към която вървеше речта ѝ, макар че тя би го формулирала по-различно. Но лейди Вира обичаше сама да си задава въпросите. Тя отправи поглед към брат си, който го изпрати обратно в глъбините на стола и се обърна към Ан в очакване.

— Е? Кой беше?

— Казва се Конуей.

— И какъв е?

— Работи в Тайните служби.

Лорд Ходсдън, макар и с пречупени криле, не можа да пропусне това.

— Тайните служби? — викна той. — Тайните служби? Тайните служби? Не съм чувал по-голяма глупост в живота си.

— Джордж!

— Добре де, но, по дяволите...

— Джордж!

— О, добре де!

— Работи в Тайните служби, така ли? — попита лейди Вира, без да обръща внимание на приглушения тътен, идващ откъм вулкана. — Той ли ти го каза?

— Да.

— Тази вечер?

— Не. Първия път, когато се срещнахме.

— И кога беше това?

— Преди около седмица.

— Седмица! Седмица! Седмица!

— Джордж!

— Е, добре де.

— Значи познаваш този млад мъж, за когото смяташ да се омъжиш, от една седмица? — продължи лейди Вира. — Любопитно! Мога ли да те попитам къде се запознахте?

— Той скочи в колата ми.

— Той... какво? Какво направил?

— Преследваше Смъркача...

— Страхувам се, че не разбирам този модерен жаргон. Какво означава „преследвал Смъркача“?

— Опитваше се да залови престъпник на име Смъркача. Само че не беше той. Искам да кажа, в края на краищата се оказа, че не е Смъркача. Но той си помислил, че е, затова скочи в колата ми и аз го закарах до Ешър. А после го срещнах пак.

— Къде?

— На танците на Басинджър.

— О! — това беше лек удар за лейди Вира. — Той познава семейство Басинджър, така ли?

У Ан надделя честната половина.

— Не.

— Но нали бил на танците?

— Той дойде там, защото ме видял да се качвам в асансьора. Не беше поканен.

Вулканът изригна. Очевидец, присъствал и на двете събития, би бил наведен неудържимо на мисълта за ужаса на Мон Пеле^[1].

— Не бил поканен? Не бил поканен? Навлек! Чу ли това? Единственият ми син не е достатъчно добър за деvojчето, затова то отива и си хваща за ушите някакъв си навлек!

Разкритието беше потресло така дълбоко лейди Вира, че тя дори не можа да отдели времето за „Джордж!“.

— Ето това е! — каза тя, като пое звучно въздух.

— Мислех си, че е много доблестно от негова страна — каза дръзко Ан.

— Доблестно!

— Ами точно така. Да направи подобно нещо, само защото е искал толкова много да ме види. Не е много приятно да те изгонят от парти.

— Значи е бил изгонен? Разбирам. Възхитително! И кога се срещнахте пак?

— Тази вечер.

— И...

— Той ме целуна — каза твърдо Ан. И понеже бе съвременно момиче с чувство за достойнство, си пожела да не се беше изчервявала. — И аз го целунах. И ми каза, че ме обича. И аз му казах, че го обичам. И после отидохме на вечеря.

Възцари се тишина, нарушавана единствено от звуците, долитащи откъм лорд Ходсдън, подобни на бълбукане на разтопена лава.

— И не знаеш нищо за него? — увери се лейди Вира. — Освен, това, което ти е казал за Тайните служби и това, че не е бил *persona grata* на танците у Басинджър? Има ли тази забележителна особа някакво местопребиваване?

— Да, той живее — Ан прошепна адреса благоговейно, защото той беше свещен за нея — във Вали Фийлдс, улица Мълбъри Гроув, „Кътчето“.

— Какво! — викна с пълно гърло лейди Вира.

— Какво! — ревна като лъв лорд Ходсдън.

— Защо, има ли нещо? — изненада се Ан.

— Нищо — каза лейди Вира.

— Нищо — повтори лорд Ходсдън.

— Ако си мислите, че хората нямат право да живеят в покрайнините — Ан продължаваше защитата си, — ще ви кажа, че му се налага, защото в Тайните служби не плащат добре.

— Разбирам — изви кадифен гласец лейди Вира. — Младежът е беден. Добре, че се е сетил да се ожени за пари.

— Какво искаш да кажеш? — викна Ан. — Да не би да намекваш...

Поведението на лейди Вира се промени. Тя така заприлича на любяща майка, че брат ѝ, както си бълбукаше в стола, зяпна в захлас.

— Скъпото ми дете — изгука тя и усмивката ѝ събра всички усмивки на всички майки от всички филми, — аз, разбира се, много добре разбирам какво чувстваш към този мъж, но ти наистина трябва да се замислиш. Не си някое глупаво и елементарно момиче. Видяла си достатъчно от този свят, за да знаеш, че животът не е приказка.

— Или евтино романче — допълни лорд Ходсдън.

— Или евтино романче — кимна лейди Вира. — Знаеш какви са големите градове. Лондон е пълен с авантюристи, както навярно и Ню Йорк. Този мъж е точно такъв.

— Не е!

— Скъпо мое дете, разбира се, че е. И ти би го разбрала сама, ако не беше заслепена от чувствата си. Да скочи в колата на момиче! Почтените мъже не скачат в колите на момичетата.

— Аз никога не бих скочил — лорд Ходсдън реши да посочи един пример. — И никога през живота си не съм скачал в кола на момиче.

— Говоря с Ан, Джордж — обърна се към него деликатно лейди Вира. — Не ни интересува твоята биография. Това, което не осъзнаваш, мила — продължи тя, — е, че ти си много известно момиче. Снимката ти беше във вестниците. Появяваше се навсякъде. Има хиляди начини този младеж да те е познал. Очевидно те е набелязал и когато те е видял в колата, е използвал възможността. Знаел е какво впечатление ще направи на едно романтично момиче мъж, който скача до него и го моли да му помогне в преследването на престъпник. Знаел е, че си дъщеря на много богат баща...

На Ан това ѝ беше достатъчно.

— Няма да слушам повече — каза отривисто.

— Няма и какво повече да чуеш — отвърна лейди Вира. — Казах ти всичко. И ако изобщо имаш разум, ще разбереш сама...

— Лека нощ — каза Ан и тръгна с вирната брадичка.

Зад себе си остави наелектризирано мълчание. Лорд Ходсдън пръв го наруши.

— Е?

— Какво, за бога, искаш да кажеш с това „Е?“ — озъби му се лейди Вира. Тя още кипеше от борческо настроение и това я правеше раздражителна.

— Как ти се струва?

— Кое как ми се струва?

— Мислиш ли, че си я убедила относно този човек? Че е авантюрист и тям подобните му?

— Поне ѝ дадох тема за размисъл.

Лорд Ходсдън подръпна мустака си.

— Странен е този адрес.

— Драги ми Джордж — изрече лейди Вира със същото търпеливо превъзходство, с което друг велик ум казваше „Драги ми Уотсън“, — наистина не виждам защо ти се струва странен.

— Ами, по дяволите — запротестира Негова светлост, — съвпадението... не можеш да кажеш, че не е съвпадение. Мълбъри Гроув, Вали Фийлдс — там живее Годфри.

— Именно. И не се съмнявам, че този човек по някакъв начин се е докопал до познанство с Годфри. А Годфри, който не знае задръжки и си казва и майчиното мляко в ухото на първия срещнат, несъмнено го е запознал кой е, показал му е сигурно снимка на Ан и е споменал, че е много романтично момиче. И когато онзи я е видял сама в колата, просто е използвал шанса си.

— Разбирам. Често съм си мислел — поклати убедено глава лорд Ходсдън, и в гласа му се четеше бащинска мъка, — че Годфри би трябвало да постъпи в някое заведение за психично болни. Той окончателно оплеска всичко. Има ли нещо, което можем да сторим, как мислиш?

— Разбира се, че има какво да сторим. Да не си въобразяваш, че ще си седя кротко и ще гледам как този тип съсипва живота на Ан? Мисля си, че нещата могат да опрат единствено до въпроса за пари. Мистър Фрисби би могъл да го купи.

— Мислиш ли, че ще го направи?

— Разбира се, че ще го направи. Той ще бърза точно колкото и ние да освободи Ан от тази връзка.

— Защо?

— Сестра му, майката на Ан, е, доколкото разбирам, жена, която може да стане особено неприятна, ако Ан се омъжи за погрешния човек.

— А-а! — на лорд Ходсдън му светна. Той знаеше всичко за неприятните сестри.

— Така че — продължи лейди Вира, — най-добре е още утре сутринта да отидеш до Вали Фийлдс и да се видиш с този човек. Аз ще потърся мистър Фрисби, за да ти даде чек.

Лорд Ходсдън се разтърси цял. До този момент гледаше на цялата история с безгрижието на страничен наблюдател. Не бе и помислил дори за варианта да му бъдат възложени преговорите. Дори само мисълта за повторна визита в терена на Сталинговия последовател и риска да поднови запознанството си с онзи невероятен войнствен човечец с монокъла и странния речник, го ужасяваше.

— Да отида до Вали Фийлдс! — изрева той. — Да пукна, ако го направя!

— Джордж!

— Не — отсече лорд Ходсдън и изпъчи храбри гърди срещу лъвоукротителския поглед на сестра си, — няма да отида. Няма да ме накараш да се върна в този ад, дори ако ме уговаряш цяла нощ.

— Джордж!

— Няма смисъл да джорджикаш! Не отивам. Вали Фийлдс не ми се нрави. Има нещо в това място... Носи лош късмет.

— Не ставай абсурден.

— Абсурден значи? Я чуй какво се случи миналия път. Тръгнах със сив цилиндър, който трябваше да ми изкара още половин дузина надбягвания в Аскът, а едва отървах кожата с платнен каскет на лилаво каре. И това не беше всичко. Не беше и половината от всичко. Трябваше да търча... да търча като подплашен заек, дявол да го вземе, за да не бъде усмъртен от някакъв си насмукан с бира абориген. Трябваше да препускам из разни задни дворове и да прескачам прозорци, а ти преспокойно ме караш да преживея това отново! Мога да си представя! Не! — лорд Ходсдън беше непоколебим. — Одобрявам идеята да се предложат пари на този вагабонт, за да остави Ан, но отказвам да изпълня ролята на касиера. Направи нещата така както следва, това казвам аз. Иди при твоя приятел Фрисби и му кажи да изпрати адвоката си на разговор с този човек. Това е работа за адвокат. Лека нощ, Вира!

И като грабна цилиндъра си, лорд Ходсдън се спусна към вратата. Можеше и да се поспре, ако желаше да чуе какво ще отвърне сестра му на неговия ултиматум, но той не желаше.

[1] Мон Пеле — вулкан на остров Мартиника, изригнал през 1902 г. и унищожил за минути цял град. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

1.

Макар че скромният обяд на лорд Бискъртън и приятеля му Бери Конуей беше организиран предимно като честване на общото им щастие, те едва се бяха настанили на масата, когато той загуби безгрижния си аспект и съвсем определено се превърна в дискусия за средствата и начините. Необичайната сложност на тяхното положение не им беше убегнала. И двамата му бяха хвърлили по едно яко мислене през нощта и деловата нотка прозвуча почти веднага.

— Това до което се свеждат нещата — започна Бисквитата, когато келнерът ги остави и беше възможно да се занимаят с дела по-лични от сметката, — е какво ще предприемем по-нататък?

Бери кимна. Беше съгласен, че точно там е въпросът.

— Защото — продължи Бисквитата — не може да има пазарлък с духовните лица. Всеки път, когато дружината се събере, дори да е в една и съща сутрин с промеждутък от няколко минути, свещеникът си иска своя малък плик. Тъй че пред нас стои вечния проблем с парите и как да се сдобием с такива. Кой — попита той, като гледаше насреща — е онзи червендалест тип, който ни махна бащински с ръка? Не го познавам. Някой от твоите приятели от Ситито?

Бери проследи погледа му. На маса близо до вратата седеше набит румен мъж, който очевидно добре си угаждаше. Д. Б. Хоук, този тлъст мошеник, винаги превръщаше обяда си почти в свещен ритуал и като храм за изпълнението обикновено избираше точно този ресторант. Защото тук можеше да получи супа като супа, бифтек като бифтек и като капак — онази предана обич на собствениците към редовните клиенти, които не се въздържат от угаждане нито поради пестеливост, нито поради някое модерно увлечение по диетите.

Д. Б. Хоук никога през живота си не беше пазил диета.

Нито пък на този етап от кариерата му имаше причина да се скъпи и икономисва. Нещата вървяха добре при мистър Хоук. Беше разпродавал всичките си акции от „Рогата жаба“ при четири шилинга, а от „финансови новини“ тази сутрин го информираха, че са паднали до един шилинг и шест пенса. Той възнамеряваше най-спокойно да си ги

откупи, когато паднат някъде към шилинг. После ще пуснат слуха за новата жила и той само ще си седи и ще гледа как цените хвърчат в небесата. Бъдещето изглеждаше за мистър Хоук розово като бузите му.

Той наблюдаваше Бери с очи, изскочили от алчност и доброжелателство. Мисълта, че ще натрупа голямо богатство от имот, за който е платил на този младеж петстотин лири, го забавляваше. Мистър Хоук обгърна бифтека си с поглед, някак си по-прочувствен и благоговееен от погледите му, предназначени за бифтеци, макар че отношението му към тях винаги е било почтително. С удоволствие отбеляза, че днес готвачът с бялата престилка е надминал себе си. Д. Б. Хоук си беше избрал този бифтек лично, след достатъчно внимателно обмисляне, а и в приготвянето му беше оказано нужното внимание.

— Това — обясни Бери — е Хоук. Човекът, който купи моята мина.

— Така ли? — Бисквитата оглеждаше най-задълбочено филантропа. — Купил мината, така ли? Странно. Не ми прилича на ахмак. Не мислиш ли, че е възможно...

— Какво?

— Чудех се дали тая твоя мина е чак такъв боклук, за каквото я мислиш. Не ми харесва как изглежда този Хоук. Подозрителен е. Има вид на човек, който може да разплаче даже вдовицата и сирака, ако му паднат в ръчичките. И какво стана с мината? Да не би да я използва за летен лагер или нещо друго?

— Мисля, че е била включена в парцел, който е собственост на стария Фрисби. Казва се „Рогата жаба“.

— Какво общо има Фрисби с това?

— Хоук му е приятел.

— Така ли? — Бисквитата изсумтя. — Е, това обяснява нещата. Кой свестен човек ще бъде приятел на Фрисби? Едно говедо — каза горчиво той, — чиято единствена племенница се сгодява за чудесен млад мъж от добро семейство и който, въпреки че му е дадена всякаква възможност да направи малко дарение, си стиска джоба и не обелва и дума. От мен да го знаеш, Бери, тия гадове са те изгабосали.

— Е, сега е твърде късно да му мисля.

— Предполагам, че е така.

— По-добре сега да помислим как да спечелим малко пари.

Бисквитата се намръщи.

— Пари! Да. Ти си прав. Каква идиотщина. Половината от свестните люде на тоя свят са с вързани ръце, защото ги нямат. А ония, които ги имат, нямат представа какво да правят с тях. Вземи стария Фрисби, например. Сигурно е тъпкан.

— Предполагам.

— Но има лице като на кон и способността му да харчи е два пенса на ден. От друга страна, вземи мен. Познаваш ме, старче. Млад, ентузиазирани, кипящ от жизнерадост, нуждаещ се само от сметка в банката, за да излезе и да започне да пръска светлина и добрина наоколо. И забележи — да ги пръска както трябва. Ако имах пари, можех да увелича стотици пъти човешкото щастие.

— Как?

— Като хвърлям кесии злато на онези, които заслужават, старче. Ето как. Виж ме, без пукнат грош съм. Виж и гадният ти шеф, потънал до гуша в мангизи. Всичко е погрешно.

— Е, аз не съм виновен.

— Трябва да стане — не спираше Бисквитата — следното. Ако аз управлявах тази страна, щях да въведа публични разпити два пъти годишно, на които тия стари мухъли с безчетните им богатства щяха да се изправят и да бъдат подлагани на най-строгото проучване. „Ти! — ще каже следователят, като гледа критично Фрисби. — Колко имаш? Ами! Наистина! Чак толкова, а! Добре тогава, би ли информирал тази комисия какво правиш с тях.“ Нещастникът, много притеснен, започва да гъгне. „Хайде, хайде! — следователят удря по масата. — Какво увърташ. Какво мотолевиш. Казвай как използваш това тлъсто парче в полза на нуждаещите се.“ „Всъщност — мрънка старият Фрисби и гледа встрани, — скрих ги зад една тухла и излязох да спечеля още.“ „Така ли? — вика следователят. — Да го вземат мътните! Не съм чувал по-срамно нещо в живота си. Грубо престъпление! Дяволски скандал! Вземете десет милиона от тая жалка гад и ги дайте на прекрасния стар Бискъртън, който ще ги използва както трябва. А после идете и попитайте Бери Конуей колко са му нужни.“ ... Добре би било тогава.

Той поразмисли още малко върху утопията, която беше нарисувал. После погледна през залата отново и зацъка неодобрително с език.

— Мога да се закълна, че Хоук те е метнал с тая мина. Виждам го в очите му.

— Сигурно има хиляди начини да се изкарат пари — размишляваше Бери. — Не можеш ли да предложиш нещо?

Бисквитата откъсна поглед от мистър Хоук и се зае с проблема.

— Какво ще кажеш да спечелим от лотарията? — попита той.

— Чудесно! — подкрепи го Бери. — Ами от тотото?

— Защо не и от двете?

— Добре. И от двете, ако искаш.

— И все пак — Бисквитата посочи честно недостатъците, защото беше човек, който не можеше да си позволи да строи въздушни кули, — това може и да не стане в близките десет месеца, а ние имаме нужда от парите без отлагане. Ще си набележим лотарията и тотото за покъсна дата, а междувременно трябва да мислим за нещо друго — нещо, което ще ни опаричи в най-кратки срокове. Някакви идеи? Да спасим например някой стар човечец от връхлитащ го камион. Той ще се окаже милионер и ще ни остави цяло богатство.

— Това отново означава чакане — изтъкна Бери.

— Да. Може би години. Не го бях предвидил. Май всички пътища са затворени. Разбира се, можем да опитаме старата игра на тайни.

— Каква е тя?

— Знаеш я. Спомням си, че ти говорих. Участват двама — А и Б. А отива при Б и му казва: „Знам твоята тайна!“. И Б...

— Да, сетих се. Но представи си, че този Б няма тайни.

— Скъпи ми друже, всеки си има тайна. Това е един от законите на природата. Когато се върнеш в офиса, опитай със стария Фрисби и гледай как ще се хване за корема.

— Като говорим за Фрисби — Бери погледна часовника си — май трябва да тръгвам. Той е имал една от своите стомашни кризи и тази сутрин не дойде на работа. Обади ми се да му занеса пощата в апартамента в Гроувнър Хаус. Доста удобно.

— Защо удобно?

— Ами, първо, исках да го видя и да му кажа, че напускам работа. И после — допълни Бери, — ще съм близо до Парка. Обещах на Ан да се срещнем в чайната. Ще храним патиците на Сърпънтайн^[1].

— О, боже!

— Точно това ще правим — каза Бери упорито. — Ако не ти харесва, твоя си работа. А сега ще тръгваш ли?

— Не. Ще поседя малко тук и ще помисля. Трябва да мисля. Трябва да мисля, да мисля. Как, по дяволите, с всичките тия деликатни финансови проблеми, надвиснали над главите ни, можеш да си губиш времето и да храниш някакви си патки...

— За мен не е губене на време. Довиждане. Ще се видим довечера.

Той тръгна към вратата и пътьом беше поздравен от мистър Хоук.

— Как е, мистър Конуей?

— Добре съм, благодаря — отвърна Бери.

— Кой е приятелят ти?

— Един мой съсед от Вали Фийлдс.

— За какво си говорехте толкова сериозно?

Бери бързаше.

— А, за най-различни неща. И за „Сбъднат сън“, между другото.

— За „Сбъднат сън“ ли?

— Да. Това го заинтригува. Е, трябва да вървя.

— Радвам се, че те видях.

Мистър Хоук се върна към бифтека си и няколко минути беше погълнат от него. После някаква сянка падна над масата и като вдигна поглед, видя стария си приятел капитан Кели.

[1] Сърпънтайн — езеро в Хайд Парк. — Б.пр. ↑

2.

Мистър Хоук не се зарадва да види капитан Кели. Всъщност, напоследък доста се стараеше да го отбягва. Но настроението му беше толкова блестящо, че не можеше да си позволи да се разстройва от тази среща.

— Здравсти, капитане — каза сърдечно той.

Капитан Кели придърпа един стол и се надвеси над него с бавното внимание на човек, обут в тесни гащи.

— Обяд? — предложи мистър Хоук.

— Не — отвърна капитан Кели.

Очевидно не беше много благоразположен, а човек, почувствителен от Д. Б. Хоук, би се разтревожил. Капитанът гледаше мистър Хоук през масата с някакъв особен леден поглед. Той и без друго рядко се усмихваше, а сега беше още по-неприветлив и от обичайното. Устните му бяха опънати в права черта — дори и когато говореше, едва ги отваряше.

Мистър Хоук разбра, че неговият стар другар е подочул нещо. Този факт не го обезпокои. Рано или късно, помисли си философски, трябваше да се стигне до разговор очи в очи. Радваше се, че това става точно сега, когато се чувства в особено добра форма и в състояние да се справи с една дузина обидени капитани.

— Искам да поприказваме — процеди капитан Кели.

Д. Б. Хоук си отрязва едно солидно парче бифтек, потопа го в солта, намаза го с горчица, окъпа го в соев сос, сложи порция картоф върху него, прибави зеле и хрян и вдигна полученото съграждение към устата си. Едва когато го разположи на сигурно място вътре, отговори, при това кратко.

— А-ха?

Капитанът продължаваше да го гледа втренчено.

— Да започнем с това — каза той, — че от всички мръсни лъжливи псета, ти си най-гадното.

Тежките думи никога не можеха да прекършат мистър Хоук. Той се усмихна снизходително.

— Какво си закусвал днес, капитане?

— Ти не бери грижа какво съм закусвал. Едно бренди със сода, ако чак толкова искаш да знаеш.

— Май не ти е понесло — каза мистър Хоук, откъсна друго парче бифтек и отново се зае със строителните операции.

Капитан Кели очевидно не беше настроен за шеговити закачки.

— Знаеш много добре за какво говоря. Какво става с мината?

— Каква мина?

— Говоря за „Сбъднат сън“.

— Какво за „Сбъднат сън“?

— И аз това питам, какво за „Сбъднат сън“?

Хапката потъна в устата на мистър Хоук и той захрупа невъзмутимо.

— Я, слушай — лицето на капитан Кели, закалено в хиляди игри на покер, все още беше безизразно, с изключение на малката веничка на слепоочието, която се подуваше и пулсираше, — не се ли споразумяхме, че ще купим мината заедно? Не се ли споразумяхме? И не отиде ли ти да я купиш за себе си? Няма смисъл да отричаш. Белами е бил там и ми каза. Ти Йона!

— Юда — поправи го мистър Хоук. Обичаше нещата да са точни.

После размаза закачливо горчицата.

— Да ме опази Господ — каза, леко развеселен, — не се опитвам да отричам.

— А-а! — произнесе капитан Кели.

— Трябва да внимаваш къде стъпваш, когато си в бизнеса — продължи мистър Хоук. — Ако не внимаваш, намираш се изтикан отстрани в канавката и ето те после с празни ръце. Нищо не може да се направи.

— Нищо не може да се направи?

— Съвсем нищичко.

Капитан Кели вдишваше и издишваше през носа.

— А-а! — повтори той.

— Ахакай си колкото си искаш — позволи великодушно мистър Хоук, поглъщайки нова хапка бифтек. — Жал ми е за теб, капитане. Ако това може да те успокои, да знаеш, че ми е жал за теб. Остави се

да те надхитрят. Но такива са правилата на войната. Няма спор. Случва се непрекъснато. Днес ти, утре аз.

Капитан Кели смачка парче хляб. Беше хапката на мистър Хоук, но собственикът не възрази. Човек с неговото положение можеше да си позволи един по-широк възглед относно хляба.

— Какво очакваш да изкараш от тази сделка? — попита капитанът.

Мистър Хоук нямаше нищо против да отговори на това запитване.

— Хиляди и хиляди — каза той, — и хиляди.

— Половината можеха да са за мен — въздъхна капитан Кели.

— Половината — съгласи се мистър Хоук — можеха да са за теб.

Капитанът въздъхна отново. Последва дълго мълчание.

— Не биха ми навредили малко пари точно сега — изрече замислено капитанът.

— Обзалагам се, че не биха — мистър Хоук беше самата сърдечност.

— Имам доста разходи понастоящем.

— Всички имаме — усмихна се мистър Хоук.

— Разбираш ли, излиза ми солено да забавлявам тия хора — все така замислен каза капитанът.

Мистър Хоук си отрязва от бифтека.

— Кои хора?

— Две момчета от Чикаго дойдоха при мен с препоръчително писмо от мой приятел в Америка. Задължен съм му, така че трябва да се погрижа за юнаците. А те — въздъхна отново Кели — мислят само за удоволствия. Затова ми трябва малко пари.

— Предполагам.

— Ще се изненадаш колко ми излиза да ги разкарвам из Лондон и да им показвам забележителностите. Не могат да се наситят. Миналата седмица бяха три пъти в музея на Мадам Тисо.

— А-а — поклати глава мистър Хоук, — добре си живеят момчетата.

— Разбира се, съществува и другата страна. Те са ми благодарни. За тях съм по-стария брат. Вчера ми казаха, че биха направили всичко на света за мен.

— Прекрасно — каза мистър Хоук искрено. — Това се казва дух.

— Ще ти стане смешно, ако ти кажа каква им е представата за правене на добрини в името на моя милост — продължи капитанът. — Попитаха ме дали няма човек, на когото ми се иска да светя маслото. Ако имало, щели да бъдат щастливи и горди да му резнат зелката, ей така безплатно, само за да покажат признателността си и да се намират на работа.

Мистър Хоук може и да се е засмял, но ако го е направил, то е било нечуто. Той тъкмо въздигаше ново парче бифтек към устата си и макар че тя бавно се отваряше, за да го приеме, хапката така си и увисна във въздуха. Мистър Хоук свали вилицата и се вгледа напрегнато в събеседника си.

— Да светиш маслото? — попита с тънък глас.

— Да светя маслото — кимна капитанът. — Не ти ли споменах — продължи той с поглед, леко изненадан от увисналото чене на събеседника си, — че момчетата са гангстери?

— Господи!

— Да. При това доста известни, струва ми се, в Америка. Наричат ги Чикагските горили. Невероятни момчета! — замисли се капитанът. — Деца на природата, ето това са те. Просто двама страхотни, огромни, щастливи младоци, изгарящи от желание да възнаградят гостоприемството на домакина си, като пръснат кофата на някой, който му е скроил лош номер. Веселяци!

Той се изкиска, за да покаже, че и в този момент веселбата продължава. Смееше се по много любопитен начин. Устата му се повдигаше леко от едната страна, докато устните оставаха плътно затворени. Очите му по време на изпълнението запазваха обичайния си вид, наподобяващ две парчета светлосиня стомана. Мистър Хоук намери всичко това за интересно, но не и привлекателно.

— Е, не искам да ти губя целия ден в разговори — каза капитан Кели и се надигна.

— Хей! — засуети се мистър Хоук. — Чакай!

— Имаш нещо да ми кажеш? — Капитанът се върна на мястото си.

Мистър Хоук преглътна мъчително.

— На такива момчета мястото им е в дранголника — каза разгорещено той. — В дранголника, ето там им е мястото.

Капитан Кели кимна едва забележимо.

— Бяха там за ден-два, когато гръмнаха Джо Фраскати в Чикаго. Но ги пуснаха. Все пак трябваше да дойдат тук, докато нещата се уталожат.

— Г-г-гръмнали го? — потрепери мистър Хоук.

— Господи — възкликна капитанът, — та това е нищо за Чикаго. Би трябвало да знаеш. Е, както казах, те искат да ми се отплатят, а по една лоша случайност им споменах за това как си ме изпързлял. Никога не си виждал хора толкова наострени срещу някого. На това му викам аз широки сърца. Можеш да си приказваш всичко за гангстерите, но те са готови да одерат човека заради приятел. Ти беше един от ония, които искаха да одерат — Кели се изкиска на шегата. Настроението му май се беше оправило.

Мистър Хоук се разпищя.

— Да ме одерат? Че защо? Нищо не съм направил. Да не си мислиш, че наистина се каня да те метна, теб — стария ми приятел? Майтапех се, само така, малко да ти полазя по нервите. Искях да видя как ще реагираш.

— Е, видя — каза кратко Кели. — А сега наистина трябва да тръгвам. Обещах да се срещна с двамата в клуба.

— Чакай! — викна мистър Хоук — Чакай! Ще си получиш половината. Ще ти дам и писмен документ, ако искаш. Ще го напиша още сега, какво ще кажеш?

Нещо много близо до доволна усмивка премина по лицето на капитана.

— Ще кажа добре. Знам, че ще се хареса на момчетата. Келнерът ще донесе хартия и мастило.

— Имам писалка — каза мистър Хоук глухо. — А и този лист хартия ще свърши работа.

Той задраска трескаво. Капитан Кели прегледа документа, остана доволен и го сложи внимателно в джоба си.

— Ще бъда в клуба целия следобед — каза, като се надигна. — Само ще се отбия да подпечатам това.

Той се отправи с нехайна походка към вратата. А мистър Хоук, чийто апетит не беше вече същият, приключи с бифтека и си поръча кафе и двоен коняк.

После, като си запали пура, се отдаде на размисли. Светлината, която напоследък огряваше живота му, помръкна. Беше попаднал в

ТОТАЛНО ЗАТЪМНЕНИЕ.

3.

Д. Б. Хоук беше стигнал точно до онзи момент от пурата си, когато истинският пушач си позволява да тръсне за пръв път пепелта, и ето че усети как уединението му за пореден път е било нарушено. До масата му стърчеше младият мъж, който бе обядвал с Бери Конуей. Този млад мъж го гледаше многозначително. Това обезпокои мистър Хоук. В този момент мистър Хоук не беше съвсем на ниво. Нервната му система беше излязла извън релси. В такова състояние човек се стряска от внезапни звуци и чете в очите на хората погледи със зловещо значение, което, в по-щастливи времена, сигурно не би им придал. И като срещна зора на Бисквитата, внезапно си спомни, че това е човекът, който, според младия Конуей, беше проявил такъв интерес към „Сбъднат сън“.

— Е? — каза заядливо мистър Хоук. Тия изпитателни очи го дразнеха. — Е?

— Хоук — обади се онзи с нисък, равен глас. — Аз знам твоята тайна!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

1.

Опнат на дивана в разкошния си апартамент на втория етаж на Гроувнър Хаус, Т. Патърсън Фрисби лежеше и гледаше в тавана. Стори му се, че са го боядисали в жълто. Стените също бяха жълти. А преди няколко минути, когато се беше надигнал с намерението да облекчи болката, беше забелязал този отровен тиквен мотив и по небето. Отново беше ял печена патица.

Имало веднъж един набожен и благочестив човек, който подтикван неудържимо от плътските си апетити, седнал по средата на Великите пости да похапне един овнешки котлет. Едва сложил в устата първата хапка, и ето че изтрещял гръм и небесата се разцепили от ослепителна светкавица. Той пребледнял и бутнал настрани чинията. Макар и разтревожен, се раздразнил.

— Каква врява — рекъл, — заради един овнешки котлет!

Мистър Фрисби би могъл да повтори тези слова, като замени овнешкия котлет с печена патица. Струваше му се, че това наказание изобщо не съответства на извършеното престъпление. Беше си угодил съвсем за малко, и ето го сега — същинска развалина.

Това, което ставаше в момента във вътрешностите на мистър Фрисби, наподобяваше до известна степен бурно събрание на акционерите. Задаваха се подли въпроси. Повишаваха се гласове. На моменти като че избухваха същински ръкопашни боеве. А пепсиновите таблетки, поглъщани с такава надежда, не допринасяха повече от блеещото „Моля, господо!“ на безпомощния председател.

— О-ох! — изпъшка мистър Фрисби, разкъсван от нов спазъм.

Имаше едно-единствено успокоение. По целия черен хоризонт се синееше един малък отрязък чисто небе. Всеки момент секретарят му щеше да дойде с пощата и той, с някакво растящо настървение, едва се съдържаше да го изчака и да си изкара яда на неговия гръб. Като се изключи печената патица, той не беше лош човек, но под нейно влияние цялата му природа се променяше и го превръщаше в един от ония работодатели, които гледат на личните си секретари като на боксова круша.

Точно в това състояние на духа, което не вещаеше нищо добро, го свари Бери.

Самият той се чувстваше леко неспокоен. Удоволствието от компанията на Бисквитата го беше накарало да проточи обяда извън обичайното време. А като се върна в офиса, имаше опашка от посетители, изгарящи от желание да видят мистър Фрисби. Трябваше да се разбере с тях, а това отне време. Оставаха само петнадесет минути до часа на срещата с Ан в чайната на Хайд Парк. Влизайки в стаята, беше погледнал нервно часовника си.

— Е... — започна мистър Фрисби, като се понадигна от болничната постеля.

Имаше намерение да продължи с една пространна реч. Беше намислил да каже, че като е телефонира в офиса да му бъде донесена пощата в Гроувнър Хаус след обяда, е имал предвид именно след обяда, а не пет минути преди вечерята. Щеше да запита Бери дали не се е загубил по пътя или дали не се е спрял някъде между Падинг Лейн и Гроувнър Хаус, за да се позабавлява, като търкаля бобено зърно с клечка за зъби. Защото мистър Фрисби, както вече сме виждали, когато е разстроен, може да бъде ужасно злъчен.

Всички тия неща искаше да изговори изстрадалият финансист, и още много други — и това щеше несъмнено да му донесе голямо облекчение. Но едва беше изрекъл онова първо „Е...“, когато посетителят му го прекъсна.

— Мога да ви дам само минута — каза той.

И последва едно поразяващо доказателство за превъзходството на духа над материята. При тези думи мистър Фрисби напълно забрави, че е един болен човек. Върху събранието на акционерите падна внезапно затишие. Толкова разтърсващи бяха емоциите му, че той се изстреля от дивана като топче от прашка.

Преди време мистър Фрисби имаше секретар, който веднъж го беше стреснал с идването си в офиса пиян-залян. Беше се сгромолясал върху един стол и се беше опитал да пише под диктовка с кошчето за боклук върху главата си. До настоящия момент този случай винаги е представлявал за финансиста това, което може да се нарече Далечния запад на секретарската ексцентричност.

Но сега въпросният епизод избледня до незначителна троха. Между насвяткания секретар, който се тръшка върху столовете, и

нетърпеливия секретар, който си гледа часовника и ти дава само една минута, няма място за сравнение.

— Съжалявам — Бери отново не беше многословен, — но съм обещал да отида и да храня патиците на Сърпънтайн.

Несъмнено тази фатална дума „патици“ ошашави мистър Фрисби. Нищо друго не би могло да му затвори устата за онова най-красноречиво слово, което някога са чували ужасените секретарски уши. Но при изричането на тази дума, както при звука от целувката в двореца на Спящата красавица, всичко вътре в него се съживи отново. Събранието на акционерите отново се развихри с първична ярост.

Мистър Фрисби се свлече обратно на дивана и се пресегна немощно към шишенцето с пепсиновите таблетки.

— Всъщност — продължи Бери, — само се отбих, за да ви кажа, че напускам. Но не се тревожете — допълни любезно. — Можете да се обадите на агенцията да ви изпрати стенограф, който да се погрижи за тези писма и винаги можете да си намерите секретар за по-малко от половин час. А сега — заключи, — страхувам се, че наистина трябва да тръгна. След пет минути ще ме чакат в чайната на Хайд Парк.

И излезе забързано, с чувството, че е свършил деликатната работа по оставката си тактично и вежливо. По свой начин той беше привързан към мистър Фрисби и му се искаше да може да му отдели повече време. Но необходимостта да е точен за срещата беше безусловна. Той хукна към входната врата и стигна до нея точно когато прислужникът на мистър Фрисби я отваряше за нов посетител.

Този нов посетител не му беше непознат, защото това бе лейди Вира Мейс. Бери никога не е бил съвсем сигурен как трябва да подходи към нея, що се отнася до поклоните, усмивките и другите форми на интимност. Преди единадесет години тя бе посетила племенника си, лорд Бискъртън, в училището и Бери, като най-близък приятел на Бисквитата, беше включен в последвалото пиршество. Но макар че в неговите спомени този случай си оставаше все така жив, другата страна явно го бе забравила напълно. По време на единствената им среща след онази далечна дата, в чакалнята на мистър Фрисби, когато тя дойде да обсъдят придружителството на Ан, лейди Вира не беше показала никакви признаци, че го разпознава.

Така че сега той не демонстрира интимност. Не се поклони, но застана кавалерски настрана, за да ѝ позволи да мине. И докато

минаваше, очите ѝ паднаха върху него и той с изненада видя в тях светлинка, като при разпознаване. И това, което го изненада още повече, бе, че светлинката в тези очи не беше просто на разпознаване, но още и на страх и неприязън. Защо ще трябва този спомен, ако изобщо съществува в съзнанието на лейди Вира, да ѝ навява отвращение — това Бери не можеше да разбере. На петнадесет годишна възраст той сигурно не е бил чак възхитителен, но беше учуден да открие, че е представлявал такава отвратителна гледка. Толкова отвратителна, че да накара една жена, единадесет години по-късно, да се разтрепери при вида му.

Лейди Вира Мейс беше жена с достойнство: и като всяка друга жена, която държи на това достойнство, тя рядко бързаше. Но при вида на Бери я бяха завладели такива чувства, че пресичайки прага на дневната, тя определено тичаше. Желанието да получи някакво обяснение за присъствието в апартамента на този, когото смяташе за пръв Лондонски авантюрист, ускоряваше неимоверно движенията ѝ. Макар и потомка на сто графа, лейди Вира се впусна напред като хрътка подир заек. Трепереше от любопитство и от ужас, какъвто порядъчните жени изпитват след среща с подземния свят лице в лице посред тесен коридор. И тъкмо щеше да излее порой от въпроси, когато забеляза, че домакинът ѝ се е прегънал на четири в един стол и издава страдалчески звуци.

Лейди Вира спря разтревожена. Свикнала да взима бързо решения, в един доста ранен момент от тяхното запознанство тя си беше наумила съвсем определено, че ще се омъжи за Т. Патърсън Фрисби. При първата им среща разпозна в него мъжа, който има нужда от жена, за да се грижи за него и понеже в процеса на разговора разбра, че постът е вакантен, намисли да го запълни.

Затова сега го погледна с нещо повече от безпристрастната женска жалост, с която би погледнала обикновен непознат, гърчещ се от болка под влака.

— Но какво има? — попита тя.

— О-о-х!

Лейди Вира притежаваше онази прекрасна способност, която само великите жени притежават, да пристъпи моментално към същината на въпроса. При първата им среща той беше в подобно състояние и ѝ беше доверил тайната си.

— Пак ли си ял патица? — попита тя проникателно.

Видя го да се превива и разбра, че диагнозата ѝ е била вярна.

— Почакай! — каза му.

Тя беше прозорлива жена и разбираше, че не му е времето да съветва пациента, че е птица в листака на дървото и да му препоръчва как да търси утеха в песните. Нещата бяха отишли много по-далеч. Належащи бяха по-бързи и по-силни лекарства.

Тя отиде до телефона и почти в същия момент вече бе във връзка с аптекаря от първия етаж. Говореше повелително, като човек, който разбира. След малко се позвъни на вратата и се появи малко момче с чаша в ръка, съдържаща някаква сивкава течност.

— Изпий това — нареди лейди Вира.

Мистър Фрисби го изпи и в същата секунда като че ли някаква могъща фигура се бе изправила наред събранието на акционерите и беше взела надмощие над всички. Виковете утихнаха до шепот, а шепотът до мълчание. Възцари се мир. Т. Патърсън Фрисби се облиза и проговори със страхопочитание:

— Какво беше това?

— Това е лек, който моят съпруг препоръчваше. И той страдеше като теб. Само че след омар. Казваше, че било безпогрешно.

— Безпогрешно е — потвърди мистър Фрисби. — Опитвала ли си го някога на мъртвец. Обзалагам се, че ще подейства.

В гърдите му се надигна мощна вълна от чувства. Той погледна лейди Вира с блеснали очи и един глас му подсказа, че това е моментът, който чакаше толкова отдавна. В доста предишни ситуации Т. Патърсън Фрисби беше се канил да положи сърцето си на вдовец в краката на тази жена, да рискува богатството си — или да спечели, или да загуби всичко. Но винаги се беше въздържал. Липсваше му нужният кураж. Тя му се струваше толкова сдържана, толкова недостижима. Сега, както стоеше над него и излъчваше нежно съчувствие, му се видя по-достъпна и този вътрешен глас прошепна: „Давай!“

Той прочисти гърлото си. Какво имаше в това, което току-що беше погълнал, не знаеше, но от него се усещаше във върховна форма. Сигурен и безпогрешен. И несъмнено щеше да се изрази със серия от изразителни фрази, точно премислени, за да спечелят сърцето на всяка жена, ако внезапно лейди Вира не си бе спомнила, че преди десет минути се втурна в тая стая, настроена на вълна въпроси и

разследване. Точно когато мистър Фрисби оформяше уводното изречение, тя разби на пух и прах цялата постройка на мислите му с едно възбудено възклицание.

— Този мъж! — викна тя.

— Ъ?

— Какво правеше този мъж тук?

Т. Патърсън Фрисби установи със съжаление, че златният миг е отлетял. Разговорът пое съвършено друга насока. Явно ума на посетителката му не беше в състояние да чуе гласа на любовта. Искаше да знае нещо за някакъв си мъж и очевидно никаква друга тема не би я заинтригувала. Затова той преглътна надигналото се чувство и потърси разяснение.

— Мъж? Какъв мъж?

— Онзи, когото срещнах, като влизах. Какво правеше той тук?

Мистър Фрисби беше озадачен. Тя изглежда имаше предвид секретарят му.

— Дойде да ми донесе пощата.

— Пощата ти? — лейди Вира ококори очи. — Познаваш ли го?

В очите на мистър Фрисби светна огънче. Последвалите обстоятелства бяха замъглили спомена за този забележителен разговор с Бери Конуей, но сега той се избистри, финансистът потрепери леко.

— Мислех си, че го познавам. Точно така! Но той наистина ме изненада. Гамена му с гамен! „Мога да ви дам само една минута!“ Той ми каза това. На мен. И изхвърча да храни патиците.

Мистър Фрисби се спря, борейки се със силно вълнение.

— Но кой е той?

— Моят секретар.

— Твоят секретар?

— Точно така. Казва се Конуей. И до днес го смятах за обикновен, почтен...

Лейди Вира нададе лек писък. Тя прозря всичко.

— Ето как е разбрал за Ан!

Мистър Фрисби отново беше озадачен.

— Ан? Племенницата ми? Той не познава Ан.

Лейди Вира се поколеба. Виждаше й се жестоко да изсипе всичко върху главата му така внезапно, като лавина.

— Познава я.

— Не мисля — упорстваше мистър Фрисби.

— Видях ги вчера да вечерят заедно, мистър Фрисби — лейди Вира не можа да намери сили и да поднесе нежно новината. — Говорих с Ан. Случило се е нещо ужасно. Тя е развалила годежа си с моя племенник и казва, че е решила да се омъжи за този Конуей. Затова дойдох да те видя днес. Трябва да решим какво да правим.

Мистър Фрисби също нададе лек писък. И той беше прозрял всичко.

— Аха, затова значи беше толкова нахакан!

Имаше някакво задоволство в гласа му. За момента всичко, което беше стигнало до съзнанието му бе, че мистерията, която можеше да го гложди до смъртния му одър, е разбулена. И после, като ледена тръпка по гръбнака му дойде истинското значение на това, което беше чул.

— Да се омъжи за него? — той зяпна. — Това ли каза? Да се омъжи за него?

— Тя каза, че имала намерение да се омъжи за него.

— Но тя не може! — простена мистър Фрисби. — Сестра ми Джоузефин няма да ми даде минутка покой до края на дните ми.

Ужасен, той се вгледа в посетителката си и с изумление откри някаква мека усмивка върху лицето ѝ. На какво може да се усмихва човек в един свят, където дъщерята на Джоузефин се кани да се жени за бивши секретари с празни джобове — ето това не можеше да проумее.

— Ами да, разбира се! — все така се усмихваше лейди Вира. — Колко глупаво от моя страна да не го забележа веднага, щом ми каза.

— Ъ?

— Всичко ще бъде съвсем елементарно. Ако този мъж е наистина твоят секретар, проблемът е разрешен.

— Ъ? — мистър Фрисби още не беше наясно.

— Не ти ли казах? Ето какво се е случило. Този мъж, доколкото разбрах от нея, е замаял главата на Ан с някакви си романтични истории за себе си. Е, като научи, че я е лъгал и не е нищо повече от един окаян секретар, тя сигурно ще го разбере какъв е и ще се откаже от него по своя воля.

Мистър Фрисби все още не проумяваше.

— Романтични истории, така ли?

— Казал й, че работи в Тайните служби. Можеш да си представиш какъв ефект е имало това върху мечтателно момиче като Ан. Но когато тя разбере...

Мистър Фрисби поклати глава.

— Такъв мазник като този ще намери как да я омае с преструвки, дори и когато тя разбере.

— Тогава — заяви решително лейди Вира, — това, което трябва да направиш, е да пратиш адвоката си в дома му с предложение да остави Ан срещу известна сума.

— Но ще я остави ли? — главата на мистър Фрисби клюмна отчаяно. Тази идея не му се виждаше достатъчно добра — Защо да взима пари, за да я остави, като може да спечели повече, като удържи сегашните си позиции?

Лейди Вира отхвърли възражението.

— Когато адвокатът ти му обясни, че ако отказва да се споразумеем, Ан ще бъде изпратена незабавно в Америка и извън обсега му, сигурна съм, че той едва ли ще откаже да грабне каквото му се предлага.

Униинето отлетя от лицето на мистър Фрисби и той погледна почтително тази невероятна далновидна жена.

— Ти си абсолютно права. Не бях помислил за това. Веднага ще се свържа с Робинс.

— Да, направи го.

— Ще му кажа да започне пазарлъка от хиляда лири.

— Може и две.

— Да, две. Отново си права. За две хиляди със сигурност ще се предаде. Голяма пара са това две хиляди.

— Какво бих правила без теб! — каза лейди Вира с умиление. — Просто не знам. Някои мъже на твое място щяха да оплескат всичко от сметкаджийство.

Мистър Фрисби засия и се наду като шарено пуяче под одобрителния й поглед. Онзи вътрешен глас отново му прошепна, че моментът е добър за действие. Имаше нужда само от едно встъпление. Чувството беше налице, готово да се излее с все сила. Трябваше му просто подходяща реплика.

— Аз и сметкаджийство? Нищо подобно — каза скромно, но гордо.

- Нищо.
- Обичам парите, не отричам, но...
- Като всички останали.
- Какво?
- Кой не обича парите?
- Ти обичаш ли ги?
- Разбира се.
- Тогава приеми моите.

Мистър Фрисби zakрачи към телефона, вдигна слушалката и излая в нея, за да прикрие известното смущение, пораждащо се при подобни ситуации. Ако бузите му не бяха сътворени от най-устойчива кожа, сигурно щяха да са червени като ряпа. Това, което беше казал, не бе онова, което мислеше да каже. Плановете му бяха за нещо в по-нежна и романтична тоналност. Както и да е, така се получи. Предложението беше вкарано в дневния ред.

— Чансъри 09632, моля? Робинс? Веднага тръгвай за Гроувнър Хаус, Робинс. Да, по най-бързия начин. Искам да те видя.

Лейди Вира съзерцаваше схванатия му гръб с нежна усмивка. Тя беше свикнала с нечленоразделни предложения. Покойният полковник Арчибалд Мейс беше сграбчил ръката ѝ един летен следобед в Хърлингъм, беше станал морав и беше изтърсил: „Ъ-ъ, какво?“. В сравнение с него мистър Фрисби беше истински оратор.

— Е? — Т. Патърсън Фрисби остави слушалката и се обърна.

— Надявам се, ти вървиш с тях? — попита лейди Вира.

Мистър Фрисби кимна рязко.

— Да, това е недостатъкът.

Лейди Вира се усмихна.

— Изобщо не го смятам за недостатък.

— Вира! — изрече прочувствено мистър Фрисби.

— Патърсън! — изрече също така прочувствено лейди Вира.

— Не ме наричай Патърсън — каза мистър Фрисби, като пуфтеше благоговейно във врата ѝ. — Не бих го споменал на никой друг и се надявам, че ще го запазиш в тайна. Моето малко име е Торквил.

2.

Бери Конуей крачеше забързан през зелените хълмчета към сгушената в сянката на дърветата чайна. Хайд парк никога не беше изглеждал толкова красив и светъл. Вярно, обичайният набор от скитници дремеха по тревата, а в краката му се подмяташе редовният асортимент от книжни опаковки, но този следобед, по силата на любовната магия, подобни обекти покрай пътя му изглеждаха просто живописни. Кучета, някъде от порядъка на двадесет и седем броя, лаеха лудо в двадесет и седем различни тоналности: но тяхната врява му звучеше като музика. Ако имаше време, щеше да догони и погали всяко отделно псе и щеше да обходи всеки един скитник и да му даде шест пенса. Но времето не чакаше и той трябваше да се въздържа от задоволяване на тези свои малки желания.

Ако някой му беше казал, че поведението му по време на разговора с мистър Фрисби по някакъв начин е причинило болка на работодателя му, той щеше да бъде безкрайно изненадан и огорчен. Бери така преливаше от всемирно доброжелателство, че петте деца, които го спряха, за да попитат колко е часът, в добавка към информацията получиха като премия такава ослепителна усмивка, че едно от тях, не толкова издръжливо колкото останалите, избухна в сълзи. И когато, приближавайки чайната, той забеляза Ан, вече седнала на една от масите, въодушевлението му премина в делириум. Дърветата сякаш затанцуваха. Лястовичките запяха още по-весело. Семейството от съседната маса, включително и малкият с очилата и кадифеното костюмче, изглеждаше като картинка. И по-леки случаи от Бери Конуей в този момент са били приемани в болница, при това спешно, като пациенти със силна треска.

Той прескочи парапета и покри остатъка от разстоянието в два скока.

- Здравей!
- Здравей — отвърна Ан.
- Ето ме и мен!
- Да.

— Да не съм закъснял? — попита Бери.

— Не — каза Ан.

Последва едва доловим спад в екстаза на Бери Конуей. Появя се лек хлад. Почти осемнадесет дълги часа бяха изминали откакто бяха заедно с това момиче и той не можеше да отрече, че в сегашната им среща се прокрадва някакъв драматизъм. Разбира се, на обществено място като Хайд Парк момичетата не могат да дадат свободен израз на чувствата си. Ако Ан беше скочила от мястото си и се бе хвърлила на врата му, хлапакът от съседната маса несъмнено щеше да предизвика някоя конфузна ситуация с въпроса си на висок глас: „Мамо, тя защо направи това?“. Да, Бери можеше да разбере защо тя не скочи и не се хвърли на врата му.

Но — тука вече той се разтревожи — нищо не ѝ пречеше да се усмихва, а защо не и да се усмихва с оная нейна свенлива и влюбена усмивка. Тя не бе сторила дори и това. Лицето ѝ беше строго. Ако Бери не беше в такова приповдигнато настроение, сигурно щеше да го опише като враждебно. От усмивка нямаше и следа. Устните ѝ бяха стиснати и не гледаше към него. Беше втренчила поглед — чисто разхищение, според Бери — в един малък упорит пекинез, който, след като се помота, клекна до масата в очакване на някаква храна.

Любовта изостря сетивата. Сега вече Бери разбра каква е работата.

— Закъснял съм — каза, пълен с разкаяние.

— А, не.

— Ужасно съжалявам. Трябваше да се видя с един човек преди да дойда.

— О? — Ан повдигна вежди.

Дори и мъж като Бери, на когото светът му изглежда розов, не можеше да си затвори очите пред факта, че термометърът пада. Ето така, каза си той, мъжете похабяват прелестта на любовта. Уреждат си срещи с момичетата точно в пет в чайните, а после се мотаят и се туткат чак до пет и една, или даже пет и две. А междуременно нещастните момичета чакат ли чакат, жадувайки за своя чай...

Ами да! Сега разбра. Чай! Разбира се. Спомни си всичко, което беше чел за опасността да оставиш една жена да чака чая си. Почувства огромно облекчение. Нищо лично нямаше в нейната

резервираност. Изобщо не означаваше, че е премислила нещата и е решила, че той не ѝ подхожда. Тя просто искаше чаша чай и то бързо.

Той потропа решително по масата.

— Чай — нареди. — За двама. Колкото можете по-бързо. Също кейк и всичко останало.

Ан се беше навела и гъделичкаше пекинеза. Бери реши за момента, докато не пристигне освежителната пратка с целебната напитка, да поддържа общ разговор.

— Прекрасен ден.

— Да — отвърна Ан.

— Хубаво куче.

— Да.

Бери се отдръпна. Този разговор го караше да се чувства като че ли е попаднал в компанията на враждебно настроен непознат. Размишляваше върху могъществото на този странен наркотик, чая, чиято липса може да превърне и най-милото момиче в същество, което хапе и мята искри. Направо поразително, как само като сръбне два пъти, Ан пак ще си бъде онова благо и нежно създание от миналата вечер.

За да намали напрежението, той се облегна на стола и се загледа в сребърните води на Сърпънтайн. От брега му се чуваше приглушено крякане. Патици. След малко той и една излекувана Ан ще хвърлят парченца кейк на тези патици. Всичко, което беше необходимо сега...

— А! — каза Бери.

Приближаваше келнерката с голям поднос.

— Ето, идва и чаят!

— О! — изрече Ан.

Той я наблюдаваше как пълни чашата си. Наблюдаваше я как пие. После, окуражен, събра сили, за да се извини както му се полага.

— Чувствам се направо ужасно, че те накарах да чакаш така.

— Тъкмо бях пристигнала.

— Трябваше да се срещна с някого...

— Кого?

— А, един мъж.

Ан откъсна парче кейк и го пушна пред пекинеза. Той го подуши пренебрежително и възобнови твърдия си поглед. Искаше пиле. Пекинезът неотклонно вярва, че когато са се събрали на маса две

човешки същества, непременно някъде в процедурата трябва да се появи и пиле.

— Разбирам — каза Ан. — Мъж? Да не би банда?

Бери подскочи. Чаят се разплиска от чашата му. Думите бяха достатъчно изненадващи, но не чак толкова, колкото погледът, с който бяха придружени. Защото докато говореше, Ан беше вдигнала глава и за пръв път очите ѝ го погледнаха в упор. А това не бяха очи, а два въглена.

— Ъ-ъ... Какво?

— Казах банда — отвърна Ан. Сега очите ѝ се превърнаха в кинжали. Те го разкъсваха на парчета. — Мислех си, че когато имаш пет свободни минути, ги прекарваш в преследване на банди.

В далечината крякаха патици. На съседната маса малкото момче се беше задавило и ядосаните родители го тупаха по гърба. Чуруликаха лястовици, а някъде един глас викаше на Ърни да спре да дразни Сирил. Бери не чуваше нищо. В ушите му отекваха единствено ударите на сърцето му, а то лумкаше като барабан, пригласящ на погребална песен.

Отвори си устата да проговори, но тя го спря.

— Не, ако обичаш, не си прави труда да ми казваш нови лъжи.

Тя се наведе напред и сниши глас. Това, което имаше да му казва, не беше за ушите на семейството от съседната маса.

— Нека да ти кажа как прекарах следобеда? Когато се прибрах у дома снощи, проведох разговор с лелята на лорд Бискъртън, която ме придружава, докато съм тук. Тя ни е видяла да вечеряме в „Марио“ и имаше доста да каже по въпроса. Искрах да обсъдя с теб всичко, затова отидох с колата във Вали Фийлдс и те потърсих в „Кътчето“. Теб те нямаше, но там беше една възрастна жена, с която си поприказвахме надълго и нашироко.

На Бери му се стори, че е издал внезапен, остър стон. Но това беше сторила само душата му. Самият той седеше там и гледаше безмълвно пред себе си, а сърцето му се свиваше от мъка. Тя се е срещнала със Старата бавачка! Приказвала си е надълго и нашироко със Старата бавачка! Потрепери при мисълта какво е чула. Ако имаше жена на тоя свят, на която може да се разчита, че ще се раздрънка без да ѝ мигне окото, то това беше Старата бавачка.

Ан продължи все със същия нисък равен глас:

— Тя ми каза, че ти си последният човек, който би направил нещо толкова опасно и отвратително като преследване на банди, защото винаги си бил толкова тих и уравновесен, и почтен. Каза ми, че си секретар на чичо ми и никога не си направил нищо вълнуващо и рисковано в живота си. Каза ми, че носиш вълнена камизолка и спиш с чорапки през зимата. И — допълни Ан — ми каза, че този белег на слепоочието ти не е от куршум, а го имаш, откакто на шест години си паднал върху окачалката за шапки в коридора, защото новите ти обувки се хлъзгали.

Ан се изправи рязко.

— Е, това е всичко. Само не разбирам защо си създаваш целия този труд, за да ме баламосваш. Довиждане.

Тя си отиваше — отиваше си от живота му, а Бери не можеше да се помръдне. После, когато Ан изчезна зад чайната, той изведнъж излезе от трансa. Скочи на крака с намерението да хукне след нея и да обясни, да моли, да я приласкае, да се очисти поне от обвинението за чорапките през зимата, когато го възпря някакъв глас:

— Да'л желаете сметката, сър?

Беше келнерката, намръщена и подозрителна. Тя не одобряваше клиенти, които внезапно решават да загреват, преди да са си изпълнили финансовите задължения.

— О! — Бери запримига. Келнерката сумтеше. — Бях забравил.

Намери пари, подаде ѝ ги и махна с ръка за рестото. Забавянето, обаче, макар и кратко, се оказа фатално.

Прелетя над парапета и се заоглежда наоколо. Хайд парк се печеше на лятното слънце, зелен и просторен. Кучетата бяха там. Скитниците бяха там. Хартиените отпадъци бяха там. Но Ан я нямаше.

Патиците на Сърпънтайн продължаваха да крякат ненахранени.

3.

В пушалнята на долнопробния западнал клуб — свърталище на капитан Кели, седеше самият капитан и слушаше с безизразно лице възбудения мистър Хоук.

— И той каза, че знае тайната ти?

— Да.

Д. Б. Хоук попи потта от челото си. Емоциите, прибавени към четирите коняка, които беше гаврътнал, за да се свести след шока, предизвикан от Бисквитата, го бяха направили по-склонен към разтопяване отвсякога. Той почти беше преминал в течна форма.

— Коя тайна?

— За „Сбъднат сън“, разбира се.

— Защо „разбира се“? Ти сигурно имаш стотици тайни, коя от коя по-тъмни.

Мистър Хоук не можеше да бъде утешен с това мило предположение. Той поклати глава.

— Този човек е приятел на младия Конуей. Живее до него. Обядваше с Конуей. Говорили са си за „Сбъднат сън“. Конуей ми каза. Още от самото начало си знаех, че Конуей е подслушвал на вратата и излязох прав.

Капитанът се замисли.

— Може би. От друга страна — онзи, червенокосия, може да е блъфирал.

— Не се хващам толкова лесно на блъфове — изпъчи се мистър Хоук, въпреки тревогите си.

— Не? — Капитан Кели пусна една крива усмивка. — Е, на моя се хвана достатъчно лесно. Ти взе оная история с горилите за чиста монета. И заради нея подписа за половината си печалба.

Ужасно подозрение премина през мистър Хоук. Той потрепери видимо.

— Горилите! — заекна той. — Да не искаш да кажеш...

— Разбира се, че искам. Горилите! Няма никакви горили. За какво да си харча парите за горили? Измислих си ги. Внезапно ми

хрумна. Ей така. Знаеш как хрумват такива неща.

Мистър Хоук се давеше и хъркаше. Като че ли разкритието на това двуличие го беше вцепенило.

— И ти налапа въдицата — капитан Кели се наслаждаваше. — Не можех да повярвам. Доста ще ти струва, а?

Мистър Хоук се свести. Той заговори с омраза:

— Дръжки! Мислиш си, че си набарал голямата пара, така ли?

— Знам го.

— Добре, нека да ти кажа нещо — продължи мистър Хоук. — Знаеш ли колко акции имам в този момент от „Рогата медна жаба“?

— Колко?

— Николко. Нито една-едничка дяволска акция. Ето колко.

Лицето на капитана се сви.

— Какви ги дрънкаш?

— Ще ти кажа какви ги дрънкам. Продадох всичко на четири и ще си ги откупя, когато реша, че са паднали достатъчно ниско. Тогава ще пуснем информацията за находището и всичко ще е тип-топ. Сега обаче какво става? Какво ще спре червенокосия обесник да събере малко пари и да започне да изкупува още щом отворят борсата? Какво ще го спре да купи всички акции?

Част от тревогата на мистър Хоук се изписа и върху лицето на събеседника му.

— Хм! — изхъмка и се замисли. — Наистина ли мислиш, че знае?

— Разбира се, че знае. Каза „Аз знам твоята тайна“, аз попитах „Каква тайна?“, а той каза „А-а!“. Аз казах „За «Сбъднат сън ли? 0147 0147»“, а той отвърна „Точно тази“.

Капитан Кели погледна приятеля си с отвращение.

— И ще ми говориш, че не се хващаш на блъфове! Де да бях аз там.

— Какво щеше да направиш?

— Щях да те млатна с един стол, преди да си отвориш устата. Не разбираш ли, че той не е знаел нищо?

— Е, сега знае доста — свъси се мистър Хоук. Като си припомняше сцената, не можеше да се начуди на това колко беше проста. Не можеше да повярва, че точно той, Д. Б. Хоук, се е държал

така. Отдаде го на факта, че тези несъществуващи горили до такава степен го бяха затормозили, че разумът му се беше замъглил.

— И какво ще правиш сега? — попита капитан Кели.

— Какво мога да направя? Ще ти кажа какво мислех да направя, ако искаш. Дойдох да те помоля да изпратиш твоите горили във Вали Фийлдс, където живее, и да се погрижат за него.

— Да му строят кокалите?

— Няма да има нужда да му трошат кокалите. Необходимо е само да се задържат Конуей и червеноглавия тип далече от борсата достатъчно дълго, за да мога да си откупя акциите. Днес не могат да направят нищо, борсата е затворена. Но ако някой не ги спре, те ще цъфнат там рано сутринта утре. Щях да ти кажа да изпратиш горилите да ги сгачят в къщата и да ги държат, докато не съм готов. Можеха да размахат пистолет под носа им, за да ги накарат да кротуват. Имам нужда от два часа утре, за да уредя всичко. Но каква е ползата да говорим за това сега? — каза мистър Хоук възмутено. — Като няма никакви горили!

И продължи да размишлява печално върху този недостатък. Капитан Кели също размишляваше, но мислите му бяха поели друга насока.

— Това е добра идея — заключи накрая. — Не очаквах, че ще ти дойде наум.

— Кое е добра идея?

— Да се затворят ония двамата в къщата?

— А-ха? И как ще стане това?

Капитан Кели пусна една от редките си усмивки.

— Ние ще го направим.

— Кой ще го направят?

— Ти и аз. Ще отидем там и ще го направим тази вечер.

Мистър Хоук се облещи. Алкохолното му изстъпление бе замъглило до голяма степен умствените му способности, но едно такова просто изречение все пак можеше да разбере.

— Аз? — изпелтечи с недоверие. — Мислиш си, че ще тръгна да нахълтвам в къщите на хората с пистолет в ръка?

— Ъ-хъ!

— Не ща.

— Щеш — каза капитан Кели, — или предпочиташ да оставиш тия двамата да се измъкнат с плячката.

Мистър Хоук потрепери. Перспективата не беше приятна.

— Ти самият каза какво ще стане — продължи капитанът, — ако не бъдат спрени. Ще се докопат до всички акции, някой ще заподозре какво става, цените ще се вдигнат и когато решим да купуваме, ще ни излезе през носа.

— Спомням си как „Никел Корпорейшън“ започна сутринта на десет и стигна до сто и дванадесет за два часа, след като се пусна някакъв слух — кимна мистър Хоук. — Това беше преди пет години. Същото ще стане с „Рогата жаба“. Когато акциите започнат да играят, не знаеш какво те чака — той спря. — Но да ида във Вали Фийлдс и да размахвам пищов! — трепереше леко като желе. — Не мога да го направя.

— Ще го направиш — Капитан Кели беше неумолим. — Имаш ли пистолет?

— Разбира се, че нямам пистолет.

— Тогава тичай да си купиш — нареди капитанът — и ме чакай тук в девет.

4.

Капитан Кели изглежда критично мистър Хоук. Не му хареса как приятелят му се намърда в колата. Като чувал с въглища на два крака, помисли си той.

— Хоук — процеди през зъби, — ти си фиркан!

Мистър Хоук не отговори. Зяпаше добродушно някъде пред себе си. Очите му бяха като на риба, която не пращи от здраве.

— Е, добре — изрече решително капитанът. — Може би чистият въздух ще ти дойде добре.

Той зае мястото си зад волана и колата потегли. Биг Бен^[1] отброи девет.

— И'ам си пищов — мистър Хоук взе да става разговорлив.

— Затваряй си устата — скастри го Кели.

Мистър Хоук се изкикоти тихо и се сгуши в седалката си. Колата се плъзна към Слоун Скуеър. Мистър Хоук кимна на дежурния полицай.

— И'ам си пищов — информира го той като стар приятел.

[1] Биг Бен — часовникът на сградата на Английския парламент.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНДЕСЕТА

1.

Когато поетът Бън (1790–1860) е говорил за сърцето, паднало на колене под товара на бедите, той, разбира се, както всички поети, се е изразил фигуративно. Общественият ни транспорт може само да благодари на бога, че мъката няма тегло. Ако тежестта на човешката скръб можеше да се измери в конкретни килограми и грамове, омнибус номер три, който свали лорд Бискъртън малко преди 8.30 вечерта на ъгъла на Крокслей Роуд във Вали Фийлдс, никога нямаше да може да направи своя курс от Лондон. Щеше да поднесе и да спре, а колелата му щяха да се изметнат. Защото сърцето на Бисквитата тежеше като танк.

През целия дълъг летен следобед, като се започне от разговора му с мистър Хоук, та до вечерта, унието му се задълбочаваше. И то с основание.

„Какво — беше попитал Д. Б. Хоук — ще спре онзи червеноглав обесник да събере малко пари и да започне да изкупува, още щом отворят борсата?“

Бисквитата можеше да му каже съвсем точно. Преградата, която стоеше между него и каквато и да било покупателна дейност на борсата, беше скъперничеството, недоверието и липсата на далновидност у човешките същества. Беше им се предложило голямо богатство в замяна на един щедър жест, а те не го направиха. Всички до един му отказаха заема, който би му дал възможност да се развихри в борсата на следващата сутрин и да обърне в пари получената информация, касаеща „Рогата медна жаба“.

От всички горчиви думи, изречени някога или записани на хартия, най-горчивите са тези: „Късметът му беше под носа, но той не можа да го хване.“

Целият въпрос със заемането на пари е невероятно сложен и никой досега не е успял да обясни защо А може да го направи, а Б не може — или ако вземем случая със С и Д, защо С успява да изкръпка с хиляди, когато му скимне, докато Д никога не успява да надхвърли петте лири. Тавана, който човек може да стигне при обяснението на

проблема е да каже, че ако искаш да заемаш с пълни шепа, трябва да си някаква фирма.

Ако Бисквитата беше „Пернамбуко“ или „Фиджи Трейдинг“, „Голд Брикс“ или „Перпечуъл Моушън“, без съмнение щеше да се завръща тази вечер в своя малък дом с джобове, издути от мангизи. Но той беше провел кампанията си като отделен индивид, и още повече — като индивид, известен с принадлежността си към групата на петлировите. Беше се прочул в рамките на този вид на хомо сапиенс. Когато хората виждаха, че лорд Бискъртън идва, автоматично бъркаха в кесиите си за пет лири. Всички, от първия до последния, днес отказаха да насърчат излизането му от тази група, като му дадат хиляда лири, каквато бе и молбата му.

Нежелаещ да се примири с поражението до последния момент, беше опитал всички възможности — и големите, и малките. Добрият стар кръстоносен дух на Бискъртънови го беше отвел даже и до леговището на господата Дайкс, Дайкс и Пинуийд. Но всичко, което Дайкс, Дайкс и Пинуийд направиха, беше да запечат старата неприятна песен за неплатените си сметки на нов глас. И едва накрая, когато младият Уфи Симпсън, най-състоятелният член на „Търтеите“, твърдо отказа да повиши покупателните му възможности, Бисквитата вдигна ръце.

Той пое към Мълбъри Гроув, като влачеше унило крака. Душата му се разкъсваше. Сърцето му се обливаше в кръв всеки път, когато помислеше какво изпуска. Веднъж в училище беше спечелил шест шилинга, като заложи на това, че Р. Б. Бленкисоп (Тенията) може да изяде десет ореховки до междучасието в единадесет. И досега гледаше на този момент като на най-лесната печалба в кариерата си. Но въпросният епизод беше дребна риба в сравнение с това, което сега съдбата му пъхаше под носа. Ето, това е то големият шанс. Само да щракнеш с пръсти и ще спечелиш. А той беше с вързани ръце.

Като дишаше тежко, Бисквитата стигна до Мълбъри Гроув и се насочи към портата на „Кътчето“. Имаше нужда от съчувствие и Бери Конуей можеше да му го предложи. Още повече, все още мъждукаше надеждата, че приятелят му би могъл да намери малко пари. Онзи тип Атуотър. Веднъж беше заел на Бери двеста лири, а Бери му ги беше върнал. Това със сигурност би събудило доверието на Атуотър.

За момент почти развеселен, Бисквитата почука на прозореца на дневната.

— Бери — викна той.

Бери беше вътре и чу потропването. Но не отговори. Той също се беше отдал на страданието, и колкото и да се радваше по правило на компанията на Бисквитата, сега не мислеше, че ще бъде в състояние да бърбри с него. Опасяваше се, че приятелят му ще започне да се възторгва от прелестите на Кичи и всяка дума ще бъде нож в сърцето му. Човек, който е видял как възжеленията му се разбиват на хиляди парченца от една женска гримаса, не може ей така да си седи в дневната и да забавлява щастливи влюбени.

Затова Бери се спотаи в тъмното и притихна. А Бисквитата, като изруга мрачно, се обърна, седна на стъпалата и запали цигара.

След малко, като не намери успокоение в никотина, стана, отиде до портата и се облегна на нея. Огледа пейзажа наоколо: Спускаше се здрач, но все още имаше достатъчно видимост, за да съзре лебеда Егбърт, който се носеше по повърхността на езерото. Замисли се дали ще може да го уцели с пръчка от това разстояние. Когато душата ти е в рани, можеш да почувстваш облекчение, като раздразниш някой лебед. Бисквитата се наведе и се снабди с пръчка като цепеница.

И тъкмо се наместваше, опитвайки се да прецени необходимата траектория, когато между него и целта му се намърда някакво чуждо тяло. Един слаб висок мъж в напреднала възраст беше излязъл иззад ъгъла и го наблюдаваше така, като че ли Бисквитата беше надгробният камък на първия му приятел.

— Добър вечер, мистър Конуей — каза мъжът с печален глас, който напомни на лорд Бискъртън за банковия му управител в моментите, когато му съобщава, че при дадените обстоятелства ще бъде неудобно — всъщност, невъзможно — да одобри предложеното превишаване на кредита. — Вие сте мистър Конуей, предполагам? Казвам се Робинс.

2.

Заблуждението, в което изпадна старшият член на „Робинс, Робинс, Робинс и Робинс“, не беше необичайно. Той бе изпратен от мистър Фрисби във Вали Фийлдс да разговаря с някакъв авантюрист, живущ в „Кътчето“ на Мълбъри Гроув. Беше стигнал до въпросното място, където намери млад мъж, находящ се в двора и гледащ навън. Нищо чудно тогава, че мистър Робинс реши, че е достигнал целта си.

— Ще се радвам, ако мога да обменя с вас няколко думи, мистър Конуей — изпя той.

Прекъсването на спортните планове на Бисквитата го беше раздразнило.

— Аз не съм мистър Конуей — отсече той заядливо. — Мистър Конуей го няма.

Мистър Робинс вдигна ръка. Беше очаквал подобно нещо.

— Моля! Мога да разбера, че предпочитате да избягвате разискването на вашите дела, но се страхувам, че се налага да бъде настоятелен.

Мистър Робинс имаше два начина на поведение — и двата в меланхоличната гама, но съвсем различни. Когато разговаряше с клиент по въпросите на неправомерното изземване на вещите и тяхното възстановяване, той си позволяваше да се отклонява от основната тема. Когато процедираше с авантюристи, обаче, беше стегнат и точен.

Заговори хладно, защото този негодяй му беше неприятен.

— Аз представям мистър Фрисби, с чиято племенница, доколкото разбирам, възнамерявате да се свържете. Моят клиент е напълно решен да не допусне този брак и мога да кажа, че няма да спечелите нищо, ако се противопоставите на желанията му. Една позиция на упорство и неотстъпчивост от ваша страна ще означава, че губите всичко. Ако бъдете разумен, обаче, моят клиент е готов на щедрост. Мисля, че ще се съгласите с мен, мистър Конуей — на четири очи, както се казва, без присъствието на свидетели — че от героични

пози няма полза и че единственият аспект, по който трябва да говорим, е паричният.

Междувременно Бисквитата не беше стоял със скръстени ръце, без да се опита да прекъсне тази реч. Този следобед му дойде до гуша да слуша хрисимо разни дърдорковци. Единствено белите коси на оратора, прокрадващи се изпод цилиндъра му, го предпазиха от фронтално нападение: в противен случай цилиндърът му можеше да бъде сплескан с един удар. Както и да е, Бисквитата се беше опитал да се намеси, но тренираният сказчик съвсем лесно го беше надприказвал. Сега, когато събеседникът му спря, той имаше чудесната възможност да повтори, че е станала грешка, но не я използва. Реши, че в единадесетия час съдбата му праща човек, който говори за пари — на първо време неясно, но все пак с някакво сладко обещание в гласа, и от тази мисъл устата му пресъхна.

— Хайде, мистър Конуей — настоя мистър Робинс. — Ще бъдете ли разумен?

Бисквитата се задави. Пръчката падна от безчувствената му ръка.

— Да не би да ми предлагате пари, за да...

— Моля!

— Да си го кажем направо — Бисквитата пристъпи решително към въпроса. — Има ли пари на хоризонта, или не?

— Има. Упълномощен съм да предложа...

— Колко?

— Две хиляди лири.

Мълбъри Гроув се завъртя пред очите на Бисквитата. Лебедът Егбърт заприлича на два лебеда близнаци.

— Да, обмислете това — каза мистър Робинс.

Той загърна шлифера около тялото си така, като че ли беше покров. Бисквитата се облегна на портата в мълчание.

— Кога ще ги получа? — изрече накрая, събрал малко силици.

— Сега.

— Сега?

— Нося чек. Вижте! — мистър Робинс го измъкна и го размаха под носа му.

Нямаше нужда да го маха дълго.

— Дай тука! — изхъхри Бисквитата и го грабна от ръката му.

Мистър Робинс го погледна с болка и отвращение. Очакваше съгласие, но не чак толкова бързо като това. Въпреки че беше наблегнал върху неодобрението си на героичните пози, не предполагаше, че сделката ще бъде сключена без ни най-малък опит от страна на негодника да демонстрира неохота.

— Мисля, че мога да поздравя младата дама за щастливата развръзка — процеди той с леден глас.

— А? — недочу Бисквитата.

— Казах, че мога да поздравя...

— О-о, а-а. Да. Благодаря.

Мистър Робинс се отказа от опитите си да пробие тази дебела кожа.

— Ето визитната ми картичка — каза той отвратен. — Утре ще дойдете в офиса ми и ще подпишете писмото, което ще продиктувам. Довиждане, мистър Конуей.

— Ъ-ъ? — измънка Бисквитата.

— Довиждане, мистър Конуей.

— Какво?

— О, лека ноц — потрети мистър Робинс.

Обърна се и се отдалечи. Даже и гърбът му изразяваше възмущение.

Бисквитата стоеше неподвижно и се пулеше в езерцето. След това тръгна бавно и замаяно към „Прасковен рай“. Като стигна, си забърка едно уиски със сода — питие, за което, според него, ситуацията направо плачеше.

В интервалите, докато пресушаваше чашата, пропиваше щастливо с фалшив, но мощен баритон. Стената, която делеше дневната на „Прасковен рай“ от дневната на „Кътчето“, се състоеше от един ред летви и хоросан, така че Бери, борейки се със своята трагедия, чу всяка нота.

Той потрепери. Ако любовта караше съседа му да се чувства така, то слава богу, че прояви твърдост и не обърна внимание на потропването му по прозореца.

3.

След около двадесет минути колата, съдържаща капитан Кели и съучастника му, мистър Хоук, се появи на Мълбъри Гроув.

— Стигнахме — каза капитанът. — Слизай.

Мистър Хоук слезе.

— Сега — каза Кели, след като огледа терена, както подобава на военен, — ето какво ще правим. Отвори си ушите, пиянде такова. Минаваш в задния двор и оставаш там. Аз ще пазя тук, отпред. И помни, никой не трябва да излезе от тия две къщи. А ако някой влезе — е, по дяволите, ще трябва да си остане там. Разбра ли?

Мистър Хоук поклати глава единадесет пъти жизнерадостно и охотно.

— И'ам си пищов — изфъфли той.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

1.

Ако сте на диета от големи уискита и малки соди, подплатени сегиз-тогиз с по някое чисто бренди и всичко това поемано на кратки интервали през един цял дълъг следобед и последвалата го вечер, резултатът ще се окаже, образно казано, нож с две остриета. В случая с Д. Б. Хоук положителният ефект беше неговото транспортиране до задния двор на „Кътчето“ с пистолет в ръка — подвиг, който никога не би бил постигнат само с една гола лимонада. Дотук нещата вървяха според плана. Но имаше един доста съществен детайл, а именно, в резултат на гореспоменатата диета способностите на мистър Хоук съвсем се бяха размили.

Както си стоеше, подпрян на единственото дърво в задния двор на „Кътчето“ и вдишваше сладкия нощен въздух на Вали Фийлдс, замъгленият му мозък действаше на бавни обороти. Имаше някакъв мътен спомен за някакъв объркан разговор с някакъв негов приятел, капитан Кели, в процеса на който бяха казани доста неща, но все пак беше останал в неведение по три точки.

Те бяха следните:

- (а) Кой беше той?
- (б) Къде беше той?
- (в) Защо беше там?

Именно към разрешаването на този троен проблем се беше насочил в момента.

В известен смисъл нещата се свеждаха до онова, върху което си е блъскал главата и Марк Аврелий. Но мистър Хоук имаше предимство пред въпросния римски император и философ. Последният търсил обяснение на съществуването си в големия свят на човешките същества. Докато Д. Б. Хоук искаше само да знае защо е подпрял това дърво наред нещо, което приличаше на квартален заден двор.

Очевидно, струваше му се, трябва да има някаква основателна причина и реши, че ако само може да остане за малко напълно неподвижен и концентриран, ще си спомни всичко.

Ето защо за известно време мистър Хоук притихна, размишлявайки върху първопричините. И все още размишляваше, когато Съдбата му помогна, като накара ръката му, облеганата върху дървото, да се подхлъзне. Мистър Хоук загуби равновесие, повали се в страни и получи силен удар по лявото ухо. И шокът постигна онова, което мисълта сама не успя да разреши. Както си седеше на земята и търкаше болното място, паметта му постепенно се възвръщаше на трона си.

Сега си спомни. Вече всичко беше ясно. Капитанът го беше паркирал тук, в тази градина, да предотврати, ако трябва и със сила, излаза на младия Конуей или на неговия червенокос приятел. Мистър Хоук стана и изтупа панталона си с решителен жест. Все още усещаше леко виене на главата, но поне беше намерил отговора на фундаменталния въпрос.

Д. Б. Хоук се беше снабдил за тази експедиция с голяма джобна манерка, като усещаше инстинктивно, че тя със сигурност в един момент ще се окаже полезна. Сега я измъкна и отпи яко от съдържанието ѝ. Настроението му, което започна с дружелюбно безразличие, а после се обърна в самосъжаление, сега се смени отново. Ако в този момент някой беше осветил лицето на мистър Хоук, щеше да забележи върху него едно неумолимо изражение. Главата му се изпълни със сурови мисли по отношение на Бери и приятеля му. Ще се прокрадват те и ще се измъкват под носа на добрия човек? Ха! Не са познали! Така си помисли мистър Хоук.

С широк властен жест, предназначен да изрази презрението и пренебрежението му към всички подобни дребни съзаклятничета, той разпери драматично ръка. За беля, обаче, това беше ръката, която окончаваше с дланта, която пък окончаваше с пръстите, които от своя страна държаха манерката; и пръстите, неспособни да посрещнат внезапното натоварване, разхлабиха захвата си. В следващия момент скъпоценният предмет беше изчезнал в нощта и доскорошният му собственик, обхванат от паника, се зае с издирването.

Мистър Хоук никога не е бил ревностен почитател на поезия. Ако беше, следните трогателни думи на Лонгфелоу^[1] щяха несъмнено да проблеснат в съзнанието му, тъй като отговаряха напълно на ситуацията:

*Запратих някъде във въздуха шише,
то падна на земята, но не знам къде.*

Нощта беше тъмна и градината на „Кътчето“, макар и не толкова обширна като Елисейските полета, все пак беше достатъчна, за да скрие една манерка. Последваха дълги и тягостни минути. Мистър Хоук тършуваше от край до край като ловно куче. Завря се във всеки храст. Пролази терена надлъж и нашир. Прерови цветните лехи. Но всичко бе напразно. Градината пазеше добре своята тайна.

Д. Б. Хоук се предаде. Беше победен. Изправи се скръбен от последната леха и като се обърна, осъзна, че в един от прозорците на приземния етаж, доскоро тъмни, сега се е появила светлина. Заинтригуван от този феномен, той забърза през поляната и надникна.

Докато седеше в тъмната дневна, отдаден на мъката си, Бери внезапно стигна до откритието, че е на път да предаде богу дух от глад и жажда. В първия момент почувства отвращение. Само мисълта за приемане на някаква храна в сегашното му състояние му се стори отвратителна. После, когато гладът и жаждата се изостриха, той се предаде. Отиде в килера и го претършува. После седна и взе да се тъпче с нещо, което доста приличаше на вдъхновение.

А мистър Хоук клечеше зад прозореца и го гледаше тъжно. Това парче шунка щеше да му дойде добре. И онова уиски нямаше да му бъде излишно. Той сплеска нос о рамката на прозореца и зяпна лакомо. Копнежът по изгубената манерка го мъчеше зловецю.

Внезапно забеляза, че пируващият замръзна в стола си и вирна глава, ослушвайки се. Мистър Хоук не чуваше нищо и нямаше представа, че звънецът е иззвънял. Но Бери го беше чул и в съзнанието му проблесна някаква дива, безразсъдна надежда, че това е Ан, която идва да му каже, че въпреки всичко, още го обича. Вярно, че на раздяла тя не беше дала и намек за подобна сърдечна промяна, но едната възможност беше достатъчна да изстреля Бери към вратата и по коридора. За секунда мистър Хоук се намери опулен пред една празна стая, ако не се броят шунката на масата и бутилката уиски до нея. Те си бяха останали на мястото и Д. Б. Хоук усети някакъв непреодолим магнетизъм, нещо, което го теглеше като магия. Той изпробва прозореца. Не беше залостен. Бутна го. И се покатери.

Дали заради големия си душевен смут, или заради необходимостта да събере кураж с пиене, но мистър Хоук тази вечер, за пръв път може би в живота си, беше пропуснал да вечеря, предпочитайки да концентрира енергията си върху поглъщането на двойни уискита. Сега беше гладен като вълк и се хвърли в атака към шунката с истинско настървение. Не пропусна и да се почерпи от бутилката уиски колкото му душа иска.

Човек, който вече е фиркан до козирката с различни видове алкохол, не може да направи това, без да усети някаква промяна на духа. В началото на вечерята Д. Б. Хоук беше мрачен и особено недружелюбно настроен към Бери. В процеса на засищането, обаче, едно по-меко настроение взе връх. Ужасно му се виеше свят, но заедно с виенето се беше появило някакво настроение, което определено приличаше на доброжелателство и копнеж за обществото на събратята му.

Той стана. Отиде до вратата. Откъм дневната се долавяха гласове. Очевидно там имаше някакъв людски сбор и той искаше да участва.

Мина на зигзаг по коридора, след кратко колебание избра една от трите брави, с които щедрият архитект беше снабдил дневната и прекрачвайки прага, впери очи в присъстващите, като същевременно им пусна една широка, нежна усмивка.

Въпросните присъстващи бяха двама. Единият бе Бери. Другият бе изискан мъж на средна възраст с посивял мустак. И двамата се изненадаха при появяването му.

— Здравсти! — произнесе мистър Хоук със замах.

Бери, в качеството си на домакин, отговори.

— Здравей! — Видението, както може да се очаква, го бе стреснало малко. — Мистър Хоук!

— Хлъц-хоук — повтори Хоук в подкрепа на това твърдение.

Бери вече беше стигнал до теория, която според него покриваше фактите. Предположи, че след като е поканил преди малко лорд Ходсдън, е забравил вратата отворена, и този късен посетител, намирайки я така, е влязъл. Това можеше съвсем лесно да се случи, защото пристигането на Негова светлост така го бе изненадало, че от главата му излетяха всички други мисли. Във всеки случай, Хоук беше тук и Бери се опита да установи вежливо какво го води насам.

— Сигурно искаш да ме видиш за нещо? — попита той.

— И'ам си пищов — каза мистър Хоук закачливо.

— Пантоф? — вдигна вежди Бери.

— Пищов — повтори мистър Хоук.

— Какъв пантоф? — попита Бери, все още неспособен да се включи в интелектуалната насока на този разговор.

— Пищов — потрети мистър Хоук с тон, който не търпи възражение.

Бери колебливо подходи от друг ъгъл.

— Картоф? — попита отново той.

— Пищов — не отстъпваше мистър Хоук.

Той се намръщи леко и усмивката му загуби част от искрящата си дружелюбност. Тия жонгльорски номера с думите му причиняваха леко, но осезаемо главоболие.

Лорд Ходсдън също не беше съвсем сърдечно настроен. Прекъсването точно в момент, когато беше започнал да оформя речта си, го раздразни.

Като се има предвид колко твърдо и безкомпромисно беше заявил Негова светлост пред сестра си Вира, че нищо не е в състояние да го примаме към завръщане във Вали Фийлдс, присъствието му в дневната на Бери изисква кратко обяснение. С две думи, беше променил решението си. Отличителен белег на великия мъж е, че не се страхува да промени решението си, ако види основателна причина за това. И лорд Ходсдън, като премисли нещата на спокойствие в клуба си, беше намерил именно такава.

Разкритията на лейди Вира предната вечер го бяха разтърсили из основи. Ако Ан Муун се канеше да чупи сина му и да се омъжи за този Конуей, въпросът беше сериозен. Макар и нищо досега в поведението на милионера да не бе показало, че е готов да се раздели с част от парите си, лорд Ходсдън се надяваше, какъвто си беше оптимист, че веднъж това момиче да се омъжи за сина му, той ще бъде в състояние да изработи мистър Фрисби за малък заем. По дяволите, та той и Т. Патърсън ще бъдат на практика роднини. Следователно, беше жизненоважно върху този Конуей да се упражни натиск от човек с тежест.

Ето защо, съзнавайки факта, че в момента имаше в банковата си сметка шестстотин лири, той беше дошъл в „Кътчето“ да купи

негодника. Бе го сторил по вечерно време, защото според него Вали Фийлдс бе по-безопасен именно тогава. И тъкмо започваше да говори така, както главата на една фамилия би трябвало да говори, когато последва отвратителното прекъсване. Точно по средата на едно от най-внушителните му изречения, вратата се беше отворила и някакъв масивен, червендалест пияница се бе заклатушкал към тях.

Осъзнавайки, че мигът безвъзвратно е отлетял и ще трябва да отложи по-нататъшната дискусия на деликатната тема, и с горчивото чувство, че точно такъв приятел може да се очаква от човек като Конуей, лорд Ходсдън се надигна.

— Аз съм готов — процеди той.

— Пищов — обади се мистър Хоук. Раздразнението му нарастваше. Струваше му се, че тия хора нарочно се преструват, че не разбират прост английски.

Той изгледа враждебно лорд Ходсдън, който очевидно се канеше да потегли. В един миг на слабост беше позволил на съзнанието си да се отклони от мисията, но сега думите на капитан Кели прозвучаха в ушите му. „Никой не трябва да напусне тези две къщи“ — така беше казал капитанът, — „а ако някой дойде, е, по дяволите, ще трябва да си остане там.“ Тоя мустакат пън го беше сторил. Много добре. Сега ще трябва да стои тук.

— Мислиш да си вървиш, а? — попита мистър Хоук.

Лорд Ходсдън повдигна вежди. Безпаричието и изискванията на новата демократична епоха взети заедно, бяха накарали Негова светлост да позабрави високомерието, което толкова често върви със синята кръв. Но в този случай той го приложи. Хвърли един поглед на Д. Б. Хоук като феодален владетел на своя васал или щитоносец.

— Нямам удоволствието да ви познавам, сър...

Бери пое ролята си.

— Мистър Хоук... Граф Ходсдън...

Строгостта на мистър Хоук се посмекчи.

— Ти в петролния бизнес ли си? — попита заинтригуван.

— ... но да отговоря на въпроса ви, да, мисля да си вървя — продължи лорд Ходсдън.

Моментното залитане на мистър Хоук в посока на сърдечността свърши. Той беше отново силният, мъжът зад пистолета.

— О, не! — гласът му беше категоричен.

— Моля? — лорд Ходсдън направи гримаса.

— В това можеш да си сигурен!

И мистър Хоук извади пищова, за който бяха слушали толкова много, надигна го с трепереща, но решителна ръка и викна:

— Горе ръцете!

[1] Хенри Уадзуърт Лонгфелоу (1807–1882) — американски поет.
— Б.пр. ↑

2.

Междувременно в дневната на „Прасковен рай“, разделена от дневната на „Кътчето“ само с една тънка преграда, произтичаха събития, които историкът не може да отмени. Сега летописецът трябва да обърне всевиждащите си очи към лорд Бискъртън и неговите дела.

Приблизително в момента, когато мистър Хоук се катереше по прозореца на трапезарията в „Кътчето“, настървен за шунка и уиски, Бисквитата, разположен във фотьойла си, беше започнал да съзерцава снимката на мис Валънтайн над камината. През главата му минаваха онези дълги сладки мисли, които минават през главата на един млад мъж със сърце, изпълнено с любов, и джоб, съдържащ чек за две хиляди лири. Музикалният изблик, на който се беше отдал след завръщането си у дома, продължи около десет минути. В края на този период той се успокои в името на обществения ред и потъна в тихо размишление.

Гледаше снимката на Кичи. Да се спечели любовта на момиче с подобни черти би било невероятен късмет за обикновения мъж. Но не и за Годфри Едуард Уинстънли Брент, лорд Бискъртън, любимецът на Съдбата. В добавка той беше удостоен с най-страхотните и пресни сведения, излезли някога от борсата, и като че ли това не беше достатъчно, ами някакъв магически порой от злато се изля върху му, за да му позволи да ги използва.

От най-ранни години Бисквитата хранеше убеждението, че Съдбата е запазила нещо особено сочно, за да го възнагради, и е само въпрос на време да се появи и да донесе със себе си благата. Тази своя надежда базираше на факта, че винаги се е стремил да бъде разумния сърдечен добряк и симпатягата, който обича всички човешки същества. Но дори и в най-оптимистичните моменти, дори и след гуляите по случай състезанията с лодки в Оксфорд, дори и след честванията на някой рожден ден в Клуба на Търтеите, не беше очаквал, че ще му провърви в такъв колосален мащаб. Това само доказваше, че когато Провидението знае какъв свестен тип има в ръцете си, щедростта му е безгранична.

Още повече, че докато го обсипваше с блага, Провидението също се канеше да даде зелена улица и на добрия стар Бери. Изобилие. Ето така виждаше нещата Бисквитата. Изобилие. Сгушен във фотьойла, той се почувства почти замаян. Празнични камбанки пълнеха със звън един свят, където всичко, след едно трънливо начало, внезапно се беше подредило като на картинка.

И както си седеше, започна да осъзнава, че по един пункт е допуснал малка и извинима грешка. Това не бяха празнични камбанки. Въпросният звън идваше откъм външната врата. Очевидно идеше посетител, за да сподели часа му на ликуване. С надеждата, че може би е Бери и с опасението да не се окаже свещеникът, той отиде до вратата и я отвори. И в следващия момент замръзна върху килимчето с дива изненада в очите.

Беше подготвен за Бери. Беше подготвен и за свещеника. Беше подготвен дори и за някой продавач на метли, плетени столове или момини сълзи. Този, за когото не беше подготвен, бе доскорошната му годеница, Ан Муун.

— Зд-зд-здравей! — запримига Бисквитата.

Тя го гледаше с ококорени очи и не можеше да си поеме дъх. Лицето ѝ се покри с руменина, а устните ѝ потрепваха полуотворени. Бисквитата реши, че това я прави невероятно привлекателна — не че имаше някакво значение, разбира се.

— Здравей! — повтори той слисано.

— Здравей! — отвърна Ан.

— Ти!

— Да. Мога ли да вляза?

— Да влезеш?

— Да.

— О, разбира се — Бисквитата се сети за необходимостта да играе ролята си на домакин. — Моля ти се, ами че да.

Все още зашеметен, той я поведе към дневната.

— Би ли искала да седнеш или нещо подобно?

— Може ли?

— Естествено. Ама разбира се, как не.

Ан седна и последва въздълга пауза. Не е лесно за една девойка да започне, след като се е появила в къщата на мъжа, с когото е

разтурила годежа, и се кани да му предложи възобновяване на връзката поради промяна на възгледите си.

В главата на Ан, както и в тази на нейния домакин, беше истинска бъркотия. Беше дошла тук, следвайки един от ония свои внезапни импулси, на които така лесно реагираше. Повтаряше си, че мрази и презира Бери и това я беше довело до убеждението, че се е отнесла много зле с Бисквитата и трябва да поправи грешката си. Но не беше лесно да започне разговора.

— Цигара? — попита Бисквитата.

— Не, благодаря.

Това, което особено затрудняваше нещата, бе фактът, че тя самата беше раздвоена. Чувстваше се добре, като си повтаряше, че мрази и презира Бери. И беше вярно. Но колко дълго щеше да трае това отношение, след като първия пристъп на справедливо възмущение отслабне? В момента Ан беше изцяло под контрола на онази бясна ярост, обхващаща всяко момиче, което е било изиграно и е трябвало да признае, че мама — или поне нейната придружителка — се е оказала права. Лейди Вира каза, че Бери е меркантилен самозванец, и точно такъв се беше оказал.

Дотук — добре, както би се изразил Бисквитата.

Но през цялото време дълбоко в нея оставаше нещо, което ѝ шепнеше, че, самозванец или не, той е мъжът, когото обича и винаги ще обича. От години душата ѝ беше разкъсвана от една безочлива Съвест, която все си пъхаше носа, където не трябва. И сега, когато най-накрая се канеше да действа така, както тя би одобрила, някакво непокорно второ аз надигаше глава в нея и я караше да се чувства неспокойна. Погледнете го откъдето си щете, но това беше доста тежко бремене за раменете на едно момиче.

Тя събра сили, за да се пребори с този нов неприятел.

— Годфри — промълви.

— А-ха?

— Искам да говоря с теб.

— Давай направо.

— Аз... — започна Ан.

И спря. Беше още по-трудно, отколкото си го представяше.

Отново се възцари тишина. Бисквитата ровеше в ума си за теми на разговор. Винаги е бил привързан към Ан, но трябваше да си

признае, че я харесваше повече преди тя да прихване тази болест — загуба на говора. Речи го така. Едно весело, сладкодумно момиче — прекрасно. Едно момиче, дето си е глътнало езика — в никакъв случай. Ако Ан е била пътя до Вали Фийлдс само за да седи и да го зяпа, той би предпочел тя да си върви.

Всъщност, той и без друго искаше тя да си върви. Беше сгоден мъж, а един сгоден мъж не може да бъде много нежен с друга жена. Кичи може да се разсърди, и то с основание, от това, че той забавлява привлекателни девойки в къщата си.

Както и да е, трябваше да е учтив. След като беше невъзможно да я хване за яката и да я метне навън, налагаше се да води нещо като любезен разговор.

— Как си? — попита той.

— Добре.

— Сигурна ли си?

— Да, благодаря.

— Изглеждаш чудесно.

— Ти също изглеждаш чудесно.

— О, аз съм добре.

— Аз също.

— Хубаво — каза Бисквитата. — Дали ще имаш нещо против да гаврътна едно питие? Старият ми мозък като че ли съвсем се е размекнал.

— Давай.

— Благодаря. А ти?

— Не, благодаря.

— Е, хубаво, наздраве тогава — каза Бисквитата и надигна чашата.

Сега вече се чувстваше по-спокоен. Дойде му наум, че голямата мистерия още не е разкрита.

— Откъде знаеш, че живея тук?

— Лейди Вира ми каза.

— А! Значи тя ти е казала.

— Да. Между другото, тя каза ли ти?

— Какво, че живея тука?

— За годежа си.

Бисквитата опули очи.

— Нейния годеж?

— Ще се омъжи за чичо ми.

— Какво! Стария чичо Фрисби?

— Да.

— Да го вземат м... Брей, да му се не види!

— И аз бях изненадана. Не предполагах, че чичо Патърсън е от мъжете, които се женят.

— Всеки мъж би минал в тая група, ако жена като леля ми Вира му хвърли око — каза Бисквитата дълбокомислено. — Е, това се казва новина! Значи моето семейство все пак ще задържи твоето семейство във фамилията. Направо да се гръмне човек!

Той се замисли. Нещата се изясняваха.

— Значи затова си дошла?

— Не.

— Как така „не“?

— Ами така, не.

— Искаш да кажеш, че не си дошла, само за да ми донесеш новината?

— Точно така.

— Тогава защо — реши Бисквитата този път да се прицели право в целта — си дошла? Винаги се радвам да те видя — добави галантно. — Отбивай се винаги, когато минаваш наблизо и изобщо... да. Все пак, защо дойде?

Ан почувства, че моментът е дошъл. С лек тремор в гръбначния стълб и други признаци на смущение под формата на пламнали бузи и крак, който чертае фигури по пода, тя напрегна всички сили, за да говори.

— Годфри — започна.

— Давай нататък — окуражи я Бисквитата след подobaваща пауза.

— Годфри — започна отначало Ан. — Ти получи писмото ми, нали?

— С което скъсваш годежа, ли? Ами че да.

— Дойдох при теб — продължи Ан, — за да ти кажа колко съжалявам, че го написах.

Бисквитата беше непоносимо откровен.

— О, няма защо. Чудесно написано писмо. Така реших, като го прочетох, и все още мисля така. Пълно с бисери.

— Аз...

Бисквитата, изпълнен от угризения, зацъка с език.

— Между другото, къде ми е ума, че не отворих дума по-рано. Желая ти щастие и всички други подробности. Бери Конуей ми каза, че сте се сгодили.

— Познаваш ли го? — викна Ан изненадана.

— Разбира се, че го познавам. Трябваше отдавна да съм пратил благопожелания и така нататък. Но бях доста зает напоследък, едно и друго ми мина през главата, и се забавих. Дяволски разумно от ваша страна, така мисля. Не мога да си те представя сгодена за друг, освен за Бери.

— Но ние не сме сгодени.

— Не?

— Не.

— Тогава — натъжи се Бисквитата — не съм бил информиран правилно. Бил съм изпързалиян, при това — което е още по-лошо — от източник, на когото обикновено вярвам.

— Аз развалих годежа — обясни Ан кратко.

— Развалила си го?

— Да.

— Защо?

— Няма значение.

— Скъпо дете — рече бащински Бисквитата, — аз съм последният човек, който би си пъхал носа в чуждите работи, но, честно, не мислиш ли, че малко се вживяваш в това разваляне на годежи? Искам да кажа, два пъти за една седмица. Добър резултат, нали така. Не знам какъв е европейският рекорд в тая дисциплина, но, струва ми се, ти си го надминала. Два пъти? Мили боже!

Ан стисна ръце.

— Няма нужда да е два пъти — тя изговаряше думите трудно, — ако това не ти харесва.

— Ъ-ъ?

— Дойдох — продължи тя мъчително, — да ти предложи, ако си съгласен, да смятаме това писмо за несъществуващо.

Бисквитата зяпна. Този ден събитията просто го цапардосваха без всякаква подготовка. Първо Хоук, после стария Робинс, а сега и това. Почувства, че не е на себе си.

— Да не би да искаш да кажеш — попита с треперещ глас, — че предлагаш ти и аз...

— Да.

— Че нашият годеж...

— Да.

— Че ние с тебе...

— О, да, да, да! — не издържа Ан.

Последва дълго мълчание. Бисквитата отиде до прозореца и погледна навън. Нямаше нищо за гледане, но той остана там, вперил поглед, в продължение на доста време. Беше му ясно, че трябва да привика на помощ цялата си тактичност и ораторски умения, за да се справи със ситуацията.

— Е? — попита Ан.

Бисквитата се обърна. Беше намерил точните думи.

— Слушай, дете мое — гласът му звучеше извинително, — страхувам се, че имам лоша вест за теб и ако послушаш съвета ми, ще пийнеш нещо, за да я посрещнеш както подобава. Бих направил всичко, което е по силите ми, за да ти услужа, но фактът е, че аз мога да ти бъда само сестра.

И с драматичен жест той посочи лавицата над камината.

— Като „Дайкс, Дайкс и Пинуид“ — каза той — аз съм ангажиран.

Дъхът на Ан секна.

— О!

Тя стана. Само веднъж, единадесетгодишна, когато я бяха изтикали на сцената да асистира на един илюзионист, се беше чувствала толкова безгранично глупаво. Но Ан вдигна високо глава. Отиде до камината и разгледа замислено снимката.

— Хубава е — промълви.

— Хубава е — съгласи се Бисквитата.

— Ами да, аз я познавам! — възкликна тя накрая.

— Така ли?

— Това с Кичи Вальнтайн. Пътувахме заедно на кораба.

На Бисквитата му беше на езика да каже нещо за това как ги е събрал заедно, но не беше сигурен как ще прозвучи. Можеше да мине добре, а можеше и да засече. Реши да го премълчи.

— Тя живее в съседната къща, нали? — сети се Ан. — Бях забравила.

— Точно така. В съседната къща. Гукахме си през оградата.

— Разбирам. Е, надявам се, че ще бъдеш много щастлив.

— О, ще бъда — увери я Бисквитата.

— Май ще си тръгвам.

Бисквитата протегна властно ръка.

— Чакай! Спри за момент. Искам да разнищя тая история със стария Бери.

— Не желая да говоря за него.

— Между влюбените понякога има хър-мър...

— Това не беше хър-мър между влюбени.

— Тогава какво е било? За бога! — Бисквитата постепенно се разпалваше. — Ако някога е имало двойка, създадена един за друг, това сте ти и Бери. Искам да кажа, ти си едно от най-прелестните неща на света, а той е мъж и половина. Ако наистина си направила тая глупост да го чупиш, трябва да си чалната. Няма смисъл да ти казвам, че след минута ще се появи някой като него, защото това просто няма да стане. Още милион години да търсиш, пак няма да намериш човек като Бери. Бива си го, и толкоз. А да знаеш какво мислят за него в Тайните служби! — допълни Бисквитата, спомняйки си, макар и малко късно. — Шефовете отгоре са му хвърлили вече око, това мога да ти кажа!

Ан се изсмя.

— Тайните служби!

— Защо — попита Бисквитата — казваш „Тайните служби“ с такъв ехиден глас?

— Знам всичко за него, благодаря за информацията — отвърна Ан. — Нямахше нужда да ме лъжеш. Той ги надрънка достатъчно.

— О? — Бисквитата се замисли. — О, а! О! А!

Започваше да разбира.

— Той е секретар на чичо ми — гласът на Ан звучеше подигравателно.

— В известен смисъл, да — съгласи се неохотно Бисквитата. — Но — продължи той с нов дух, — какво от това?

— Какво от това?

— Какво значение има?

Очите на Ан мятаха мълнии.

— Не мислиш, че има някакво значение? Не мислиш, че едно момиче може да промени чувствата си към мъж, когато открие, че я е лъгал, че я е правил на глупачка и че се е преструвал на влюбен, само защото... — тя се задави — ... само защото тя е богата?

Бисквитата се плесна по челото.

— Мило малко глупаче — той беше шокиран. — Нали не ме караш наистина да повярвам, че човек като Бери е тичал подир парите ти?

— Точно това правя. Лейди Вира ми го каза.

— Е, да. Леля ми Вира е изучила всичко за гонитбата на злато. Отричам тая история сто процента. Леля Вира ти е надрънкала куп глупости. Слушай, бедно ми празноглавче. Бяхме в училище с Бери цели пет години и го познавам от кепето до връзките за обувки. Той е най-почтеният тип на земята. Заявявам го най-тържествено. Нали не мислиш, че мога да сбъркам за човек след пет години, прекарани в училище? Бери е готин.

— Тогава защо ме излъга?

— Ще ти кажа защо. Има да се смееш. Видял те в „Бъркли“ и се влюбил, а после, когато си се качвала в колата, не можал да измисли друг начин да се запознае с теб, освен да скочи и да ти каже, че е от Тайните служби. Ето такъв си е той. Безразсъден и романтичен до полуда. А относно работата му като секретар на чичо ти. Не си въобразявай, че много си е паднал да бъде секретар на стария чичо Фрисби. Останал без пукната пара в джоба си и някакъв си адвокат му заел неколкостотин, за да започне с нещо. Бери трябвало да си намери работа и да работи, докато не върне парите. И през цялото време мечтаел да поеме към Рио, или да иде в Аризона и да прави нещо си там със скалите, той ми каза, но аз забравих. Някакви проучвания, такива работи. И като говорим за Аризона, нека да ти кажа и друго. Ще видиш каква малка тъпачка си била, като си мислила, че се цели в парите ти. Той си има пари — с лопата да ги ринеш. Или по-точно ще ги има — утре. Аз също. Ние с него забогатяхме.

Ан мълчеше. После си пое въздух с дълбока въздишка.

— Разбирам.

— Няма полза да казваш, че разбираш. Какво смяташ да правиш?

— Приличам на магаре.

— Наистина приличаш на едно голямо магаре — съгласи се Бисквитата ентузиазирано. — Държала си се като плиткоумна гъска. Какви стъпки смяташ да предприемеш?

— Дали да не му пиша?

— Не е лоша идея.

— Сега си тръгвам и ще го направя веднага.

— Отлично.

— Е, тръгвам, Годфри.

— Май така ще е най-добре — отвърна Бисквитата. — Искам да кажа, драго ми е, че дойде и така нататък, но знаеш как е.

— Предполагам, трябва да се опитам да ти благодаря — Ан беше вече на входната врата.

— Ни най-малко. Ще се радвам, ако нещо от това, което казах, може да бъде от полза...

— Е, довиждане.

— Довиждане — каза Бисквитата. — Ще наблюдавам бъдещата ти кариера с най-голям интерес. Хей, този пък що за птица е?

Птицата, която се имаше предвид, бе великият капитан Кели, който внезапно се бе пръкнал от тъмнината и извършил вмешателство в сцената на раздялата.

— Един момент — изкомандва той.

Ан го изгледа разтревожена. С шапката си, нахлупена върху очите, Кели представляваше смущаваща гледка.

— Мястото на всички амбулантни търговци е задния вход — повиши тон Бисквитата със строгостта на ревностен домакин. — Освен ако случайно — добави, тъй като през ума му мина втори вариант — не си свещеникът.

— Не съм свещеникът.

— Тогава кой си?

— Остави кой съм — Капитан Кели беше кратък. — Всичко, което ще чуете от мен е, че нито ти, нито младата дама, можете да излезете тази вечер от къщата.

— Какво? — ревна Бисквитата.

— Какво? — викна Ан.

Светлината от коридора освети застрашително насочен револвер. Ан и Бисквитата не сваляха очи от него омагьосани.

— Ще чакам отвън, в случай че скроите някой план.

— Но за какво е всичко това? — поиска да узнае Бисквитата.

— Ти знаеш за какво е — отвърна Кели кратко. — Хайде сега вътре, и не се опитвайте да си покажете носа навън, ако не искате да ви гръмна в темето. Съвсем сериозно.

Когато влязоха в коридора, Бисквитата се загледа в затворената врата, като че ли се опитваше да види през нея.

— Иди в предградията да видиш що е забава!

Ан възкликна:

— Но аз не мога да остана тука цяла нощ!

Бисквитата потрепери, като че ли електрически ток бе преминал по цялото му тяло.

— Не можеш и още как! — съгласи се енергично. — Не знам дали ти е известно, но вярата на малката Кичи в мъжката раса е доста крехка напоследък. Наскоро е имала тежко преживяване с един долен червяк на име Мървин Флок. Ако тя открие, че ние с тебе ноцуваме заедно... О, мили боже! — изстена Бисквитата. — Това ще бъде краят. Няма да има сватба. Най-вероятно ще иде в манастир или нещо такова.

— Но какво да правим? Кой е този човек?

— Не знам. Не е от моите приятели.

— Трябва да е луд.

— Абсолютно чалнат е. Но какво от това. Видя ли му патлака?

— И какво ще правиш сега?

— Ще гаврътна още едно.

— Каква полза от това?

— Ще ти кажа каква е ползата — отвърна Бисквитата. — Ще ми прочисти ума и ще ми помогне да се справя по-лесно с проблема, на който засега не виждам отговор. Пипето ми сече доста бързо по правило, но когато се касае за лунатици с хладни оръжия пред дома ми, не се срамувам да си призная, че временно съм объркан. Едно е сигурно — че по един или друг начин ти трябва да бъдеш измъкната от тук възможно най-бързо.

Той тръгна обратно към дневната и разсеяно се пресегна за гарафата. Мислеше... мислеше.

3.

В прозаична епоха като тази, в която живеем, всичко, което граничи с ексцентричността се осъжда жестоко. Гледаме го накриво и си вадим негативни заключения. Отклониш ли се дори ей толкова от нормалното поведение на обикновения човек, непременно ще се сблъскаш със свят, който клати глава и те зяпа подозрително.

Действията на капитан Кели и Д. Б. Хоук бяха, както стана ясно, продиктувани от внимателно и задълбочено осмисляне. Базираха се на солидна и трезва основа. И все пак, точно както Ан и Бисквитата в дневната на „Прасковен рай“ бяха стигнали до заключението, че капитанът е неуравновесен, даже смахнат, то от другата страна на преградната стена Бери и лорд Ходсдън осъдиха и заклеиха мистър Хоук по същите съображения.

Лорд Ходсдън пръв облече тези мисли в реч. Той беше наблюдавал пистолета на мистър Хоук с втренчени очи и увиснало чене и сега проговори.

— Кой е тоя лунатик?

Бери пристъпи към разрешаване на загадката по-предпазливо.

— Всичко е наред, мистър Хоук — каза той успокоително. — Ти си сред приятели. Помниш ме, нали? Конуей, а?

— Този човек плаче за усмирителна риза — продължи лорд Ходсдън. — Дръжте си проклетия пръст далече от спусъка, сър, да го вземат мътните! — добави той с растящо безпокойство. — Това чудо ще гръмне всеки момент.

— Горе ръцете — изпелтечи мистър Хоук.

— Нашите ръце са горе — намеси се Бери все с оная нежност на по-голямото братле. — Виждаш, че са горе, нали? Ето, гледай! Горе са.

И за да онагледя твърдението си, размърда пръсти. Мистър Хоук ги изгледа с чувство на неприязън, мигна и нареди:

— Хей! Я спри това!

— Кое да спра?

— Това мърдолене. Не ми харесва.

По някакъв начин му напомняше за паяци, а тая тема не му беше приятна.

— Знаеш ли какво — продължи Бери. — Сложи този пистолет настрана и седни спокойно, а аз ще отида и ще ти направя една хубава чаша чай.

— Чай?

— Хубав, топъл, силен чай. И после всички ще поседнем и ще си побъбрим и ти ще ни кажеш какво те безпокои.

Мистър Хоук го гледаше като бухал и изглежда обмисляше предложението.

— Някога имах майка — каза той.

— Така ли? — интересува се Бери.

— Да, сър! Точно това имах. Майка...

— Този човек е един проклет, раздрънкан, първокласен, опасен лунатик — не се стърпя лорд Ходсдън.

Мистър Хоук зяпна. Нещо в думите на Негова светлост бе накарало едно чудовищно подозрение да придобие очертания в мъглявото му съзнание. Стори му се, ако ги е разбрал правилно, че лорд Ходсдън хвърля съмнение относно неговия здрав разсъдък. Това не му харесваше. Пръв би признал, че е пийнал някоя и друга чашка в повече и в резултат на това умът му е загубил част от остротата си. Но би бил дълбоко огорчен, ако някой го сметне за невменяем.

— Мислиш, че съм луд? — попита той.

— Не луд — поясни Бери. — Само...

— Направо му хлопа дъската — настоя лорд Ходсдън, който не приемаше да се извъртат фактите и обичаше да нарича нещата с точните им имена. — Ще спрете ли да бърникате тоя спусък, сър! Да не искате на плещите ви да легне двойно убийство?

— Аз не съм луд — не мирясваше мистър Хоук. — Не, сър.

— Сигурен съм, че не си — Бери пое отново ролята си. — Само мъничко развълнуван. Защо не оставиш този пистолет — я гледай, там има маса, на която ще изглежда чудесно — и да ни разкажеш за твоята майка?

Съзнанието на мистър Хоук все още беше заето с крещящата неправда. Затова твърдо се противопостави на опита да се отклони разговора към въпроса за майките. Има много време, ще си поговорят

и за майки, след като докаже на тия скептици, че е напълно нормален. Той продължи да излага доказателства.

— Искате да знаете защо действам така? Не знаете, така ли? О, не, не знаете. Нямате и най-малка представа, нали? Онова твоє червенокосо приятелче не ти е разказвало какво му изтърсих за „Сбъднат сън“, така ли? О, не! Не е дошло да ти изпее всичко, а? О, не! Ти и твоите майки! Не се опитвай да ме заглавичкаш с приказки за майка ти, защото знам какво правя и ако твоята майка не го харесва, може да си гледа работата.

За лорд Ходсдън, разяждан от безсилен гняв, тези силни думи за сънища и майки бяха ново доказателство, ако изобщо му е било нужно, че пред него стои един от най-изявените умопобъркани, към които незабавно трябва да се приложи мярка за неотклонение. Празно бръцолевене, нищо повече — така характеризираше Негова светлост последната реч на мистър Хоук. Но Бери бе започнал да различава неясно, като през мъгла, някакво значение.

— Какво за „Сбъднат сън“? — попита той.

— А-ха, не знаеш, така ли? — отвърна унищожително мистър Хоук.

Той се придвижи предпазливо през стаята, за да държи под око затворниците, и седна с гръб към стената, наблюдавайки ги зорко.

— Не знаеш, така ли? Оня червеноглавец не ти е казал, а? И не си подслушвал оня ден на вратата на стария Фрисби, когато ние с него си приказвахме как ще си траем за новата жила? Е, ако си мислиш, че ще стигнеш до Лондон утре и ще изкупиш акциите на „Рогата жаба“, не си познал. Ще останеш ей тук, това ще направиш.

После обърна изпепеляващ поглед към лорд Бискъртън.

— Ей, петроления, това се отнася и за теб.

Бери издаде кратък вик. Като че ли пред очите му беше блеснала ярка светлина. От брътвежите на мистър Хоук за Бисквитата не беше схванал нищо, но от останалия словесен поток изникна големият, основният факт, че „Сбъднат сън“ се е оказала ценна мина в крайна сметка, и че старият Фрисби и тази фиркана усойница са го знаели през цялото време. И го бяха изиграли да я продаде за черните им очи.

Вълна от безсилна ярост се надигна в гърдите му.

— Значи си знаел, че там има мед? — ревна той.

— През цялото време — отвърна мистър Хоук. — И сега наистина ще забогатеея. Ще видиш как „Рогатата жаба“ ще стигне до сто в края на седмицата.

Една свиреща въздишка се изтръгна от устните на лорд Ходсдън. Ръцете го боляха и от тази безсмислена размяна на реплики главата го цепеше още по-силно. Сънища, майки, а сега и рогати жаби... Това беше твърде много за един благородник с недотам забележителен интелект, за да го понесе спокойно.

Ръцете на Бери бяха започнали пак да мърдат и мистър Хоук изкоментира този факт:

— Спрй да мърдолиш!

Той се облегна на стената и се опита да укрепи ръката си, стиснала верния пищов. Не харесваше изражението върху лицето на Бери. Ако става дума, не харесваше и това на лорд Ходсдън. И тъкмо се канеше да го каже, когато без всякакво предупреждение се чу силен, разрушителен грохот и значителна част от стената се сгромоляса върху главата му.

— По дяволите! — изрева мистър Хоук.

Винаги има обяснение и за най-озадачаващите събития. За Д. Б. Хоук това внезапно разпадане на нещо, което си изглеждаше нормална, солидна стена, определено спадаше към класата на чудесата. В главата му се въртяха мисли, доколкото изобщо можеше да разсъждава, за земетресения.

За секунда умът му се спря също и на теорията за свършека на света. А всъщност всичко на всичко това беше съседът на Бери, лорд Бискъртън, който се опитваше да мине направо от „Прасковен рай“ за „Кътчето“.

Да си припомним, че оставихме Бисквитата посред процеса на мислене. Мозък от такъв калибър не може да мисли дълго без да стигне до някакъв резултат. Бисквитата едва бе погълнал едно възсилно уиски със сода и бе започнал второ, малко по-меко, когато го озари решението на проблема. Внезапно като цъфнала роза, докоснала челото му, му хрумна една мисъл — той хукна надолу към мазето и скоро се върна в галоп, въоръжен с кирката, която домакините от предградията използват за раздробяване на въглища.

Потокът на мисълта му лесно може да се проследи. Колкото повече снимката на годеницата му върху полицата над камината му се

набиваше в очи, толкова по-ясно осъзнаваше, че нещо трябва да се стори, за да се предотврати това принудително съжителство между него и Ан на територията на „Прасковен рай“. Категорично изразените възгледи на капитан Кели бяха показали, че за нея обикновеният маршрут е невъзможен, и затова той беше възприел алтернативен вариант. Само да пробие път до дневната на Бери, и поне ще оформят тройка. Достатъчно благоприлично, това беше мнението му.

Той размаха енергично оръжието и с удоволствие установи, че среща слаба съпротива. Архитектите на къщите-близнаци в предградията не строят разделителните стени с мисълта за подобно отношение към тях. Окуражен, той удвои усилията си.

Лорд Бискъртън, както вече казахме, бе въодушевен. Но на този свят рядко всички са щастливи в един и същи момент и ще бъде необосновано да твърдим, че възторгът му се споделяше и от мистър Хоук. Какво може да направи, освен да пусне едно възмутено „Хей!“, той не знаеше. Знаеше само, че това не му харесва. Отстъпи от центъра на безредието с очи, изблещени от уплаха. И точно в този момент Бери, благодарен за възможността, скочи напред и със сръчен ритник изби пистолета от ръката му. После двамата продължиха съвещанието на пода.

Лорд Ходсдън, като свали изтръпналите си ръце, докопа един здрав стол и застана до разширяващия се проход в стената в очакване на развитието. Беше войнствено настроен, но не и изненадан. Бурният живот в покрайнините, изпитан първо през деня, а сега и през нощта, бяха калили духа му. Както пътникът в Аляска научава, че там, на север, не действа ни божи, ни човешки закон, така и Негова светлост бе научил, че всяко удобство на цивилизования живот трябва автоматично да се счита за несъществуващо, ако веднъж си стигнал пощенски район на Лондон S. E. 21.

С други думи, това не беше оня лорд Ходсдън, известният светски лъв, нито оня благородник, шляец се из хиподрумите в Аскът. Не, този, който сега стоеше с издигнат над главата си стол в дневната на Бери, беше друг човек. Това беше един лорд Ходсдън, в чиито гърди се бе пробудил атавистичният дух на предците-воини, един примитивен лорд Ходсдън, подготвен за истината, че в този адски квартал човек трябва да очаква по някой смъртоносен невменяем да

изскочи от всяко ъгълче и всяка дупка. И беше решен да продаде скъпо кожата си.

Процепът в стената се разширяваше и лицето на Негова светлост ставаше все по-мрачно. Както и великият му праотец, защитил така доблестно честта си в битката при Аженкур^[1], той възнамеряваше, ако е необходимо, да издъхне, борейки се.

Междувременно надлъж и нашир върху шарения килим продължаваше драматично и напрегнато двубоят по свободна борба между Бери и неговия посетител. Мистър Хоук може и да е бил неразумен относно освежителните напитки този ден; може и да е позволил на размекващите условия на мирния лондонски живот да развалят фигурата му и да го карат лесно да се задъхва; но в буйната си из баровете младост го знаеха като доволно голяма драка с внушително досие от победи. Тъй че много от старите умения още не бяха загубени. По ритника, който нанесе на Бери по пищяла и по опита да го ухапе за лявото ухо, можеше да се познае, че мъжът, проснат на пода, не е новак.

Бери също забеляза това и вложи в битката цялата си душа. За известно време резултатът беше висящ. Тогава мистър Хоук направи големия стратегически фал да се изправи на крака.

Това не беше действие, за което би го посъветвал най-добрият му приятел. Майката, за която беше говорил така прочувствено, би цъкнала с език и би поклатила красивата си глава, ако бе видяла момчето си да прави тази очевидна грешка. Д. Б. Хоук беше от ония мъже, които би трябвало да се придържат предимно към по-свободните и лесни условия на килимния бой. Като се изправи, той се превърна в една доста незащитена мишена. Докато на земята беше само едни крака и зъби, сега се разкри и като притежател на корем. Бери забеляза това. Нанесе му два яки удара в диафрагмата. И мистър Хоук, клокочейки победено, се прегъна като арабска шатра и се просна на пода. А Бери изпълни един лъвски скок към пистолета, заради който пламна битката, взе го и се изправи задъхан.

И тъкмо се мъчеше да си поеме дъх, когато някакъв грохот изотзад, последван от пронизителен рев, го накара да се обърне.

Старият му приятел, лорд Бискъртън, седеше на пода и търкаше наранената си китка, докато бащата на въпросния стар приятел, Ратник Ходсдън стърчеше и гледаше делото си в почуда и тревога.

— Годфри!

— Здравсти, шефе. Ти — тук?

— Годфри — викна лорд Ходсдън. — Нараних те, момчето ми!

— Шефе — отвърна Бисквитата, — никога не си изговарял по-верни думи. Ако не бях вдигнал навреме ръка, титлата нямаше да се предаде по пряка линия.

В този момент Ан пристъпи през отвора на стената.

[1] Аженкур — селище в Северна Франция, място на битка, спечелена от англичаните (1415) в Стогодишната война с Франция. — Б.пр. ↑

4.

— Влизай направо, Ан — обърна се сърдечно Бисквитата. — И да благодариш на своя ангел-хранител, че не беше някой от случаите „Първо дамите“. Иначе добре щеше да се подредиш. Шефа тъкмо упражняваше военските си умения.

Това беше само третото посещение на Ан във Вали Фийлдс и в резултат тя беше слабо запозната със здравословната размяна на мнения, част от живота на лондонските предградия. Ако лорд Ходсдън, влизайки в някоя дневна във Вали Фийлдс, бе намерил две тела на земята, щеше да приеме това явление с философско примирение като нормална и обичайна проява на кварталната деятелност. Ан, обаче, бе шокирана.

— Какво е ставало тук? — ахна тя.

Лорд Ходсдън отвърна на въпроса безстрастно, с вида на гърмян заек.

— Един малоумник — обясни той. — Опасен. Мистър Конуей го обезвреди.

Ан погледна Бери развълнувано. Сърцето ѝ се пръскаше от старата любов и уважение. Едното му око беше затворено, както се случва с очите, когато ги ръгне здравата някой лакът, а по бузата му струеше кръв, но тя го съзерцаваше, като че ли беше картина от световноизвестен майстор.

— Я, но това е Хоук — рече Бисквитата с интерес. — Кога ли се е смахнал старият Хоук? По обяд изглеждаше достатъчно нормален.

Бери се изсмя горчиво.

— Не се е смахнал, Бисквита. Много добре знае какво прави. Бисквита, ти беше прав. Той ме е метнал с тая мина. Тъкмо ми го казваше.

— Да, каза го и на мене. Разбираш ли какво означава това, Бери?

— Боли ли те, Бери, скъпи? — не се сдържа Ан.

Бери я зяпна.

— Какво каза?

— Попитах боли ли те?

— Каза „скъпи“.

— Ами да.

— Но...

— Още те обича — обясни Бисквитата. — Изявлението ѝ, че не иска да те види никога повече, е било направено вследствие недоразумение. Мъглата пред очите ѝ се е вдигнала.

— Ан! — възкликна Бери.

— Ела тук — изгука Ан. — Дай на кака да цунка болното място.

— Но... вижте... по дяволите!

Беше проговорил лорд Ходсдън. По-належащи дела го бяха накарали да забрави за малко мисията, която го е довела в този дом, но сега си я спомни и зяпна вцепенен потресаващата картинка на Ан — наследницата — племенницата на стария Фрисби — която така очевидно се отдалечаваше от семейството. Той погледна жаловито към сина си, като че търсеше подкрепа, но Бисквитата имаше други грижи.

— Един момент — каза той. — Наясно ли си, Бери, че „Рогата медна жаба“, която сега върви на борсата по 1,6, скоро ще изхвърчи до неколкостотин.

— Наясно съм — отвърна Бери. — Хоук ми каза. Затова е дошъл. Седна и насочи пистолет към мене, за да не мога да ида до Лондон и да откупя акциите. Той не знае, нещастникът, че аз нямаше да мога да ги откупя, дори ако беше дошъл да ме вземе с каляска.

— Защо да не можеш?

— Нямам никакви пари.

— Имаш. Имаш две хиляди лири, ето ти чека.

Бери огледа парчето хартия втрещено.

— Откъде взе това?

— Няма значение. Имам си свои методи.

— Подписан е от адвоката на Фрисби.

— Няма значение от кого е подписан, ако върши работа. Осребри го и ми заеми половината. Голямо състояние ни е кацнало на рамото, момко. Шефе — обърна се към баща си Бисквитата, — ако имаш някакъв начин да събереш малко мангизи утре или другиден, вложи ги в „Рогата медна жаба“ и си свиркай. Опечена работа е, да знаеш.

Лорд Ходсдън преглътна звучно.

— Фрисби ми даде чек за шестстотин лири тъкмо вчера.

— Така ли? Един от най-приятните моменти в цялата тая пукотевица — каза Бисквитата — е, че старият пират май ще финансира цялото ни начинание.

После внезапно спря и на лицето му легна сянка на отчаяние.

— О, боже! — изпъшка той.

Целият му ентузиазъм се беше стопил.

— Бери, момчето ми, не ми е приятно да ти го кажа, старче, но от вълнение забравих нещо.

— Какво?

— Не можем да излезем оттук. Обградени сме.

— Защо?

— Приятелят на Хоук чака отвън.

Бери изсумтя.

— Ще го науча аз него!

— Но той има пистолет.

— Аз също.

— А-а — това беше първият принос на мистър Хоук към разговора, — но той не е зареден.

— Какво?

Бери провери твърдението и го намери за вярно.

— През цялото време си знаех — добави мистър Хоук, — че нещо съм забравил. Ето това било.

— Вържи тая мерзавец, шефе — каза строго Бисквитата, — и го натикай в мазето. Дано го изядат мишките.

Той огледа мистър Хоук с растяща неприязън. Благодарение на неговата немарливост сега гарнизонът на „Кътчето“ нямаше муниции. Проклятието на нашата епоха, помисли си Бисквитата, е точно тази разпуснатост и нехайство при изпълнението на задачите. Можеше да се очаква нещо по-добро от бизнесмен като Д. Б. Хоук, дори и ако се е наливал цял следобед. Така смяташе Бисквитата и тази мисъл го гнетеше.

В главата на мистър Хоук, от друга страна, беше ведро и слънчево. Той разбираше, че не всичко е загубено. Всъщност, още нищо не е загубено. Той самият е обезоръжен и обезсилен, но остава чудесният му приятел, капитан Кели, и той ще се справи с положението както му е редът.

— Вие хубаво ще ме вържете — обади се мистър Хоук. — И какво ще спечелите от това?

В този момент Бери вървеше към вратата.

— Бери! — извика Ан. — Къде отиваш?

Бери се спря.

— Къде отивам? Отивам да измъкна гръкляна на онзи отвън.

— Бих се присъединил — разпали се Бисквитата, — ако шефа не ми бе размазал ръката. Може би ти, шефе, би искал да прибавиш още една бойна десница?

Лорд Ходсдън не би искал. Старият боен дух беше започнал да отстъпва назад.

— Това е работа за млад мъж — опъна се той.

— Бери! — извика отново Ан.

Но Бери беше изчезнал.

В паузата, която последва, се изрече малко, като изключим казаното от мистър Хоук. Въпреки добронамерените усилия на Бисквитата да му затвори устата, като го ръга в ребрата, той се отприщи в лирично отклонение по въпроса за своя ортак.

— Той е горила. Никога не пропуска.

За момент притихна и се замисли.

— Жалко — започна отново. — Такъв приятен младеж. Шум от тътрене навън прекъсна размишленията му.

— А-а — каза вгълбено. — Сега ще дойде и тялото му.

На вратата се показа Бери. Не беше сам. Преметнат през рамото му, висеше капитан Кели.

По всичко личеше, че капитанът е пострадал от удар с тълп инструмент.

— Сега — заключи Бери, — тикнете тези двамата в мазето и не ги пускайте, докато не си свършим работата утре.

— Аз ще ги пазя — предложи лорд Ходсдън самоотвержено.

— Как го направи, старче? — викна Бисквитата.

Бери замълча. Изглежда мислеше.

— Имам си свои методи — рече накрая.

— Бери! — викна Ан.

Бери я изгледа нежно. Имаше само едно око, подходящо за целта, но бе око, което свърши работа за две.

— Да те изпратя ли до колата? — попита той.

— Да, моля те.

— Искате ли да дойда и аз? — попита за всеки случай Бисквитата.

— Не — отвърна Бери.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Скъпа — прошепна Бери.

— Да, слънчице?

Ан беше седнала на волана на колата, а той стоеше облегнат отвън. Мълбъри Гроув беше тиха, и тъмна, и уханна.

— Ан — започна Бери. — Имам нещо да ти казвам.

— Че ме обичаш?

— Нещо друго.

— Но ме обичаш, нали?

— Да.

— Въпреки всички ония гнусни неща, които ти наприказвах в парка?

— Ти беше права.

— Не бях.

— Аз наистина те излъгах.

— Е, няма значение.

— Има значение, Ан.

— Да?

— Имам нещо да ти казвам.

— Добре, кажи го.

Бери отвърна поглед и го насочи към езерцето.

— Става дума за онзи тип.

— Кой?

— Приятелят на Хоук.

— Какво за него?

— Ти казваше колко съм бил смел.

— Наистина беше. Най-смелият мъж на света.

— Гледаш на мен като на някакъв герой.

— Разбира се, че гледам.

— Ан — гласът на Бери потрепери. — Имам нещо да ти казвам. Знаеш ли какво стана, като излязох навън?

— Скочил си върху него и си го зашеметил.

— Ан — прекъсна я Бери. — Не съм. Когато излязох, го намерих проснат на земята, с глава в лавровия храст.

— Какво!

— Да.

— Но...

— Чакай. Ще ти кажа. Нали си спомняш моята бавачка, мисис Уисдъм?

— Симпатичната стара дама, която ми каза за нощните ти чорапи?

Бери потрепери.

— Никога не съм носил нощем чорапи — изрече пламенно. — Тя си мисли, че нося, но аз не нося.

— Е, какво за мисис Уисдъм?

— Ще ти кажа. Тя е сгодена за един местен полицай, казва се Финбоу.

— Е?

— Тя и Финбоу бяха отишли на кино в Брикстън.

— Да?

— Върнала се — продължи Бери неотклонно, — и видяла някакъв странен тип да се навърта около градината.

— После?

— Помислила го за крадец.

— И?

— И го ударила по главата с чадъра. Всичко, което аз трябваше да направя, бе да го внеса вътре. Сега знаеш.

Последва мълчание. Тогава Ан се приближи и го целуна бързо по темето.

— И ти си мислеше, че ще се разсърдя?

— Мислех си, че ще ти се прииска да не беше вдигнала такъв шум около безразсъдната ми храброст.

— И все пак ти ми каза.

— Да.

Ан отново го целуна по темето.

— Точно така. Малките момченца винаги трябва да казват истината.

Издание:

П. Г. Удхаус. Големи пари

Английска, първо издание

Превод: Веселина Тихолова

Редактор: Красимира Маврова

Корицата е изработена със съдействието на рекламна агенция
„Агора“

Формат: 84/108/32

Печатни коли: 15

Печат: „Полиграфия“ АД — Пловдив

ИК „Кронос“, 1998 г.

ISBN: 954-8516-13-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.